

nautis, multiplices fuisse merces ementiebantur. Dicta est autem scapha *δοξὸν σκάφειον*, hoc est, ab excavando, propterea quod primum ex prægrandi arbore cæpta sint excavari. Scapha vinculi genus, quo summum caput, vel quod inter ipsum & frontem est, vincire convenit, vel si quando conjungere diducta necesse est post incisam cutim ad sistendam veterem in oculos fluxionem, vel ab alio vulnere in fronte accepto. Dicitur etiam *tholus*.

Scaphe etiam horologium, quod aliter scaphium, hemisphærium.

Scaphium, ij, *ἡ σκάφισ*. GAL. Pot à piffer, ou chaire percée. ITAL. Necessario, cacatoio. GERM. Ein geschir zu allerley vnrade füglich / ein brunnstachel. HISP. Servidor à orinal. ANGL. A pissot or chamber pot. Vasis genus, quo excrementa tam liquida quam sicca excipiuntur: à quadam scaphæ similitudine nomen habens. Propriè autem mulierum erat, quemadmodum lasanum virorum: ut annotavit Iulius Pollux *Onomastici sui lib. 10. c. 9.* Vlpian. l. *Quintus Mucius, D. de auro & arg. leg.* Legato argento, puto habita ventris causa scaphia non contineri. Erat item scaphium ferramenti genus, quo athletæ exercendarum virium gratiâ terram effodiebant, *δοξὸν σκάφειον*, hoc est, à fodiendo dictum. Latini ligo-nem vocant. Vnde Plut. in *Arato*, athleticam ei speciem fuisse tradit à pugilum victu & scaphio non abhorrentem. In qua item significatione à Iuvenale positum existimat *Saiyr 6.* ubi viriles mulierum exercitationes infectatur, ne à pugilum quidem & palæstritarum armis abstinendum.

Aspice (inquit) quo fremitu monstratos perferat illius,

Et quanto galea curvetur pondere, quanta

Poplitibus sedeat, quam denso fascia libro.

Et ride, scaphium postea quum sumpserit armis.

Erat & scaphium vas æneum, in quo styli in medio suti proceritas horarum ductus discriminabat. *Vitruvius* scaphem, & hemisphærium appellat. *Plutarch.* in *Numa*, Scaphium appellat, quo ignis facer extrinctus, Solis tantum radiis accendebatur. *Suidas* præterea Scaphion *ἡ δὸν σκάφισ*, hoc est, tonsuræ quoddam genus interpretatur: citatque Aristophanem in *Vespis.* *οὐ δὲ κρηνην ἰοικίας, σκάφισ δὲ ποτὶ λ-ἄφισ*, hoc est, Tu verò Coplycho similis es, cui revullum est scaphium. Athenæus quoque *lib. 4.* Scaphium inter vasa potoria enumerat. In qua significatione videtur & *Plautus* accepisse in *Sticho*, Quibus divitiæ domi sunt, scaphio, cantharis, batiocis utuntur.

Scaphisterium, capisterium, instrumentum rusticum, purgandis feminibus. Item locus, in quo infantes lavabantur. L. g. b.

Scaphoides, *σκαφοειδής*, scaphæ simile, os scaphoides, q. naviculare, os tarfi habens in parte gibbosa tres superficies planis proximas.

Scaphus, *σκάφος*, aliquando est cavitas in genere, specialiter de auribus.

Scapillum, ij, veteres pro tergo usurparunt, & aliquando pro ipsa scapula *ἡ σκαπύλα*. Vnde & spatium quod inter scapulas quasi vallecule est, inter scapillum dicitur. GAL. *L'entredeux des Epaules.*

Scapillum antiqui Scabillum dixerunt: *Terent.* *Scaur. de Orthograph.*

Scapreo, est scabreo. Scaptes, pro scabres.

Scaptensulâ, inquit *Festus*, locus in Macedonia ubi argentum fodi solebat; à *σκαπένω*, fodio. *Lucr. lib. 6.* Quales expirat Scaptensula subter odores. Rectius tamen videtur Scaptensula legi posse. sine, n. Apud Stephanum enim scribitur *σκαπτησούλη*, quanquam ille in Thracia, non in Macedonia, eam collocet. Quod discrimen non est magni momenti: quippe quum ne, inter celeberrimos quidem Geographos satis conveniat de Macedonia, Thraciaque terminis aliis Strymones amne, aliis Nello eas terminantibus.

Scaptiâ, Latij oppidum fuit, teste *Plin. lib. 3. c. 5.* à quo Scaptia tribus, de qua *Sueton. in August. cap. 40.* Fabianis (inquit) & Scaptensibus tribulibus suis singula millia nummum à se dividebat Comitiorum die.

Scapvlæ, arum, propriè dicuntur ossa duo in posteriore corporis parte, figura triquetra externa facie tumescente, interiore reducta, extrema sui parte in acetabula quædam desinentia, quæ humerorum capita excipiunt. *ἡ σκαπύλη* *cha érb* *σκαπύλη* *schekém.* *ἀυγὸν ἄρτων.* GAL. *Epaule.* ITAL. *Spalla, homeri.* GERM. *Die scherten* oder *schenster* *ben.* HISP. *Las espaldas, los hombros.* ANGL. *The shoulder blades.* Cel sus etiam scapula operta nominat *lib. 8. cap. 7.* Passim tamen apud scriptores scapulas acceptas invenies pro tota illa regione quæ ponè pectori objecta est. *Plaut. in Asinar.* Mirabar quid dudum scapula gestibant mihi, Hariolarique occæperunt: sibi esse in mundo malum. Idem *Amph. sc. 4. a. 4.* Machina meas onerat scapulas, &c. *Varro 2. de re rust. c. 7.* Lumbis deorsum versus pressis, scapulis latis, spina maximè duplici *Claud. I. in Eutrop.*

quæ miseri scapulas tutabimur arte.

Scapularis, e, adjectivum, ad scapulas pertinens. *ἀυγίον*, ut, Scapularis servus, cujus scapula: ad flagra denudantur, quique tergum habet assiduis verberibus lividum. Scapularis vestis, quæ scapula: teguntur.

Scapulum, fustis longus, *Gl. Isid.* Diminutivum fortè à *Scapus.*

Scapulum, fustis longus. Scapus est fustis, vel baculus, hinc diminutivum, scapulus & scapellus; & verbum scapellare apud recentioris Latinitatis auctores pro fustibus concidere, & battuere. Hæc propria vocis scapus significatio est, & origo, quæ mox & multas alias habere coepit per similitudinem notiones. Nam & scapus columnæ dictus est, & scapi scalatum, & alia quàm multa ab eadem quoque similitudine chartas plures in unum volumen complicatas & convolutas, scapulum Latini appellarunt, quod baculi crassi rotundi similitudinem præ se ferrent ob eam rationem scapi etiam appellati sunt radij textorij licio involuti. *Lucretius.*

Scapus, i, ab architecturæ peritis dicitur ipsum columnæ corpus, quod est inter basim & epistylum. *ἡ σάπυς*. GAL. *Le corps ou membre d'une colonne.* ITAL. *Il corpo della colonna.* GERM. *Das theil einer saul so sich von fusts hinauff bis zu dem Capital erstreckt.* HISP. *El cuerpo de aspill de la columna.* ANGL. *The hodie of a pillar betwene the chapitre and the base.* Scapus (inquit *Budæus*) corpus columnæ: nam quod super columnam imponitur, capitellum, vel epistylum vocatur: infra

Calepini Pays II,

scapum, pira, quæ basis sæpe appellari solet, infraque spiram, stylobates. *Vitr. lib. 3. cap. 3.* Scapis columnarum statutis capitulorum ratio, &c. Et paulò post, In summis columnarum scapis. Et *c. 4.* Qua crassitudine fecerunt basim scapi. Scapus item in herbis dicitur caulis simplex in styli modum surrectus. *ἡ ἰσχυρὸς ὑπερνεύσας*, *ὁ βέλτος*. GAL. *La tige des herbes.* ITAL. *Gambo, trunca d'herbe.* GERM. *Der gesad oder gestracksengel eines trauts.* HISP. *El tallo de aspill de las yervas.* ANGL. *The upright stalk of an hearbe.* Ruellius *lib. 1. cap. 2.* Radix est id quo alimentum allicitur & terræ coheret, caulis verò, in quod idem defertur nutrimentum, simplexque super terram assurgit, is, si in styli modum sursum prorepat, aut altum feratur, scaphus Latinis nominari consuevit, ducta à columnaribus scapis similitudine. *Varro de re rust. lib. 1. cap. 31. ad finem.* Vicia dicta à vinciendo, quod item capreolos habet ut vitis, quibus quum sursum vorsum serpit, ad scapum lupini, aliūve quem hæreat, solet vinciri. *Plin. lib. 18. cap. 10.* Inventus est jam & scapus unus centum fabris onustus. His constat classicis autoribus scapum pro caule frequenter usurpatum. Idem quoque quod in virgulæ modum, vel teli rectitudinem confurgat, thyrsi nomen sibi vindicat. Hactenus *Ruellius.* Scapus cardinalis, rectum illud, & paulò crassius lignum, in valvis quo fores ipsæ sustinentur, & reguntur præcipuè: & cujus capitibus, seu ambabus extremitatibus in superiori cardine inferis valvæ ipsæ volvuntur, aut aperiendæ, aut claudendæ. *Vitruv. lib. 4. cap. 6.* Fores ita compingantur, ut scapi cardinales sint ex altitudine lumini s totius duodecima parte: inter duos scapos tympana ex duodecim partibus, &c. Scapos item nonnulli appellant tenues illos, lignososque ramusculos, è quibus uvarum acini dependent. *Varro lib. 1. rei rust. cap. 54.* Quæ calcata uvæ erunt, eorum scapi cum folliculis subjiciendi sunt sub prælum. Quo tamen in loco alij scapi, legendum existimant. Scapus in chartarum ratione, pro plagularum congerie. *Plin. lib. 13. cap. 12.* Premitur deinde prælis, & siccantur sole plagulæ, atque inter se junguntur, proximarum semper bonitatis diminutione ad deterrimas. Nunquam plures scapo, quàm vicinæ. Id putatur esse quod vulgò *manum* papyri vocamus, aut *ramam* potiùs. Est etiam instrumentum quoddam textorium. *Lucr. lib. 5.*

Nec ratione alia possunt tam lævia gigni

In silia, ac fusi, radij scapique sonantes.

Non satis constat quid sit. Vide ibi Baptistam Pium.

Scara. *Hincmar. epist. 5.* Bellatorum acies, quas vulgari sermone scaras vocamus. Scara item, combustio ignis. *Papias.*

Scarabæus. Insecti genus, teneras habens pennas, & ob id crustâ tectas, stercore potissimum sese alens. *ἡ σκαρβέω*. GAL. *Escharbor.* ITAL. *Scarafaggio, scavarazzo.* GERM. *Ein kaattäfer / rosttäfer.* HISP. *Escharvajo.* ANGL. *A betell.* Varia ejus sunt genera. Sunt enim grandiores cornua prælonga habentes, bifulcis denticulata forcipibus, in cacumine quum libet, ad morsum coëntia, quæ infantibus remedij vice ex collo suspenduntur. Hos *Nigidius Lucanus* appellat. Alij ex fumo ingentes pilas averfis pedibus volutantes, parvosque in iis contra rigorem hyemis vermiculos fortis sui nidulantes. Hoc *Ægyptij* sacerdotes summo venerabantur cultu, animatam Solis imaginem esse putantes, ut scribit *Eusebius de præpar. Evang.* Volitant alij magno cum murmure, & quodam quasi mugitu. Alij focos & prata crebris foraminibus excavant, nocturno stridore vocales. *Scarabæorum* generi adscribuntur & *Lampyrides*, nunc pennarum hiatu refulgentes, nunc verò compressu obumbratæ, non ante matura pabula: aut post defecta conspicuæ. Sunt & alia *scarabæorum* genera, quæ vide apud *Plin. lib. 11. c. 28.*

Scaramangis, genus vestis.

Scardonia, *σκαρδονία*. Insula in mari Adriatico, adjacens Illyrico, teste *Ptolemæo lib. 2. cap. ult.* In ea sunt duæ urbes, *Collentum* & *Alba*, vulgò *Scardo*.

SCARIA, arbuscula spinosa. Rubrum pomum affert. *Papias.*

Scariola, secundum modernos est velut lactuca agrestis, nisi quod in dorso costarum habet spinas parvas: pro endivia ponitur. *Simon Ianuensis.*

SCARIFICATIO, as. Scalpello aperio, leviter vulnere quò aliquis humor, aut sanguis facilius exeat. *ἡ σκαρification*. GAL. *Scarifier, faire petites incisions & ouvertures afin que le sang, ou autre humeur sorte.* ITAL. *Far piccioli tagli nella carne perche ne esca piu facilmente il sangue.* GERM. *Schrepfen* HISP. *Tassar para sacar sangre.* ANG. *To lance or open a sore.* *Plin. l. 32. c. 7.* Dentium dolores sedantur ossibus draconis marini scarificatis gingivis. Scarificare dolorem, id est, scarificando dolorem expellere. Idem *lib. 28. c. 11.* Præterea in corde equorum invenitur os dentibus caninis maximè simile, hoc scarificari dolorem putant.

SCARIFICATIO, verbale. *ἡ σκαρification*. GAL. *Scarification.* ITAL. *Esso dare tagli piccioli.* GERM. *Schrapfung.* HISP. *Obra de tassar para sacar sangre.* A launcing or opening of a sore. dicitur levis vulneratio, quum aut arborum cortex, aut animalis cutis levi incisione aperitur. *Plin. lib. 17. c. 27.* Interim est & scarificatio quædam in remediis, quum macie corticis ex ægritudine astringente se, justoque plus vitalia arborum comprimente, exactam falcis aciem utraque manu imprimentes, perpetuis incisuris diducunt, ac veluti cutem laxant. *Col. lib. 6. c. 12.* Si sanguis adhuc supra ungulas in cruribus est, assidua scarificatione discutitur.

SCARITÉS, x, *σκαρίτης*, gemma est quæ scari piscis colorem refert, ut ait *Plin. lib. 37. c. 11.*

SCARPHÆA, five *Scarphia*, pen. prod. *σκαρφεία*, insula est Helladi adjacens in mari *Ægæo*, non procul ab *Attica*, de qua *Plin. l. 4. c. 12.* Est & *Scarphai* urbs *Loctorum* *Epicnimidiorum*, decem stadiis distans à mari, teste *Strab. lib. 9.* à *Stephano* hoc idi falso assignata.

Scartanea, lorum.

SCARUS, i, *σκάρος*, piscis nobilissimi genus, mari *Carpathio* maximè frequens, qui solus piscium ruminare dicitur, & herbis, non aliis piscibus, vesci. *Lecton* *Troadis* promontorium sponte non excedit. Hunc *Optatus Elipertius* classis sub *Claudio* præfectus, à mari usque *Carpathio* petiit, navibusque advectum, inter

LI Ostiensis

ego scelestus argentum intro condidi. Tu qui pius es, isto genere natus nummum non habes. Idem *Capt. sc. 5. a. 2.* Tuis scelestis, fallidicis fallaciis. Nonnunquam sumitur pro infelici, misero sive infortunato; cui Dij videntur irati ut scelesto, *Asin. sc. 4. a. 2.* Non audes mihi scelesto subvenire? *Ibid. sc. ult. a. ult. vers. 6.* At scelesta ego (paulo inferius; perij misera.) Idem *Calin. sc. Nulla sum, sectione 14.* Scelestissimum me esse credo. Mox; Neque est quisquam adæque miser. Idem *Mostell. vers. 1. sc. 1. a. 3.* Scelestiorem ego annum argento fenori nunquam vidi, &c. Pro plebeio, Idem *Pseud. sc. 3. a. 1.* Ego scelestus nunc argentum promere possum domo, Plebs enim scelesta dicitur. *Horat. Od. 4. lib. 2.* Et Plebes, ut loquitur Livius, dissentiunt ab optimatibus: vide *Plebs*, supra. Hinc fit ut Scelesti, Plebeij vocentur; ut boni, divites. Interdum blandiendi, sive adulandi particula est; ut *Plaut. Mostell. sc. 3. a. 1.* Ita me Dij ament, ut lepida Scapha sapit scelesta multum: Ut lepide res omnes tenet, & sententias amantum. Scelestior, i. astutior, callidior. Idem *Aul. sc. 1. a. 1.* Scelestiorum me hac anu certe scio vidisse nunquam, nimisque hanc metuo malè, ne mihi ex insidiis verba imprudenti duit, &c. supra? Oculos effodiam tibi, ne me observare possis.

Scelestè, adverbium, Sceleratè, flagitiosè, impiè. ἡ μάχη, ἀνδραγαθία. GAL. *Meschament.* ITAL. *Sceleratamente.* GERM. *Lasterhaftiglich / oder lasterlich.* HISP. *Con grande y deforme pecado.* ANGL. *Mischievouslie.* Cic. *Attic. lib. 5.* Clodium nihil arbitror malitiosè, quanquam scelestè quidem egerit. *Liv. lib. 4. bell. Punic.* Quæcunque post Hieronis mortem scelestè, atque impiè facta essent, Andronodorum atque Themistium arguit fecisse.

Scelestus, a, um, Sceleratus. ἡ ἁσφάλεια ἡ ἁσφάλεια. ἡ ἁσφάλεια, ἡ ἁσφάλεια. GAL. *Plein de meschancetez, scelerat.* ITAL. *Pieno di sceleraggini.* GERM. *Lasterhaftig / mit schaltheit durchgetrieben.* HISP. *Scelerado, lleno de grandes pecados.* ANGL. *Mischievous, vengeable, ungracious.* Ter. in *Eunuch.* Vbi ego illum scelerosum, misera, atque impium inveniam? Facta scelerosa atque impia. *Lucret. lib. 1.*

Scelestus, as, Polluo, coinquino. ἡ ἁσφάλεια ἡ ἁσφάλεια. ἡ ἁσφάλεια, ἡ ἁσφάλεια. GAL. *Faire meschancetez, souiller & polluer.* ITAL. *Maculare.* GER. *Beslecken mit schand und laster.* HISP. *Ensuziar con sal pecado.* ANGL. *To domishief or a mischievous docto, to defyle.* Virg. 3. *Aeneid.*

Parce pius scelerate manus.
Scelestus, a, um, Scelestus, nefarius, perditus, impius, profligatus. ἡ ἁσφάλεια ἡ ἁσφάλεια. ἡ ἁσφάλεια, ἡ ἁσφάλεια. GAL. *Vn scelerat, un pendard, un mauvais garniment: Meschant, malfaisant.* ITAL. *Scelerato, ribaldo.* GERM. *Lasterhaftig / schandlich.* HISP. *Scelerado, perdido, lleno de grandes pecados.* ANGL. *Wicked, naughty, mischievous.* Cic. *ad Att.* Ego autem illum malè sanum semper putavi: nunc etiam impurum, & sceleratum puro. *Ovid. Eleg. 2. lib. 1. Trist.*

Stultaque mens nobis, non scelerata fuit.
Idem *Eleg. 4. lib. 4.*

dubium est pius, an sceleratus Orestes, &c.
Idem 6. *Fast.*

Flagrabit sancti sceleratis ignibus ignos.
Idem 3. *Metam.*

facto pius & sceleratus eodem.
Lucan. lib. 2.

Quemque sua rapiunt scelerata in praelia causa.
Ovid. 11. *Metam.*

A me causa data est, ego sum sceleratior illo.
Veteres etiam sceleratum accipiebant pro contaminato, & scelere aliquo polluto. Vnde Sceleratam portam dixerunt, quæ egressi Fabij, ad Cremeram amnem ad unum omnes à Vejentibus sunt interempti: & Sceleratum campum, proximè portam Collinam, in quo virgines Vestales quæ incestum fecerant, defodiabantur. Et sceleratum vicum, in quo quum Tarquinius Superbus interficiendum curasset Servium regem locerum suum, corpus ejus jacens, filia carpento supervecta est, properans in possessionem domus paternæ. Transferatur & ad inanimata, ut idem sit quod Noxium. *Virg. 2. Georg.*

at sceleratum exquirere frogus
Difficile est.

hoc est nocens, omnia exurens. *Plaut. Pseud. sc. 2. a. 3.* Teritur sinapis scelerata cum illis. (herbis sup.) qui terunt, priusquam triverunt, oculi ut extillent, facit.

Scematio, diffiguratio corporis, cum schema mutatur.
SCENĀ, a, sine diphthongo, ἡ σκηνή ἡ σκηνή. ἡ σκηνή, ἡ σκηνή. GAL. *Une ramée, un eschaffaut couvert, une scene de comedie.* ITAL. *Scena, luogo umbroso & dove si vano i rappresentatori delle comedie.* GERM. *Ein laubhütten vmb des schattens willen gemacht.* HISP. *Morada sombria, cabanuela, tienda, pavillon.* ANGL. *A scaffold or stage to behold playes.* Propriè significat tabernaculum ex frondibus inumbrationis causâ compositum: ἡ σκηνή ἡ σκηνή. hoc est, ab umbra, deducto nomine. Vnde & Scenopogia, dicta sunt festa quædam Hebræorum, quibus agentes sub hujusmodi tabernaculis, ex ramis frondibusque compositis, memoriam renovabant ejus temporis quo Ægyptiorum servitute liberati in solitudine sub tentoriis agitaverant. Ad hanc vocis hujus originem respexit *Virg. lib. 1. Aeneid.* Africæ portum quandam his verbis describens,

Hinc atque hinc vasta rupes, geminique minantur
In calum scopuli: quorum sub vertice laie
Æquora tota silent: cum sylvis scena coruscis
Desuper, horrentique atrum nemus imminet umbra.

Quamquam ibi scenæ vocabulum, non pro tabernaculo arte, man sive factò acceperit, sed pro loco, situ, naturæque umbroso. Et quoniam in eiusmodi tabernaculis Attica iuventus, quum adhuc vicatim ageret, carmina quædam incondita decantabat, fabulæque quasdam suo more agebat, factum est ut postea in urbem redactis Atheniensibus, nomen idem illi manserit contabulationi, quæ inter utrumque theatri cornu erat protensa, in qua ab histrionibus fabulæ agebantur: quod etiam nomen Romani unâ cum re ipsa ab Atheniensibus acceptum assiduo usu veluti suum effecerunt. Latius tamen Scenæ vocabulum interpretatur *Labeo*, referente *Vlpian. l. 2. ff. de his*

qui not. insa. cujus verba sunt hæc, Scena est (ut *Labeo* definit) quarum ludorum faciendorum causâ, quolibet loco ubi quis consistat, moveaturque, spectaculum sui præbiturus, posita sit in publico privatove, vel in vico: quo tamen loco passim homines spectaculi causâ admittebantur. Scenarum olim varia fuerunt genera: ex quibus quæ Tragica dicebatur, columnis, fastigiis, palatiis, & signis, cæteroque apparatu prorsus regali instruebatur: Comica, privatorum ædificiorum, & Menianorum, mediocriusque cultus speciem habebat: Satyrica, arboribus, montibus, speluncis, operæque topiario exornabatur. Erat & scena versatilis, quæ subito tota machinis quibusdam vertebatur, & aliam picturæ faciem ostendebat. Item alia ductilis, quæ contractis tabulatis hac atque illac interiorem picturæ speciem denudabat. Produci scenam dicebantur histriones, mimæ, quum ab eo qui ludos edebat, mercede, autoritate, aut gratiâ adducebantur, ut in scenam ad agendum prodirent. Reduci autem in scenam dicebantur, qui aliquanto intervallo postquam primum sui spectaculum præbuerant, ad agendum revertebantur. *Plin. lib. 7. c. 48.* Valeria Copiola Emboliaria reducta est in scenam à Pompeio Magno, quæ producta fuerat à M. Pomponio Ædile plebis. *Ovid. Eleg. 12. lib. 3. Trist.*

Scena viget, studiisque favor distantibus ardet.
Idem 4. *Fast.*

Mira, sed in scena testificata loquar.
Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. Qui in scenam provenit novo modo. Idem *Capt. Prolog.* Foris illic extra scenam sicut prælia. *Senec. c. 10. de consol. ad Marc.* Collaticiis & ad dominos redituris instrumentis scena hæc adornatur. (sup. apparatus.) GAL. *Ce train & magnificence.* Sic quoque pro apparatu, & pompa funeris eo nomine usus est *Sueton. in Calig. c. 15.* Tiberio, inquit, funerato amplissimè, &c. ad transferendos matris fratrisque cineres festinavit. Et paulò post, Nec minore scena Ostiam, & inde Romam Tiberi subvectos per splendidissimum quemque equestris ordinis, medio ac frequenti die duobus ferculis (aliàs forulis Mauseolo intulit. Servire scenæ, id est, servire temporis, & rebus præsentibus sese accommodare. Translata ab histrionibus fabulatum metaphora, qui non suo ingenio agunt, sed hoc unum spectant, ut quovis modo populi oculis placeant; alioqui explodendi, exhibilandique. *Cic. ad Brutum.* Tibi nunc populo & scenæ, ut dicitur, serviendum est. Scena torius rei hæc est, dixit *Cælius ad Cicer. lib. 6.* pro eo quod est, hæc est torius rei actio, in hoc rei totius cardo vertitur. Scena minore aliquid agere, id est minore apparatu, pompa, & ostentatione: *Budæus* ex *Sueton.*

Scenalis, e, adjectivum, Scenicus ἡ σκηνικός, ut, Species scenalis. *Lucret. lib. 4.* Namque ibi confessum caveat subter, & omnem Scenalem speciem patrum, matrumque inficiunt.

Scenarilis, e, & scenaticus, idem quod scenicus. *Varro in Modio.*
Sed ô Petrule ne meum taxus librum;
Si te pepigat hic modo scenaticus.

Idem ἡ σκηνικός, ut comici, nothi dij, scenatici. Ex *Nonio.*

Scenicus, a, um, ad scenam pertinens. ἡ σκηνικός. GAL. *De scene, ou eschaffaut.* ITAL. *Pertinente à scena.* GERM. *Su der laubhütten so man in schaw rospillen auffrichtet / gehört.* HISP. *Perteneciente à morada sombria, à cabanuela, à tienda.* ANGL. *Of à scaffold.* ut Scenici ludi. *Cic. de Orat.* Quis unquam res præter hunc tragicas penè comicè, tristes remisè, severas hilarè, forenses scenica propè venustate tractavit. Idem *pro Archia Poeta.* Quod scenicis artificibus largiri solebat, id huic summa ingenij prædito gloria noluisse. *Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Scenica vidisti latus adulteria.
Sueton. in Caligul. cap. 11. Nec tunc quidem inhibere poterat, quin scenicas saltandi canendique artes studiosissimè appeteret. Idem *ib. cap. 18.* Scenicos ludos & assiduo, & varij generis, multifariam fecit, &c. Scenicus verò absoluto vocabulo, histrio dicitur, qui in scena agit. *Varro in Nerone.* Ac spectaculis theatti, clam illatos quidam scenico placenti nuntium misit. Idem *in Tiber. cap. 34.* Ludorum ac munerum impensas corripuit, mercedibus scenicorum rescissis.

Scenicè adverbium, ut Facere aliquid scenicè. ἡ σκηνικός. *Quintilianus lib. 6. cap. 1.*

Scenitæ, σκηνίται. Cognominati sunt quidam Arabiæ populi, ἡ σκηνίται. hoc est, à tabernaculis, sive tentoriis in quibus habitant (ut inquit *Solinus*) ex caprarum pilis contextis. Hi à carnis suillæ esu abstinere, totusque ille Arabiæ tractus suisbus adeo est inimicus, ut eò aliunde invecitæ statim moriantur, *lib. 9. c. 28.* Nomades, infestatorisque Chaldæorum Scenitæ, vagi & ipsi, sed à tabernaculis cognominati, quæ ciliciis metantur ubilibet.

Scenōmā, tis, σκηνώμα. Tabernaculum, tentorium, sive habitaculum, à verbo σκηνώω, quod est castra metari, sive tabernacula figere.

Scenographus, σκηνογράφος, qui scenas pingit. Hinc Scenographiā, σκηνογραφία, in pictura dicitur frontis & laterum abscedentium adumbratio.

Scenographicus, a, um, σκηνογραφικός, ἡ σκηνή, ad scenographiam pertinens.

Scenopēgiā, ἡ σκηνή, ἡ σκηνή. ἡ σκηνή, ἡ σκηνή. Vide *Scena.*

Scēpsis, σκῆψις, Stephano, duorum Oppidorum nomen est in Troade, quorum alterum ultra Cebrinem situm erat ad excelsores Idæ montis partem, prope Polychnam. Hæc postea, recentiore condita, Palæscēpsis dicta est, hoc est, antiqua Scēpsis. Altera Scēpsis, infra superiorem sita erat stadiis circiter sexaginta, in quam veteris urbis incolæ immigrauerunt ducibus & Scamandro Hæctoris, & Ascānio Ænæ filii. Hanc nonnulli putant Ænæ regiam fuisse, mediūque situm obtinuisse inter regionem illi subditam & Lytnesum. Vide *Strab. lib. 13.* Quin ipsa quidem regiuncula urbibus hinc circumtectæ Scēpsis appellata est. *Plin. lib. 11. cap. 37.* Asiæ regio Scēpsis appellatur, in qua minimos (repete ex superioribus, lienes) pecori esse tradunt, & inde ad lienem inventa remedia. E cēpsi recentiore ortum traxerunt *Demetrius Grammaticus* *Homericæ Iliadis* interpretes, & *Metrodorus philosophus*, & orator: de quo nonnulla diximus suo loco.

Idem 4. *Fast.*

Mira, sed in scena testificata loquar.
Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. Qui in scenam provenit novo modo. Idem *Capt. Prolog.* Foris illic extra scenam sicut prælia. *Senec. c. 10. de consol. ad Marc.* Collaticiis & ad dominos redituris instrumentis scena hæc adornatur. (sup. apparatus.) GAL. *Ce train & magnificence.* Sic quoque pro apparatu, & pompa funeris eo nomine usus est *Sueton. in Calig. c. 15.* Tiberio, inquit, funerato amplissimè, &c. ad transferendos matris fratrisque cineres festinavit. Et paulò post, Nec minore scena Ostiam, & inde Romam Tiberi subvectos per splendidissimum quemque equestris ordinis, medio ac frequenti die duobus ferculis (aliàs forulis Mauseolo intulit. Servire scenæ, id est, servire temporis, & rebus præsentibus sese accommodare. Translata ab histrionibus fabulatum metaphora, qui non suo ingenio agunt, sed hoc unum spectant, ut quovis modo populi oculis placeant; alioqui explodendi, exhibilandique. *Cic. ad Brutum.* Tibi nunc populo & scenæ, ut dicitur, serviendum est. Scena torius rei hæc est, dixit *Cælius ad Cicer. lib. 6.* pro eo quod est, hæc est torius rei actio, in hoc rei totius cardo vertitur. Scena minore aliquid agere, id est minore apparatu, pompa, & ostentatione: *Budæus* ex *Sueton.*

Scenalis, e, adjectivum, Scenicus ἡ σκηνικός, ut, Species scenalis. *Lucret. lib. 4.* Namque ibi confessum caveat subter, & omnem Scenalem speciem patrum, matrumque inficiunt.

Scenarilis, e, & scenaticus, idem quod scenicus. *Varro in Modio.*
Sed ô Petrule ne meum taxus librum;
Si te pepigat hic modo scenaticus.

Idem ἡ σκηνικός, ut comici, nothi dij, scenatici. Ex *Nonio.*

Scenicus, a, um, ad scenam pertinens. ἡ σκηνικός. GAL. *De scene, ou eschaffaut.* ITAL. *Pertinente à scena.* GERM. *Su der laubhütten so man in schaw rospillen auffrichtet / gehört.* HISP. *Perteneciente à morada sombria, à cabanuela, à tienda.* ANGL. *Of à scaffold.* ut Scenici ludi. *Cic. de Orat.* Quis unquam res præter hunc tragicas penè comicè, tristes remisè, severas hilarè, forenses scenica propè venustate tractavit. Idem *pro Archia Poeta.* Quod scenicis artificibus largiri solebat, id huic summa ingenij prædito gloria noluisse. *Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Scenica vidisti latus adulteria.
Sueton. in Caligul. cap. 11. Nec tunc quidem inhibere poterat, quin scenicas saltandi canendique artes studiosissimè appeteret. Idem *ib. cap. 18.* Scenicos ludos & assiduo, & varij generis, multifariam fecit, &c. Scenicus verò absoluto vocabulo, histrio dicitur, qui in scena agit. *Varro in Nerone.* Ac spectaculis theatti, clam illatos quidam scenico placenti nuntium misit. Idem *in Tiber. cap. 34.* Ludorum ac munerum impensas corripuit, mercedibus scenicorum rescissis.

Scenicè adverbium, ut Facere aliquid scenicè. ἡ σκηνικός. *Quintilianus lib. 6. cap. 1.*

Scenitæ, σκηνίται. Cognominati sunt quidam Arabiæ populi, ἡ σκηνίται. hoc est, à tabernaculis, sive tentoriis in quibus habitant (ut inquit *Solinus*) ex caprarum pilis contextis. Hi à carnis suillæ esu abstinere, totusque ille Arabiæ tractus suisbus adeo est inimicus, ut eò aliunde invecitæ statim moriantur, *lib. 9. c. 28.* Nomades, infestatorisque Chaldæorum Scenitæ, vagi & ipsi, sed à tabernaculis cognominati, quæ ciliciis metantur ubilibet.

Scenōmā, tis, σκηνώμα. Tabernaculum, tentorium, sive habitaculum, à verbo σκηνώω, quod est castra metari, sive tabernacula figere.

Scenographus, σκηνογράφος, qui scenas pingit. Hinc Scenographiā, σκηνογραφία, in pictura dicitur frontis & laterum abscedentium adumbratio.

Scenographicus, a, um, σκηνογραφικός, ἡ σκηνή, ad scenographiam pertinens.

Scenopēgiā, ἡ σκηνή, ἡ σκηνή. ἡ σκηνή, ἡ σκηνή. Vide *Scena.*

Scēpsis, σκῆψις, Stephano, duorum Oppidorum nomen est in Troade, quorum alterum ultra Cebrinem situm erat ad excelsores Idæ montis partem, prope Polychnam. Hæc postea, recentiore condita, Palæscēpsis dicta est, hoc est, antiqua Scēpsis. Altera Scēpsis, infra superiorem sita erat stadiis circiter sexaginta, in quam veteris urbis incolæ immigrauerunt ducibus & Scamandro Hæctoris, & Ascānio Ænæ filii. Hanc nonnulli putant Ænæ regiam fuisse, mediūque situm obtinuisse inter regionem illi subditam & Lytnesum. Vide *Strab. lib. 13.* Quin ipsa quidem regiuncula urbibus hinc circumtectæ Scēpsis appellata est. *Plin. lib. 11. cap. 37.* Asiæ regio Scēpsis appellatur, in qua minimos (repete ex superioribus, lienes) pecori esse tradunt, & inde ad lienem inventa remedia. E cēpsi recentiore ortum traxerunt *Demetrius Grammaticus* *Homericæ Iliadis* interpretes, & *Metrodorus philosophus*, & orator: de quo nonnulla diximus suo loco.

Idem 4. *Fast.*

Mira, sed in scena testificata loquar.
Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. Qui in scenam provenit novo modo. Idem *Capt. Prolog.* Foris illic extra scenam sicut prælia. *Senec. c. 10. de consol. ad Marc.* Collaticiis & ad dominos redituris instrumentis scena hæc adornatur. (sup. apparatus.) GAL. *Ce train & magnificence.* Sic quoque pro apparatu, & pompa funeris eo nomine usus est *Sueton. in Calig. c. 15.* Tiberio, inquit, funerato amplissimè, &c. ad transferendos matris fratrisque cineres festinavit. Et paulò post, Nec minore scena Ostiam, & inde Romam Tiberi subvectos per splendidissimum quemque equestris ordinis, medio ac frequenti die duobus ferculis (aliàs forulis Mauseolo intulit. Servire scenæ, id est, servire temporis, & rebus præsentibus sese accommodare. Translata ab histrionibus fabulatum metaphora, qui non suo ingenio agunt, sed hoc unum spectant, ut quovis modo populi oculis placeant; alioqui explodendi, exhibilandique. *Cic. ad Brutum.* Tibi nunc populo & scenæ, ut dicitur, serviendum est. Scena torius rei hæc est, dixit *Cælius ad Cicer. lib. 6.* pro eo quod est, hæc est torius rei actio, in hoc rei totius cardo vertitur. Scena minore aliquid agere, id est minore apparatu, pompa, & ostentatione: *Budæus* ex *Sueton.*

Scenalis, e, adjectivum, Scenicus ἡ σκηνικός, ut, Species scenalis. *Lucret. lib. 4.* Namque ibi confessum caveat subter, & omnem Scenalem speciem patrum, matrumque inficiunt.

Scenarilis, e, & scenaticus, idem quod scenicus. *Varro in Modio.*
Sed ô Petrule ne meum taxus librum;
Si te pepigat hic modo scenaticus.

Idem ἡ σκηνικός, ut comici, nothi dij, scenatici. Ex *Nonio.*

SCĒPTICĀ, α, σκεπτικῆ. Philosophica quædam secta, nihil astruens, nihil definiens, aliorum tantum decreta oppugnans, & in veritatis inquisitione perpetuo versans: unde & Septica dicta est, quasi consideratrix, ἀπὸ τῆς σκεπτικῆς, quod est considerare. Primus sectæ hujus autor Pyrrho Eleus fuisse existimatur: unde & Pyrrhoniam quidam appellarunt: eiusque sectatores Pyrrhonios. Gell. lib. 11. c. 5. Quos nos Pyrrhonios Philosophos, ij Græco cognomento σκεπτικῶν appellatur. Id ferme significat quasi quæsitores, & consideratores. Nihil enim decernunt, nihil constituunt: sed in quærendo semper, considerandoque sunt, &c.

SCĒPTICŪS, a, um, σκεπτικῶς, ἢ οἰσπεκτικῶς speculari. Sceptici Philosophi, quasi quæsitores & consideratores, qui omnia in suspensio relinquunt, nihil definiunt. Vide Gellium loco superioris cit.

SCĒPTORĪA, cisternæ. Gl. Isid. Pro exceptoria cisterna. Sic olim sceptus, pro exceptus, Spansum, pro expansum. Cerda.

SCĒPTRVM, i, שבט *schébet* שבט *scharbit*. σκῆπτρον. GAL. Sceptre, baston royal. ITAL. Sceptro, bacchetta regala. GERM. Ein königs stab / Scepter. HISP. El cetro insigne real. ANG. A scepter, a rodde, a mace royall. baculus regni insigne, quo Reges majestatis gratiâ utebantur. Propriè autem Iovis sceptrum erat, ab eo ad Reges & principes, & magistratus translatum. Ovid. 13. *Metam.*

— datique
Summa movet sceptri. i. Imperij.

Idem 4. *Fast.*

Anato sceptris excutere tuis.

Idem lib. 3. *Amor. Eleg. 1.*

Lava manus sceptrum laicè regale tenebat.

Hinc ad fœdera faciendâ semper adhiberi sceptrum consuevit: quando veteres in hoc Iovis simulacrum adhibere solebant cum sceptro. Quod quam difficile esset aliquando, præsertim quando fœdera cum remotissimis fiebant, inventum est, ut sceptrum, quasi imaginem Iovis tenentes, fœdus percuterent.

SCĒPTRIFĒR, a, um, ἰσκηπτικῶς, σκηπτικῶς. GAL. Qui porte sceptre ou baston royal. ITAL. Chi porta il scetro. GERM. Scepterträger der des Königs stab tregt HISP. El que leva el cetro real. ANGL. That beareth à mace royall. Ovid. 6. *Fast.*

Sceptrifera servi templa dedisse manus.

SCHADON, σκαδῶν, animal quoddam pennis & pedibus carens.

SCHASTERIA, σκασηρία, quo organum ducitur, h. e. intentum laxatur, vel erectum demittitur: à σκαζω, i. laxo.

SCHASTERIUM, σκασηριον, scalpellus, quo cutis σκαζεται, laxatur, aperitur.

SCHĒDĀ, ἡ σκῆδη. GAL. Vne fucille de papier, ou de parchemin, ou autre chose à escrire, tablette. ITAL. Carta, cartella, tavoletta. GERM. Ein blat papeyr, ein zedel. item, ein schreibselin, welches man aufwischen kan. HISP. La carta ò hoja. ANGL. A sheet or shed of paper. Tabella, sive pagella philyracea, hoc est, tiliacca, quâ pro chartis priscos uti solitos Eustathius & Alianus asserunt, hodièque Græcum vulgus σκῆδης vocat tabulas eas quibus supputatores numeris scribendis utuntur, ut mox litu spongiæ leviter aboleri possint. Accipitur aliquando scheda pro charta seu libello extemporaneo, non satis expolito, cuiusmodi sunt, quas tanquam relecturi reponimus. Quint. c. 14. lib. 1. Nam qui omnes etiam indignas lectione schedas excutit, anilibus quoque fabulis accommodare sese potest. Martial. lib. 4.

Ohe jam satis est, ohe libelle,
Tu procedere adhuc, & ire quaris,
Nec summa potes in scheda teneri.

¶ Sosipater scidam scribi à nonnullis sine aspiratione, à scindendo, & ab aliis schidam ex Græco ἀπὸ τῆς σκῆδης, confirmat.

SCHĒDŪLĀ, α, diminutivum à scheda. σκῆδῖον. GAL. Petite charte ou tablette, ou billet. ITAL. Carticella, policetta breve. GERM. Ein zedelin/bleet sin papeyr darauff man schreibet. HISP. Carticilla ò escriptura que se toma por nota. ANGL. A litle sheet or scrovo of paper. Cic. ad Cassium. lib. 15. Hæc te tertia jam epistola ante oppressit, quàm tu schedulam, aut literam.

SCHĒDICŪS, & **Schedius**, a, um, ἰσκηδῖος. GAL. Qui est fait à l'improviste, sur le champ, à la haste, hastif. ITAL. D'improvviso. GERM. Unverschentlich/ohnblüsiglich. HISP. Apressuroso. ANGL. That is hastie or comesh un-wares. Extemporarius, subitarius, tumultuarius, inelaboratus: qua voce usus est Apulcius, de *Damonia Socratis*; In isto, inquit, schedico, & incondito experimini, an idem sim repentinus, qui præparatus. Græci in eadem significatione dicunt σκῆδῖον, quum subitarium quiddam significare volunt, neque magna cura elaboratum. Vnde & σκῆδῖάζει dicunt, pro eo quod est celeriter & ex tempore aliquid conficere: σκῆδῖον pro subitario navis genere, quam ratem Latini appellant: sive etiam pro ponte tumultuario, quales aut ex funibus, aut ex connexis naviculis ex tempore solent confici.

Schedia, genus navigij inconditi, trabibus tantum inter se connexis facti, quo mercimonia circumferunt post amissam navem. Festus ex Lucilio.

SCĒMĀ, tis, Latine figura, habitus, modus, ornatus. ἰσχημα. GAL. Figure, forme, ornement. ITAL. Forma, figura, ornamento. GERM. Ein figur / gestalt, gezierd. HISP. El habito, ò modo, ò forma, ò figura. ANGL. A figure or ornament. Nævius *Lycurgo*, ut citat Nonius, Pergite thyrsigeræ Bacchæ modo Bacchico cum schemate. Lucius lib. 29. apud eundem, In gymnasio ut schema antiquo est, spectatores retinetem. Schemata item dicuntur quædam tam verborum quàm sententiarum lumina, quibus tanquam insigniori ornatu, tota oratio distinguitur. Cic. de clar. Orat. Schemata enim quæ vocant Græci, ea maximè ornant orationem, eaque non tam verbis pingendis habent pondus, quàm illuminandis sententiis. Quintil. lib. 9. cap. 1. Schema propriè dicitur quod est à simplici ac in promptu posito dicendi modo poetice vel oratorie mutatum. Legitur & schema scæmin. genere apud antiquos. Plautus in prolog. *Amphitr.* Quod ego huc processi sic cum servili schema, id est, servili habitu. In antiquioribus codicibus *scema* absque aspiratione scriptum visitur.

Schematismus, σχηματισμός, figuratio: modus corporis, figuratio vocis.

SCĒSIS, σχῆσις, vox Græca est habitudinem significans, vel affectionem Accipitur autem pro figura non ab simili antipophoræ, quâ adversariorum affectum quemlibet fingimus, cui mox respondeamus. Exemplum vide apud Rufinianum.

Scheticus, a, um, σχηλικός, ἢ οἰσ, relativus, relationem habens. Schetica febris, quæ facillè solvitur, ut diaria, putrida, biliosa, hectica incipiens. Et opponitur (hectica ἐκλυδὸς πρὸς τὸς) quæ difficillimè solvitur: ut putrida pituitosa, melancholica, hectica jam absoluta & ἰσχυρομύδης. Gorrh. ¶ Est etiam σχηλικός habens vim retinendi, cohibendi, copulandi.

Sheria σχῆριον, insula est ex adverso Thesprotiæ: quæ aliis nominibus Phæacia & Corcyra dicitur, Alcinoi hortis celeberrima, olim etiam Drepane appellata. Vide Plin. lib. 4. c. 12.

Schidiā, πλῆθὸς πέλαχθ σκῆδια. GAL. Fragmens, perites pieces. ITAL. Scheggia. GERM. Zimmerpân/hauserpân HISP. Pedasos de madera. ANGL. Chip-pes that carpenters mak. Sunt assulæ, sive fragmenta quæ fabri materiarij ex ligno dejiciunt: à verbo Græco σχίζω, quod est findere sive secare. Vnde σχιδῖον sive σχιδῖα, & per diminutionem σχιδῖον sive σχιδῖον, pro minutioribus illis fragmentis, quæ à lignis quum finduntur, dolanturve, dissiliunt. Vitruv. lib. 2. cap. 1. Intervallaque quæ relinquuntur propter crassitudinem materiæ, schidiis & luto obstruunt. Hinc ipsi etiam cunei quibus ligna finduntur, à Græcis ἰσκηδῖα appellantur. Cælius lib. 4. c. 13.

Schinis, σχῆσις, insignis latronis nomen est, qui circa Isthmi initium, teste Pausania, miro crudelitatis genere sæviebat. Apprehensas enim piceas in terram flectebat, & quos pugna vicisset, hos alligatos sinebat in aërem efferri: quocirca quum utraque arbor alligatum ad se traheret, vineulique nodus in neutram laxaretur partem, sed utrinque pariter convelleret, eveniebat ut qui alligatus esset, laceraretur. Eodem pacto ipsum quoque Schinin Theseus dilaniavit, & viam quæ ex Træzene Athenas ducit, latronibus infestam, tutam reddidit. Ovid. lib. 7.

Occidit ille Schinû, magnis male viribus usus.

Schinos, σχῆνον, arbor est eadem cum lentisco, mastichen exudans: ex cujus ligno cuspides fiunt, purgandis dentibus accommodæ. Vnde σχηνοσῶγας à Græcis dicti sunt homines delicatiores, qui ut dentibus candorem concilient, perpetuò lentiscum arrodunt.

Schinussa, σχῆνωσα, insula una ex Sporadibus. Plin. lib. 4. c. 12.

SCHISMĀ, tis, ἡ ἰσχηματισμῶς, ἢ ἰσχηματισμῶς. GAL. Discorde, division, separation, schisma. ITAL. Discordia, divisione, separazione, disparazione. GERM. Ein spaltung/zertrennung/zweyung. HISP. La cisma, division, discordia. ANGL. Discord, dissension. Latine scissura, à Græco σχίζω, quod est scindo. Hinc divisionem Ecclesiæ, schisma dicimus, quum ejus membra divisa, diversa sequuntur capita. Per metaphor. est animorum discidium, concordie divulsio. Item dissensio charitatis Christianæ contraria; etsi maneat in fide concordia.

Schismaticus, a, um, σχισματικός, ἢ οἰσ, ad schisma pertinens, Schismaticus, qui schisma facit, vel sequitur.

Schiston lac, γάλα σχῆστον, in quo pars caseosa quodam cocturæ genere à sero est separata. Plinius lib. 28. cap. 9. Medici speciem unam addiderunt lactis generibus quod schiston appellaverunt. Id fit hoc modo; Fictili novo fervet maximè caprinum, ramisque ficulneis recentibus miscetur, additis totidem cyathis mults, quot sint hemina lactis: deinde igne demptum refrigeratione dividitur, & discedit serum à lacte.

Schistus, sive Schistos. σχῆστος, lapis est crocei coloris, in tenuissimas bracteas fissilis, unde & nomen habet, ἀπὸ τῆς σκῆδης, idque ἰσκηλω: multi enim præterea sunt lapides fissiles, quos hoc nomine non dignamur. Effoditur in quibusdam Hispaniæ locis, circa Ibe-rum fluvium morsus omnino expers: unde & ophthalmicis medicamentis in primis idoneus est. Hodie seplassarij ejus loco utuntur creta alba. Schista ova. Plin. lib. 29. cap. 3. Fiunt & tota lutea, quæ vocant schista quum triduo incubata tolluntur.

Schistum alumen. Plin.

Schista ova, idest, fissilia, respectu contentarum partium, apud eundem.

Schœneus, σχοινῖος, qui & Iasius, rex Arcadiæ fuit, filius Abantis, & pater Atalantæ, quæ ab eo Schœneis dicitur. Ovid. *Epist. 15.*

Et tulit Hippomenes Schœneida præmia cursus.

Hæc etiam vocatur Scœneia virgo. Idem 2. *Trist.* Vide dictionem sequentem.

Schœneia. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*

Quid loquar Hermionem, quid te Schœneia virgo!

Vide dictionem proximam, supra.

Schœnismus, σχοινισμός, mensura quædam terræ est, & torturæ genus, quod fit per funes.

SCHŒNUS, Funis. ἰσχοῖνον. GAL. Vne corde, ou du ionc. ITAL. Corda, giunco. GERM. Ein seyl. HISP. Cuerda junco. ANGL. A rope or buirush. Latine funis & juncus. Plaut. in *Ruden.* Hi schœni enim dicta sunt arundines sunt nobis quæstu & cultu. Quo nomine etiam dicta sunt urbs in ora Bæotiæ, infra Thebas: cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 17. ¶ Schœnos quoque mensura terræ apud Ægyptios, sexaginta stadia continens, ut inquit Herodotus lib. 2. Contra Plin. lib. 5. c. 10. Schœno quadraginta tantum tribuit stadia. Nec mirum est de mensuræ ejus longitudine non satis convenire inter Scriptores: quum Strabonis testimonio constet apud ipsos etiam Ægyptios variè & inconstanter observatam fuisse schœni longitudinem, quum quibusdam in locis schœni singuli centum viginti consent stadiis, in aliis sexaginta, in aliis tantum triginta.

Schœnôbâtēs, J unambuli. ἰσχοῖνοβάτης. GAL. Qui marche sur une corde, basteleur qui danse sur une corde. ITAL. Colui che giuoca camminando su la corda. GERM. Ein gaukler der auff dem seyl gehet. HISP. El trepador. ANGL. That danseth on a corde. Qui per funes ludendo graditur. σχοῖνον funis dicitur, & βαῖνον, alendo. Juven. *Satyr. 3.*

August.

Augur, schœnobates, medicus, magus, omnia novit.

Hi à Firmico dicuntur neurobatæ, funerepi ab Apuleio, funambuli ab omnibus. Hinc

Schœnobaticus, a, um, ad schœnobatas pertinens.

Schœnobaticâ. ἡ χοροποιία. GAL. Art de danser sur la corde. ITAL. Arte di ballare ju la corda. GERM. Das gauctespyl / oder kunst auff dem seyl zugehen. HISP. Arte para dansar sobre la cuerda. ANGL. The art of dansing on a corde. ἢ Ars ipsa, sive exercitium funambulatorum. Cælius ad Ciceronem lib. 8. Ego qui scitem, Qu. Pompeium Bauli schœnobaticam facere, & usque eo, ut ego misereretur ejus esurici.

Schenopegia, τὰ σκηνοπηγία, Hebræorum feriæ, quæ vulgò festa tabernaculorum vocantur. Levitic. cap. 23. f. & Deuter. c. 16. Nehem. c. 8. & Zach. s. 14. ubi etiam in scem. genere usurpatur, ἢ τὸ σκηνωπηγίας ἱέρη. Tabernaculorum festum. Vide suprâ in dictione Scena.

Schœnophilinda, χοινοφιλίδα, lusûs genus Polluci. Confessum puerorum, circulo sedentium, obit unus, funiculûmque aut mucchinum, aliudve quid apud unum aliquem deponit: qui si dolum non præviderit, antequam circumcurfarit ille, vicem illius obire cogitur. Hadr. Jun.

Schœnoplocos, χοινοπλόκος, qui funes torquet, quem Latini restionem appellant.

Schœnopola, qui funes vendit.

Schœnus, untis, χοίνης Peloponnesi portus est ad sinum Saronicum, in ipsis Isthmi angustiis situs, diffans à Cencreis Corinthiorum navali stadia xlv. ut est autor Strab. lib. 8.

Schœnus, i, χοῖνος. Fluvius est Bœotix, per ejusdem nominis oppidum labens, quinquaginta stadiis à Thebis. Autor Strabo lib. 9.

Schœnoprasum, porri species. ἢ GAL. Petit porreau. GERM. Schmitlauch / & Bysstauch. ἢ

Schôla, x. Ludus literarius. ἢ γυμνάσιον, παιδείαν, διδασκαλίαν, φοιτησίαν, φροντιστήριον. GAL. Vne escole, ou college. ITAL. Scuola, collegio. GERM. Ein schul / Lehrhaus. HISP. Escuela. ANGL. A schoole. ἢ à verbo Græco σχολάζω, quod est vaco: quia cæteris rebus omissis vacare liberalibus studiis pueri debent. Aufonius tamen δὲ τὸ σχολῆς deduci mavult: id est, ab vacatione & laxamento, quod pueris interdum dandum esse præscribit. Sic enim ait.

Gratio schola nomine dicta est, Iusta laboriferis tribuuntur ut otia musis.

Plurali numero scholæ, apud Festum. Cicer. 2. Offic. Sed toto hoc de genere, de quaerenda, de collocanda pecunia, etiam de utenda commodiùs à quibusdam optimis viris ad Ianum medium sedentibus, quam ad ullis philosophis vlla in schola disputatur. Sueton. in Tib. c. 11. Cum circa scholas & auditoria professorum assiduus esset, &c. Quintilianus lib. 3. cap. 8. Hæc vel ad scholarum exercitationes pertinere creduntur. Idem in Proœm. lib. 2. Qui si fuisset aliquando perfectus, non à philosophorum scholis virtutis præcepta peterentur. Eligere scholas. Quintilianus lib. 1. c. 2. Sed ut fugiendæ sint magnæ scholæ, cui ne ipse quidem rei assentior, (si ad aliquem merito concurratur) non tamen hoc eò valet, ut fugiendæ sint omnino scholæ: aliud est enim vitare eas, aliud eligere. Explicare scholam, est præcepta doctrinæ exponere. Cicero 2. de finibus. Primum, inquam, deprecor, ne me tanquam Philosophum putetis scholam vobis aliquam explicaturum: quod ne in ipsis quidem philosophis magnopere unquam probavi. Erat & in balneis schola apud Vitruvium, hoc est, pars labri sive alvei, à præstando (ut quidam arbitrantur) dicta, ut occupato ab his qui priores venissent labro, in schola cæteri circumspèctantes, rectè stare possent. Erat & in porticibus, autore Plin. Alexandrum, inquit, & Philippum cum Minerva, qui sunt in schola in Octaviæ porticibus & Philippi. Cicer. lib. 1. Tuscul. posuit scholas pro disputationibus & controversiis quæ in scholis inter doctorem & discipulos otiose agitari solent, quum inquit, Hanc perfectam philosophiam semper judicavi, quæ de maximis quæstionibus copiosè posset ornatèque dicere, in quam exercitationem ita nos studiosè operam dedimus, ut jam scholas Græcorum more habere auderemus.

Scholæ, ordines officialium. Buleng.

Schôlaris, e, quod ad scholam pertinet. ἢ σχολαστικός. GAL. Appartenant à escholo. ITAL. Pertinente à scuola. GERM. Schulerisch. HISP. Perteneiente à escuela. ANGL. Belonging to schools. ἢ Hieronymus ad Damas. Nec aures Quintiliani flosculis & scholari declamatione mulcendæ.

Scholares & Scholarij. Suid. milites supernumerarij. His majus stipendium quam cæteris militibus datum. Buleng.

Scholicus, a, um, σχολικός, ἰός, ad scholam pertinens. Athen. lib. 3. σχολικὰ πρὸς τὴν ἑσπερίαν. Gell. cap. 1. lib. 4. Ostentabat quispiam Grammaticæ rei doctor, scholica quædam nugalia, de generibus & casibus, (i. scholastica.

Scholastes, σχολαστής, qui σχολάζει, otiaitur: qui vacat literarum studiis, discipulus. Dicunt etiam

Scholaster: unde

Scholasterium, σχολαστήριον, locus, in quo commodum est σχολάζειν, quiescere post labores.

Schôlasticus, a, um, ad scholastem pertinens, otiosus: otiosis congruens: spectans ad scholam: puerilis, frigidus: eleganter eruditus Advocatus & patronus causarum; antè in scholis præparatus: etiam per provincias judex. Vide Meurs. Gloss. Græcobarb. ἢ σχολαστικός. GAL. Appartenant à escholo, scholastique. ITAL. Pertinente à scuola. GERM. Das zu der schul gehôrt / schulerisch. HISP. Cosa perteneciente à escuela. ANGL. Belonging to schoole. ἢ Vnde Scholastica disciplina, & scholasticos vocamus discipulos, qui discendi gratiâ scholas frequentant. Plin. Epist. 24. Scholasticis potro dominis, ut hic est, sufficit tantum abundè soli, ut relevare caput, reficere oculos, reptare per limitem, unamque semitam terere, &c. Seneca, Scholasticorum mos à jurejurando exordiendi. Ponitur quandoque Scholasticus pro declamatore solum in fictis causis & otiosis versato, non in veris litibus. Plin. Epist. lib. 2. Scholasticus tantum est, quo genere

re hominum nihil aut simplicius, aut sincerius, aut melius: nos enim qui in foro, verisque litibus terimur, multum malitiæ, quamvis nolimus, addiscimus.

Scholarcha, σχολάρχης, qui σχολῆς ἄρχη, præest scholæ.

Schôllum, ij, Interpretatio brevior, breve scriptum. ἢ σχολίον. GAL. Vne glose, une breve interpretation. ITAL. Breve dichiarazione. GERM. Ein kurze erleuterung oder auflegung / glos. HISP. La postilla ò glosa. ANGL. An short exposition. Cic. Attic. lib. 16. Velim σχολίον aliquod elimes ad me, oportuisse te id facere.

Scholastes, σχολαστής, commentator: qui scholia scribit.

Sciæ, sive Siciæ Balneæ. Gell. initio lib. 4. Hyeme jam discedente apud Balneas Scias in area sub calido sole ambulabamus, Sebast. Gryphij editio hic habet Sicias.

Scia, σκιά, umbra. Item coxa, femur. correptum ex ισχίος. sic Sclatica, ex ισχιαδική, sc. νόσος: dolor ischiadicus.

Sciâgraphia, ἢ σκιαγραφία. GAL. Premier delinément, ébauche. ITAL. Bozzatura, imbozzatura. GERM. Erste entwerffung eines gemäls. HISP. La traza ò dibujo. ANGL. The first draught or delineation of any thing. Prima illa & rudis picturæ delineatio, quæ & ichnographia dicitur, quum scilicet futuri operis lineamenta carbone, creta, aut rubrica ducuntur.

Sciâmâchia, sive Sciomachia, σκιαιμαχία, ἢ σκιουμαχία, pugna umbratilis, teste Gellio, & armorum meditatio quæ fieri solet roboris agilitatisque exercendæ gratiâ.

Sciapodes sive Sciopodes, σκιάποδες, ἢ σκίοπδες. Populi sunt Troglodytis finitimi (ut ex Cæsar sententia tradit Plin. lib. 7. c. 2.) qui & monoscæli à singulis cruribus sunt appellati, mixæ pernicitatis ad saltum. Sciapodes inde dicti, quod in majori æstu humi jacentes resupini, umbrâse pedum protegent.

Sciâthêr, cym, Horologium quo horas ex umbra Solis colligimus. ἢ ἀστρολογίον, σκιαθηρόν. GAL. Horologe au soleil, un quadran. ITAL. Horiuolo à sole. GERM. Ein sonnen uhr / oder sonnenzeiger. HISP. Relox de sombra. ANGL. A diall. Cic. 1. de natur. dec. solarium appellat.

Sciâthêrâs, x, sive Sciatheron. ἢ σκιαθήρας, ἢ σκιάθηρον. GAL. La broche, le style, ou verge d'un quadran qui montre les heures par l'ombre. ITAL. Brocca, rãza ò vesga di horiuolo a sole che mostra le hore. GERM. De zeiger des schattens in einem sonnen instrument. HISP. La verga del relox de la sombra. ANGL. The threade or any thing whereby we know the hours in a diall. Instrumentum gnomicum quo umbras indagamus. Hoc Architecti in metandis urbibus utebantur, octòque cæli regiones exactè colligentes, ventorum vim molestam urbibus oppositis platearum, angiportorumque angulis frangebant, aut amoliebantur: aurâsque corporibus salubres platearum directionibus admittebant. Vide Vitruvium lib. 1. cap. 6.

Sciâthôs, Insula est ad Artemisium, teste Herodoto in polymnia. Vide Valerium Argon. 2.

Iam Scyathos subsedit aquis.

Scibones, telorum genus. Gell. cap. 25. lib. 10.

Sciens, Scienter, Scientia, Vide Scio.

Scilicet, Videlicet, nempe, nimirum, certè, profectò quasi scire licet, ut videlicet, videre licet. ἢ δήπου, δηλαδή, ἀμίδει. GAL. Sçavoir est, certes, Dien sçait que voire, pour certain. ITAL. Certo, certamente. GERM. Nämlich, freilich. HISP. Conviene à saber ò ciertamente. ANGL. Truly, without doubt, that is to say. Cic. 2. Verr. Respondit id quod necesse erat, scilicet dicto audientem fuisse prætoris. Idem pro Calio, Quum scires quantum ad scelus aurum hoc quaereretur, ad necem scilicet legati. Idem lib. 9. Epist. Quid eos interpretari putas, quum hoc faciunt: ad hostem scilicet portari. Ovid. in Epist.

Canaces

Scilicet est aliquid cum satis vivere ventis.

id est, multum profectò ad rem facit. Plaut. Asin. sc. 1. a. 4. Ita scilicet facturam (credibile est, sup.) Idem Pseud. sc. 2. a. 3. Verum amicis an inimicis daturus cenam? Item Curr. sc. 2. a. 2. Item alios Deos facturos scilicet. (i. credere licet & verisimile est.) Idem Capt. sc. 2. a. 2. At nunc vivat, nec ne? Id Orcum scire oportet, scilicet. Catul. de Com. Beren.

Scilicet in vario me solum limite cæli.

(affirmantis.) Scilicet, pro nempe. Ovid. Eleg. 6. lib. 4. Trist. Venustissime autem ponitur ironicâs, tanquam, quasi verò, quum rem aliquam absurdam esse, & minimè credibilem volumus significare. Terent. in Andr. Meum gnatum rumor est amare. Dav. Id populus curat scilicet? Virg. 4. Æneid.

Scilicet is superis labor est?

Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Scilicet imperij princeps.

Idem 13. Metam.

Scilicet idcirco pro nato, &c.

Cum interrogatione. Cic. pro Rabirio perduel. reo. Scilicet tibi graviolem dolorem patui tui mors attulit quam G. Graccho fratri?

Scilla, ἢ σκίλλα. GAL. Squille, oignon marin. ITAL. Squilla. GERM. Meerzwibel / oder meuszweibel. HISP. La cebolla albarrana ò sylvestre. ANGL. A shrimp fish. ἢ five, ut apud Varronem legitur, Squilla. Herba est ex genere bulborum, radices habens caparum modo multipliciter tunicatas. Officinæ cum Varrone squillam nominant. Aristotel. lib. 1. de plantis, Quædam habent unam tantum radicem, ut scilla: quia illa nascitur ex solo raro, proceditque infernè dilatando se. Col. lib. 16. Sed etiam remedio cum dulci vino tritum serpillum, & concisa, & aqua macerata scilla. Idem cap. 28. lib. 6. Si equa marem non patitur, detritâ scillâ naturalia ejus liquuntur, quæ libidinem accendit.

Scillitus, um, ex scilla factus.

Scilliticus, a, um, idem. ἢ σκίλλικός. GAL. De squille. ITAL. Di squilla. GERM. Ausz meerzwiblen gemacht. HISP. Cebolla, albarrana. ANGL. Of a shrimp fish. Quod ex scilla factum est. Plin. lib. 24. cap. 8.

At cum aceto acri, magisque scillitico, &c.

Scillinus, aliud adjectivum, idem Plin. lib. 23. cap. 2. Accetum scillinum

inveteratum magis probatur, &c.

Scillites, acetum dicitur, in quo scillarum bulbi ad medicamentum macerati sunt. Plin. lib. 32. cap. 10. Vitica marina trita ex aceto scillite, &c.

Scimpodij, scimpodij. Gal. Petit lit, lit de repos. Ital. Picciol letto. GERM. Ein gauschen / Zottebet. HISP. Lecho pequeno. ANGL. A little bed to rest on. Grabatum, sive humilior lectulus, diurna quieti accommodatus. Gell. lib. 18. Offendimus eam cubantem in scimpodio Græciensi. Est autem diminutivum à Græco σκίμπος, quod est ejusdem ferè significationis.

Scineus, genus crocodili terrestris, ab aquatico distans tum candore, & tenuitate cutis: tum squamarum situ, quas habet ad caput versas. Affertur falsus ex India, & Arabia. Rostrum ejus, & pedes in vino albo poti, cupiditates Veneris accendunt. Vide Plin. lib. 28. c. 8. Scineus, perna. Theod. Priscian. lib. 2. cap. 11. Reparatum est & pisere, satyrio, & scineo, & eruce semine. Hinc compositum, frisciga, inquit Cl. Meursius: nempe, puto, quasi frische schincke / re-cens, seu mustea perna.

Scindapsus, genus plantæ, similis hæderæ, apud Nysam in India: ut Apollonij scholiastes tradit.

Scindo, is, scidi, ssum, per duplex s. Findo, frango, divido. Karátō γράφακός παλάτιον. Gal. Trancher, couper, deschirer. Ital. Schiappare, fendere. GERM. Schneiden / Sparten. HISP. Cortar, d'ajar, d'ender. ANGL. To cut, to divide, to rent, to carve. Senec. c. 17. de vita beata. Quare perit servitur, & est aliquis scindendi opionij magister. Scindere convivis, pro apponere, & carpere, & dare. Martial. epigr. 12. lib. 3. Virg. 5. Æneid.

Procumbunt piceæ: sonat icta securibus ilicæ,
Traxineæque trabes, cuneis & fissile robur.
Scinditur.

Ovid. 3. Trist. Eleg. 19.

Nec poterit rigidus scindere remus aquas.

Idem Eleg. 3. lib. 5. Trist.

Et scythicum profuga scindere puppe fretum.

Idem Eleg. 3. lib. 3. Trist.

Parce tamen lacerare genas, nec scinde capillos.

Scindere colham, i. laniare, & vellere. Apud Cic. 3. Tusc. Scindens dolore identidem intonsam comam. Scindere dolorem suum, est, patefacere commemorando. Idem ad Attic. lib. 3. Nolo commemorare, quibus rebus sim spoliatus: non solum quia non ignoras, sed etiam ne scindam ipse dolorem meum Penulam scindere dicimur, huius summo studio hospitem discedentem retinemus. Idem ad Attic. lib. 13. Venit enim ad me, & quidem id temporis, ut retinendus esset: sed ego ita egi, ut non scinderem penulam. Et paulo post, Horum ego vix attingi penulam, tamen remanserunt. Scindere sententiam, est mutare. Idem ad Attic. lib. 13. Non licet scindere sententiam suam: sed tamen quæ tum acta sunt, non possum non probare: & tamen non curare pulchre possum, sicuti facio. Virg. 2. Æneid.

Scinditur incertum studia in contraria vulgus:

id est, dividitur, & in diversas sententias, veluti partes quasdam, it. Scindo, scindidi, olim in præterito habuit. Plaut. in Pseud. Nam ego cicilendrum, quando in patina scindidi. Huius verbi composita sunt, Abscindo, Conscindo, Discindo, Inter-scindo, Pro-scindo, & Rescindo: de quibus suo loco.

Scissus, as, tm, participium. Karátō γράφακός παλάτιον. Gal. Fendu, coupé, rompu, deschiré. Ital. Tagliato, fesso, rotto, stracciato. GERM. Zerschmetten / zertissen / zerschrenge. HISP. Cortado, tajado, hendido. ANGL. Cutte, rent, torne. Virg. 12. Æneid.

— it scissa veste Latinus

Conjugis astonitus factu, urbisque ruina.

Ovidi Epist. 11.

Quum superincumbens, scissa tunicaque, comaque,
Pressa refovisti teßora nostra tuis.

Scissus, us, ui, pro ipsa scissura. Hératō βέκισ βέκισ. Gal. Coupure, rompure. Ital. Schiappatura, fessura. GERM. Ein schmit / schrot / riss / reiß / klack. HISP. Cortadura, hendidura. ANGL. A cutting. Varr. Scissu materix fatigatus, quiescebat lectulo.

Scissilis, e, quod scindi potest, vel quod scissum est. Facile à couper, aisé à rompre & deschirer. Ital. Che si può fendere. GERM. Das gut zuschneden oder zuspalten ist. HISP. Cosa que se puede cortar d'ender. ANGL. That is easilie cutte or devider. Scissile alumen, apud Cellsum lib. 6. Inspergiteque ulcera debent alumine scissili.

Scissio, nis, xi. Macrobian. comment. lib. 1. cap. 6. Sed ille ratione scissionis hic numero.

Scissura, ipsa scissio. Hératō βέκισ βέκισ. Gal. Fente, rompure, deschirure, scissure, incision. Ital. Schiappatura, fenditura, rompitura, stracciatura. GERM. Ein riss / spalte / zerschneidung / schlis. HISP. Cortadura, hendidura. ANGL. A cut, chap or cleft. Plin. lib. 11. cap. 28. Pennæ insectis omnibus sine scissura. Idem lib. 5. c. 9. Unde ad Ammonis oraculum duodecim dierum iter est: ad scissuram autem Nili quod appellavimus Delta, quindecim m.p. Scissuras ani vocat Cell. lib. 6. cap. 18. quæ Plin. fissa ani, h. e. Garyades, & cæteræ.

Scintilla, s, igniculus, proprie qui è silice quum cæditur exilire solet. Scheiblich nists. Gal. Estincelle. Ital. Scintilla. GERM. Ein funck oder gneist. HISP. Centella de fuego. ANGL. A spark of fier. Virg. 1. Æneid.

Ad primum silicis scintillam excudit Achates.

Ovid. 4. Fast.

Pars quoque quum saxis pastores saxa feribant,
Scintillam subito prosiluisse ferunt.

Per translationem accipitur pro minima lucis alteriusve rei particula. Cic. 4. Academ. Isti autem, quos tu probas tantis effusis tenebris, ne scintillam quidem ullam nobis ad aspiciendum reliquerunt. Scintilla belli, pro reliquis. Idem ad Plancum l. 10. In illam igitur curam incumbe, mi Plance, ut neque scintilla teterrimi belli relinquatur.

Scintillula, diminutivum. Estincello. GAL. Petite estincelle. ITAL. Scintilla. GERM. Ein funcklin. HISP. Pequena centella. ANGL. A little spark of fier. Cicero lib. 5. de finib. Virtutum quasi scintillulas videmus, &c.

Scintillo, as, Splendeo, mico, & veluti scintillas quasdam emitto. Barak. Gal. Estinceller. Ital. Splendere, risplendere, scintillare. GERM. Encisten / zwoyeren als ob gneist darvon sÿren. HISP. Centellar, echar centellas, resplandecer. ANGL. To sparkle or cast forth sparkes. Plaut. in Men. sc. 2. a. 5. Ut oculi scintillant. Vide Virg. 1. Georg.

Ne nocturna quidem carpentes pensa puella,
Nescivere hyemem, costis quum ardente viderent
Scintillare oleum, & putres condescere fungos.

Plin. lib. 20. cap. 1. Hoc enim veri experimentum est, si admodum prius quam extinguant, scintillare sursum ac deorsum cogat.

Scintillatio, nis, actus scintillandi. Encistement. Ital. Scintillamento. GERM. Das gneisten vnd zwoyeren. HISP. Centella de centellar. ANGL. A sparkling. Plin. lib. 29. c. 8. Prodesse tradit capitis doloribus, oculorum caligini, scintillationibusque.

Scio, scis: scivi, scitum: futuro, sciam & scibo. Scire, scire, scire.

Scire, scire, scire. Gal. Scavoir, entendre. Ital. Sapere, essere doto. GERM. Wissen. HISP. Saber, ser docto. ANGL. To know, to understand. Terent. in Adelph. Hinc scibo jam ubi fiet. Scibo, pro sciam, sæpe apud Plaut.

ut Asin. sc. 1. a. 1. Ipse scibo, te faciam ut scias. Idem Menach. sc. 4. a. 2. Iam scibo utrum me magis amet, an marsupium. Item sc. 2. a. 5. Scibo ut factum. Ibidem sc. 2. a. 1. Scibo si quid titubatum est. Idem Pseud. sc. 4. a. 4. Haud multo post scibus. Et iterum ibidem sc. 2. a. 5.

Quid sit scire, & quid differat à Meminisse? discite ex Senec. Epistol. 33. Et proprie scire, est rem per causam cognoscere. Plaut. Epid. quia ego hanc quæ fiet, Neque scio neque novi. Idem Mostell. sc. 1. a. 1. Hoc unum scio: nimio celerius veniro quod mole-

stum est, quam quod cupide petas. Idem Pseud. sc. 4. a. 2. Scis amoris scis laborem; scis egestatem meam. Idem Menach. sc. 2. a. 2. Neque quis sis homo scio. Idem ibid. sc. 5. a. 5. Non tu scis quantum isti morbo facias mali. Idem Pseud. sc. 2. a. 1. Pacifici modo scis, sed quæ pacta es, non scis solvere. Idem Milit. sc. 2. a. 2. Tacere nostrorum solus scio. Idem Cure. sc. 3. a. 2. Scires velle tuâ gratiâ. Hic scires, (i. facile intelligere posses.) Idem Menach. sc. ult. a. 5. Roga, nihil reticebo quod sciam. Idem Cure. sc. 1. a. 2. Hic solus scit divinitus. (i. conjector somniorum est.) Idem Capt. sc. 1. a. 4. Scis bene esse. (i. edere.) Ibid. sc. 1. a. 2. Scimus nos nostrum officium quod est.

Idem Men. sc. 3. a. 3. Ut hæc bona ex me sciat. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Scio ego, lucrum multos lutulentos reddidit. Ibid. Id Orcum scire oportet scilicet. Senec. cap. 4. de consol. ad Marciam. Quantum ego quidem sciam. Et Velleius, Scires quid interesset. (i. scire posses.) Cicero 1. de Orat. Nihil certum sciri, nihil planè recognosci & percipi possit. Liv. 5. bell. Punie. Iam tumultus erat, clamorque, qualis esse in capta urbe solet: sed quid rei esset, nemo satis pro certo scire.

Quod scio, nescio: vel, Nescio quod scio: & similia Proverbij speciem habent, nosque monent, ea quæ scimus, interdum ita tacenda esse, ac si nesciremus. h. e. non esse divulganda. Hinc illud servi apud Plaut. in Bacchid. sc. 5. a. 4. Nescio etiam id, quod scio: oblitus sum omnia; Scio me esse servum. Idem in Milit. sc. 6. a. 2. linguam comprime posthæc: etiam illud quod scies, nesciveris. Et Terent. Eunuch. Tu pol si sapias: Quod scis, nescis.

Et rursus in Heauton. Tu nescis quod scis, Dromo, si sapias. Scire linguas, hoc est, nosse, sive callere. Plautus Pen. Et hic omnes linguas scit: sed dissimulat sciens se scire. Scire fidibus, Ter. Eunuch. Is ubi hanc forma videt honesta virginem, Et fidibus, scire pretium sperans illicè producit. Scire Latine, vel Græcè, Cicero de clar. Orat. Non enim tam præclarum est scire Latine, quam turpe nescire. Idem 2. de finib. Quum Græcè, ut videor, luculenter sciam.

Scire de aliquo, pro referre ab aliquo. Cic. pro Sylla. Nam de cæteris certè sciebat. Scio Ex. Plaut. Cure. sc. 2. a. 2. Nam quod scio, omne ex hoc scio. Sciti passivum Cicero 5. Verr. Id adeo sciri facillimè potest ex literis publicis. Idem 2. de Orat. Ars enim earum rerum est quæ sciuntur: oratoris autem omnis actio opinionibus, non scientia continetur. Scibitur, impersonaliter. Plautus Capt. sc. 1. a. 4. quod quum scribitur, Per urbem irridebor. Scin' pro Scine. Terent. in Eunuch. Scin' tu ut tibi res sese habeat? Huius composita sunt, Ascio, Abscio, Conscio, Descio, Nescio, Præscio, & Rescicio: à quibus Ascisco, Conscisco, Descisco, & Rescisco, de quibus suis locis.

Sciens, tis, participium à scio: sive nomen ex Participio, non ignorans, non nescius. Sciant, sciunt, qui scit. Ital. Sciente, intendente. GERM. Wissend. HISP. El que sabe, sabidor. ANGL. Knowing, understanding. Terentius Andr. Id ego jam nunc tibi renuntio here futurum, ut sis sciens. Plaut. Milit. sc. 1. a. 2. Scne sciente hoc feci: s consilium dedit. Idem Pseud. sc. 1. a. 1. An tu te vis sciens suspendere ut me defraudes? Idem Capt. Prol. Plus insciens sæpè, quis fecit, quam sciens boni. Idem Mil. sc. 6. a. 2. Si ego, me sciēte, pateret fieri vicino injuri. Et in Asin. sc. 1. a. 1. Propterea quod me non scientem feceris. Itell. Gell. lib. 7. c. 11. extremo: Sed tu verbis concepris jurasti sciens, sciente animo tuo. Aliquando idem quod prudens, & datâ operâ. Terent. Heaut. Sciens non faciam. Cic. 7. Verr. Nam mihi videor de omnibus jam rebus ejus gestis dixisse, quæ quidem ad belli fugitivorum pertinerent suspicionem: certè nihil sciens prætermisi. Idem pro Sylla, Nullum à me sciente facinus occultatur. Sciens agendi. Velleius Patere. Histor. 2. Providens atque agendi sciens. Sciens cum genitivo, pro gnarus, sive peritus. Sciens locorum, alust Jug. 132. Gell. lib. 18. c. 5. Lucilius adeo vir adprimè linguæ Latinæ sciens, equum equitare dicit. Antiquè, pro Equitem: Vide supra Eques, & Equus. Horat. 3. Carm. Ode 9.

Me nunc Thræssa Chloe regit

Dulceis doctâ modos, & cithara sciens.

Velleius, Sciens agendi. Scientior, comparativus. Cicero pro lege Manilia, Quis igitur hoc homine scientior unquam aut fuit, aut esse.

esse debuit? **Scientissimus**, superlativus, Cic. *1. de Invent.* Nam navis optime cursum conficit, ea quae scientissimo gubernatore utitur. *Velleius*, Parendi sed uni scientissimus, *Salust. Jug. 135.* regionum scientissimi.

Scienter, adverbium, Prudenter, & data opera. *ἰσχυρῶς, ἰσχυριστικῶς.* GAL. *Savantement, à son escient, & de son gré.* ITAL. *Saviamente, sapendolo.* GERM. *Wissenschaftlich, mit wissen.* HISP. *Sabia, scientificamente.* ANGL. *voittinglie.* Plin. *in Paneg.* Explanavitque verba, quibus caput suum, domum suam scienter fecisset, deorum irae confectaret. Aliquando **Scire**, Perire, doctè. Cic. *in Bruto*, Quam omnino multa de jure civili, quae quidem perire & scienter, tum ita breviter & pressè & satis ornate, & pereleganter diceret. **Scientius**, Scientissimè. Idem *de Orat.* Nam neminem in eo genere scientius versatum loerare confitendum. Idem *lib. 1. de divinat.* Hetruria autem exlo tacta, scientissimè animadvertit, eademque interpretatur, quid quibusque ostendatur monstris atque portentis.

Scientia, x. Certa rei alicujus per causam cognitio. *ἰσχυρὰ δατὰ, ἰσχυρὰ μάδατ, ἰσχυρὰ δατὰ, ἰσχυρὰ μάδατ.* GAL. *Science, connoissance.* ITAL. *Scienza, dottrina, sapienza.* GERM. *Wissenschaft, Kunst.* HISP. *Sciencia.* ANGL. *Science, knowledge, under splandig.* Philosophi definiunt esse habitum, una vel pluribus demonstrationibus acquisitum, quo certò scimus rem aliter se non posse habere. Cic. *1. de natur. dior.* Ut magno argumento esse debeat causam, id est, principium philosophiae esse scientiam. Idem *de Officiis*, Modestia est scientia opportunitatis idoneorum ad agendum temporum. *Ibidem*, Prudentia est rerum expectandarum fugiendarumque scientia. Idem *2. de nat. dior.* Futurorum malorum ignoratio utilior est quam scientia. Idem *3. de Orat.* Omnes enim trahimur, & ducimur ad cognitionis & scientiae cupiditatem. Dicimus autem, Consequi scientiam, dare scientiam, habere scientiam, profiteri scientiam, tenere scientiam alicujus rei: quae locutiones viris doctis familiares sunt. **Contrarium** est, Inscientia, quae & inscitia dicitur, de quibus suis locis.

Scius, a, um, prima brevi. Venustus, elegans, politus, excultus, argutus, ornatus. *ἰσχυρὰ, ἰσχυρὰ, ἰσχυρὰ.* GAL. *Sage & savant, accort, bien apris.* ITAL. *Dotto, saputo, aguto, accorto.* GERM. *Zein / Sichtlich / Klug.* HISP. *Sabio, científico.* ANGL. *wise, trimme, voittie, feat.* Tet. *in Eunuc.* Scitum hercle hominem, hic prorsus ex stultis infanos facit. *Plaut. Amph.* Nimis scitus est Sycophanta. Idem *Pseud. se. 4. a. 2.* Ecquid is homo scitus est? C. Plebiscitum non est scitius, (vel ut alij libri habent,) non est aequè scitum. Cic. *in Lelio*, Scitum est illud Catonis, Multo melius de quibusdam acerbos inimicos mereri, quam eos amicos qui dulces videantur. Interdum accipitur pro formoso. *ἰσχυρὸν, ἰσχυρὸν, ἰσχυρὸν.* GAL. *Gentil, poly, gracieux, mignon.* ITAL. *Gentile, galante, gratiofo.* GERM. *Hüpsch.* HISP. *Hermoso.* Terent. *in Andr.* Scitus puer natus est Phamphilo. *Plaut. Afin. se. 2. a. 4.* Scitum syngraphum. Idem *Mofell. se. 3. a. 1.* Scita quidem es tu, interpolare vis nova pictura opus lepidissimum. **Scita** i, sciens: Ovid. *5. Fastor.*

curva scita Thal' a lyra.

Plaut. in Amphitr. Hæc nox scita est in exercendo scorto, conducto male. **Inscitus** penultima producta: de quo supra suo loco.

Scitum, pro jussu, Vide paulò post.

Scitè, adverbium, doctè, pulchrè, benè. *ἰσχυρῶς.* GAL. *Dottement, fort bien, mignonnement.* ITAL. *Saputamente, dottamente, logginamente.* GERM. *Zein / Künstlerlich / wol und wäsenlich.* HISP. *Hermosa y científicamente.* ANGL. *Featlie.* Cic. *ad Brutum, lib. 11.* Satis scitè, & commodè tempus ad te cepit adeundi. *Liv. lib. 4. ab Urbe.* Scitè colli. *Gell. lib. 1. c. 1.* Scitè, subtilitèrque ratiocinatum Pythagoram philosophum dicit. **Inscitè**, id est, indoctè, imperitè, ineleganter. *Col. lib. 4.* Nam id plurimum refert inscitè non facere.

Scitulus, diminutivum *ἰσχυρὸν, ἰσχυρὸν.* GAL. *Gentillet, joliet.* ITAL. *Galantino.* GERM. *Simlich hüpsch und holdidlig.* HISP. *Hermoso un poco.* ANGL. *A little feat ono.* Plaut. *in Rud.* Atque ambas forma scitula atque atatula.

Scitamora orum: sunt edulia, ex eo dicta, quòd sciti saporis sint: hoc est, egregij & præcellentis. *ἰσχυρῶν, ἰσχυρῶν.* GAL. *Marchammim, id est, g. m.* Macrobi. *ult. c. 14. Saturnalium.* Apud popinatores pleraque Scitamamentorum cernimus, proposita ampliora specie, quam corpore, id est, jucundiora pulmenta. *Gell. lib. 18. c. 8.* per translationem posuit pro exornationibus orationis, quae in collocandis verbis (si modicè usurpentur) non carent reprehensione. *ἰσχυρῶν, ἰσχυρῶν.* Cateraque, inquit, hujusmodi scitamamenta, id est, scitè, & argutè, ut ipsis videntur, ex cogitata orationis ornamenta. *Plaut. Men. se. 3. a. 1.* lube aliquid scitamamentorum de foro opsonarier.

Scitico, is, Intellego, vel operam do ut sciam. *ἰσχυρὰ, ἰσχυρὰ.* GAL. *Entendre, sçavoir, s'enquêter, s'informer.* ITAL. *Sapere, cercare d'informarsi.* GERM. *Ersaten / innen werden.* HISP. *Entender, buscar para saber.* ANGL. *To inquire & under stand.* Plaut. *in Amphitr.* Ocyus acuto, ut sciscitè quid velit. Aliquando etiam ponitur pro statuere, decernere, sancire, edicere. *ἰσχυρῶν, ἰσχυρῶν.* GAL. *Ordonner.* ITAL. *Ordinare.* GERM. *Ordnen / setzen / ansetzen.* HISP. *Ordenar.* ANGL. *To ordeine.* Idem *Plaut. in Curc.* Rogationes plurimas propter vos populus scivit, quas vos rogatas rumpitis. Cicero *pro Flacco*, Quae scisceret plebs, aut quae populus juberet, summota concione, distributis partibus. Idem *3. Offic.* Tutius etiam Athenienses, qui sciverunt ut Agineris, qui classe valebant pollicees præciderentur. Idem *pro Planco*, Planco primus legem scivit de publicanis.

Scitor, aris, deponens, Interrogo, seu investigo quae occulta magis, ac secretiora sunt. *ἰσχυρῶν, ἰσχυρῶν.* GAL. *S'enquérir de quelque chose, interroger, demander.* ITAL. *Interrogare, cercare d'intendere.* GERM. *Ersorschen, klüsig etfragen.* HISP. *Preguntar para saber.* ANGL. *To inquire for to know.* Virgil. *lib. 2. Aeneid.*

Suspensum Erypylum scitatum oraculia Phœbi Mittimus. Ovid. *lib. 10. Metam.*

at Cinyras, quem copia digna procorum
Quid faciat, dubitare facit, scitatur ab ipsa
Nominibus dicti, cuius velit esse mariti.

Cic. *de Orat.* Sentiebam non te id scitari, qualem, &c. *Plaut. Capt. se. 2. a. 2.* Sunt quæ ex te solo scitari volo.

Sciscitor, aris, deponens, Scitor, inquirò, scire cupio. *ἰσχυρῶν, ἰσχυρῶν.* GAL. *S'informer, s'enquérir, interroger.* ITAL. *Interrogare, cercare d'intendere.* GERM. *Ersorschen, nach hin fragen.* HISP. *Preguntar para saber.* ANGL. *To searche or inquire.* Plaut. *Amphitr.* Ibo adversum, ut si quid habent scisciter. Cicero *1. de natura deorum.* Epicuri ex Velleio sciscitabat sententiam. *Plaut. Capt.* Secede hinc: nam sunt quæ ex te solo sciscitari volo. **Legitur & scisciro**, in eadem significatione. Idem *in Merc.* Imò manè, pauca etiam prius sciscitare volo.

Scitum, substantivum, primam longam habet; Scitum verò ab adjectivo Scitus, a, um, brevem. Decretum, sive jussum. *ἰσχυρῶν, ἰσχυρῶν.* GAL. *Decret, ordonnance.* ITAL. *Decreto.* GERM. *Ein edictus nuss / Satzung.* HISP. *Estatuto, decreto.* ANGL. *A decree or ordonnance.* Livius *lib. 1.* Cætera quoque omnia publica, privatæque facta Pontificis scitis subjecit. Hinc **Plebiscitum**, plebis statutum. Autor ad Herenn. *lib. 1.* In rem confertur, ut si quis ex testamento, quod facere jussus est, ex plebiscito veteretur.

Scius, a, um, sciens. *Marcell. lib. 6. cap. ult.*

Sciölus, Semidoctus, literis leviter tinctus: qui quum in Musarum adde vix à limine inspexit, nihil tamen non audet, falsaque eruditionis opinione intumescit. *ANGL. A snasterer in learning.* GAL. *Qui se fait à croire de beaucoup sçavoir: qui fait le suffisant.*

Sciographia, adumbratio frontis, & laterum ascendendum.

Sciömantiä, *σκιομαντία.* Divinatio quæ fit per umbram.

Scione. *Plin. lib. 4. c. 10.* Oppidum Macedonia in sinu Thermaico.

Sciopodès, *σκιοπόδις.* Monstruosum hominum genus, non procul à Troglodytis, singulis cruribus, miræ pernicitatis ad saltum: sic dicti, quòd in majore æstu humi jacentes, *σκιοπόδις, hoc est, umbra pedis* se protegant. *August. lib. 9. civit.* Ferunt esse gentem ubi singula crura in pedibus habent, nec poplitem flectunt, & sunt mirabilis celeritatis, quos Sciopodas vocant quod per æstum in terra jacentes *scio* supini umbrâ se pedum protegant.

Sciotherum, locus captandæ domui, aut urbi idoneus.

Sciothericum, horologium, quo ex umbra Solis colligimus horas.

Scipensulâ, *σκιοπέσυλλα*, locus est in Macedonia, teste *Festo*, dictus à *σκιάπυλο*, id est, effodio. Nam argentum illic fodi solebat: unde *Lucan.*

Qualeis expirat Scipensula subter odores.

Scipia, Latij oppidum fuit, teste *Plin. 1. 3. c. 5.* à quo Scipia tribus.

Scipona, *σκιοπένη*, insula in mari Adriatico, adjacens Illyrico, teste *Prolemæo lib. 2. cap. ult.* In ea sunt duæ urbes, Collentum, & Arba. *Vulgò Scardo.*

Sciphea, sive *Scarphia, σκαρφηα.* Insula Helladi adjacens, in mari *Ægæo*, non procul ab Attica, de qua *Plin. lib. 4. c. 12.* Est & Sciphea, urbs Locorum Epicnemidiorum, decem stadiis distans à mari, teste *Strab. lib. 9.* à Stephano Phocidi falsò assignata.

Scipabis, *σκιοπέσις.* Ptolem. *1. 2. c. 3.* Lusitaniæ civitas, ante Iulium Præsidium, sive Turris Iulia: hodie Trofilium, vulgò *Trugillo.*

Scipiode, fluvius Gallia Belgica: *Plin. lib. 4. c. 17.* *ἰσχυρῶν, ἰσχυρῶν.* Die Schelde / cin suis in Brabant.

Scipio, nis, propriè dicitur baculus ille, cui senes innitentes gradum stabiliant. *ἰσχυρῶν, ἰσχυρῶν.* GAL. *Vn baston à s'appuyer.* ITAL. *Vn bastone da sostentarsi.* GERM. *Ein stäck an dem alt oder schwach leut gehen.* HISP. *Cayado.* ANGL. *A staffe that old man leane upon.* Liv. *6. ab Urbe.* Scipione eburneo in caput incusso, iram movisse. *Plaut. Men. se. 2. a. 5.* Comminuam ossa & artus illo scipione quem habet. Idem *Afin. se. 1. a. 5.* Tam paratum scio esse, quam me hunc scipionem contui. Idem *Amph.* Quem pol ego scipione. (sup. feriam.) **Scipio** in vineis, quo ipsa vva veluti baculo iustinetur: *scapum Varro*; nostri caudam appellant, alij pedem uvæ. *Col. lib. 1. 2. c. 39.* Vbi satis erunt corrugata acina, demito, & sine scipionibus in dolium conjicito, pedibusque bene calcato.

Scipio, cognomen fuit Corneliorum, cui P. Cornelius initium dedit, qui quod patrem luminibus orbem vice scipionis regeret, primus id cognominis est sortitus, & deinceps ad posteros suos transmissit. **Hujus filius** fuit P. Cornelius Scipio, quo cum Imperatore Annibal primùm in Italia ad Trebiam fluvium signa contulit: quo in prælio quum ab hostibus circumventus esset, & gravi vulnere sauciatus, filij virtute periculo est ereptus. Hic postea in Hispaniam missus, quum incautiùs sese periculis offerret, rebus jam multis præclarissimè gestis, unà eù fratre in acie occubuit. **P. Cornelius Scipio**, qui postea Africanus major dictus est, superioris filius fuit, qui ab ipsa statim pueritia quiddam humano fastigio majus præ se tulit. Quo factum est ut à plerisque divino semine creditus sit esse procreatus. Hic adhuc prætextatus, patrem saucium, & ab hostibus ad Trebiam circumventum, periculo liberavit, ut jam dictum est. Post Cænensem autè cladem, quum plerique de relinquenda urbe cogitaret, stricto gladio omnes adegit ut jurarent se patriæ defensionem non deserturos. Missus deinde in Africam, tantum terroris Carthaginensibus incussit, ut Annibalem ex Italia ad patriæ defensionem revocarent: eum quo apud Zamam congressus Scipio ingenti eù clade superavit. Qua clade fractos Pænos, pacemque petentes, Romano populo tributarios fecit. Cum L. deinde fratre, qui postea dictus est Asiaticus, adversus Antiochum profectus legatus, cura prudentia, reiq; militaris industria effecit, ut speciosissimè ille ex Asia triumphè reportaret, Antiocho regionibus omnibus quæ cis Taurum erant, multato. Profecta deinde ætate, sponte æmulorum invidia cedens, Linternum se contulit: ubi & sepultus creditur. **Scipio**, Suario cognominatus: à similitudine Suarij cujusdam negotiatoris, plebi Romanæ in Tribunatu clarissimus fuit, dignusque prorsus Scipionum familiâ: verum adeo pauper, ut funeri impensa deesset. Quapropter populus asses contulit, ac funus elocavit, & quæcumque ferebatur, flores è

prospectu omni spatit. Hæc Plin. lib. 21. c. 3. ¶ Scipio Æmilianus, qui & Africanus minor, ab Africani majoris filio adoptatus (filius enim erat Pauli Æmilij) Numantiam evertit, in qua expeditione militem corruptum in disciplinam pristinam ejectis scortis restituit. Munera regum, quæ clam ab Imperatore recipimus, pro tribunali accepit, in tabulâque publicas nomine populi Romani ferri iussit, ea fortibus viris pro meritis postea distributurus. Oppidanis pabulum egressus pepercit, quod citius frugibus consumptis in dedicationem venturi essent. Capto oppido, Numantini sese per vias invicem trucidavere. Factus deinde Consul ante legitimam ætatem, ac Carthaginem missus, eam penitus sustulit; idque ex sententia Catonis, qui in Senatu præmaturas ac recentes ostentans ficos, ait; Eæ, Patres Conscripti, proximo retrò triduo Carthagine decerpæ sunt, tam prope domum hostem habemus. ¶ Scipio Nasica, Scipionis, qui unâ cum fratre in Hispania cecidit, filius, à Senatu vir optimus iudicatus, omniumque dignissimus habitus, qui Matrem deum tunc primùm advectam hospitio exciperet. Hic quum adversus auspicia Consulem se à Graccho nominatum comperisset, magistratu se abdicavit, Censor statuas, quas sibi consul quisque in foro per ambitionem posuerat, sustulit. Consul Delminium, Dalmatiæ urbem, expugnavit. Imperatoris nomen à militibus, & à Senatu oblatum triumphum reculavit. Eloquentia primus, juris consultissimus, ingenio sapientissimus fuit: unde vulgò Corculum dictus. ¶ Scipio, Africani majoris filius ponitur inter eos apud Valerium, qui à parentibus clavis degeneraverunt: inter eruditos tamen à Cicerone in *Bruto* his verbis describitur: Scipio Africanus, filium habuit illum qui minorem Scipionem à Paulo adoptavit: qui si corpore valuisset, in primis esset habitus disertus. Indicantur orationum orationum, tum historica quædam Græca scripta de Cassina. Hæc ille, Plutarchus in *Africano*, nihil sanè de eo se compertum habere dicit, nisi eum Præturam gessisse, & in ea consequenda à Circeo patris scriba adjutum fuisse.

Scipio, Pompeij Magni socer, post bellum Pharsalicum inter Pompejanos bellum refoventes in Africam se recepit cum reliquiis exercitus & Catone, Iuba etiam rege adscito. Qui primò feliciter adversus Cæsarianos quum pugnavit, victus tandem cum exercitu occubuit. Quo tempore Scipionem quendam cognomento Salutionem, è Corneliorum familia, alioquin virum despectissimum exercitui quasi ducem Cæsar præposuit: quod cognosceret adversarios vetusto quodam confidere vaticinio semper in Africa vincere, fatale Scipionum generi esse. Plutarchus in *Cæsare*.

Scipladæ, patronymicum, pro Scipionibus. Virg. lib. 1. *Georg.*
Scipiadas duos bello, &c. Idem 6. Æneid.
 — duo fulmina belli
Scipiadas.

Scitoma, vel scirrhoma, hujus scitomatis. neut. gen. Duritia Est & affectio hepatis curari neficiens. Plin. lib. 25. cap. 8. Hæc cum cera scitomatata discutit.

Sciron, *σκίρων*, latro fuit insignis, qui proximos Megaris scopulos insidens, in viatores prætereuntes nullo non crudelitatis genere sæviebat. Hunc tandem Theseus dicitur occidisse, & ossa ejus in mare sparsisse, quæ Poætæ fabulantur in saxa quædam coaluisse, quæ à nomine ejus Scironia dicuntur. Sunt autem in Attica regione simul cum oppido ejusdem nominis non longe à Megaris juxta mare ita sita, ut transitum non relinquunt. Hinc Athenienses ventum procellosum ab his locis flantem, Scironem appellant, quoniam spirat à faxis quæ Sciron latro incoluit. Hic paulò ab Argeste deflexus esse dicitur, qui & Olympius vocatur, & à nonnullis Hellepontius. Senec. lib. 3. *natur. quæst.* Atabulus Apuleiam infestat, Calabriam Tapix, Athenas Sciron, Galliam Circius.

Scirōniā, saxa, *σκίρωνιδες πίπτει*. In Attica sunt post Crommyonem, ad eam viam quæ ab Isthmo Megara ducit: de quibus vide plura in dictione præcedenti.

Scirondria, *σκίρονδρία*, urbs parva à portu Iliensi parùm remota. Plin. lib. 5. cap. 30.

Scirundrinavia, insula est Oceani Septentrionalis, quam Plin. lib. 4. c. 13. incomperæ magnitudinis esse scribit. Quidam alterum terrarum orbem appellavere; nonnulli etiam officinam gentium, eò quod incredibilem mortalium vim identidem effuderit, qui ad quærendas novas sedes orbem peragrantes, cuncta cladibus & vastitate impleverunt. Hodie satis constat insulam non esse, sed ad ortum supra Livoniam continenti adhærere. Tenent eam Suedi, Norveghi, Gotthi, innumeræque aliæ barbaræ gentes. Hodie *Scandinavia*.

Scirpī, vel Sirpi, Junci fragiles palustrèsque sunt, non in fruticum vepriumve, non in caulium, sive herbarum genere numerati. *ἰριον* *αἰγών* *ἰριον* *ἰριον* *ἰριον*. GAL. *Ionc.* ITAL. *Gionco.* GERM. *Ein binj* *überal glat on knöpf* oder *glatch.* HISP. *Los juncos.* ANGL. *A bullrush.* Ex his teguntur domus, & tegetes fiunt, quibus velificat in Pado nautici, & in mari Africo Piscatores. *Donatus*, Scirpus sine nodo, est lævis junci species palustris res. Hinc factum est proverbium, Nodum in scirpo quæris, de his qui in rebus claris atque apertis scrupulū quærunt: hoc adagium refertur apud *Festum* ex Ennio: & Plautum in *Menach. sc.* 1. a. 2. In scirpo nodum quæris, & verbis iisdem apud Terent. in *Andria.* Hieronym. in *Pamph.* & *Isid.* lib. 17. *Orig. cap. 9.* Qui inimicus est, etiam in scirpo nodum quærit. Quidam etiam scirpos accipi putarunt pro nodosis & implicatis ænigmatibus: citantes locum Gellij cap. 6. lib. 12. ubi sic legunt, Quæ Græci *ἀνιγμῶν*. Latini scirpos appellaverunt: tales etiam Græcis itidem *ῥίφι* vocantur. Quo tamen in loco *scirpos* legendum est, non *scirpos*, ut auctor est Cælius *lecl. antiq. c. 43. lib. 12.*

Scirpēs, a, um, quod ex scirpis confectum est, *ἰριον* *αἰγών* *ἰριον* *ἰριον*. GAL. *De jong.* ITAL. *Di gionco* GERM. *Binnen / auß binnen.* HISP. *De juncos.* ANGL. *Made of bullrushes.* ut, Scirpes ratis. Plautus in *Asin.* Quasi pueris qui nate discunt, scirpea inducitur ratis. Scirpea simulacra. Ovid. 5. *Fastor.* Scirpea Imago. *Ibid.*

Scirpēā, æ, cratis ex scirpis contexta, quæ plastro imponitur, ut commodius stercorea in agros vehantur. *ἰριον* *αἰγών* *ἰριον* *ἰριον*. GAL. *Panier de jonc*, ou

autre matiere legere, à porter fumier ou telles choses. ITAL. *Cesto d sporte di venchi, d de gionchi.* GERM. *Ein bannen / oder gestochenerkorb.* HISP. *Canastillo hecho de juncos.* ANGL. *A basket or lik thing made of bullrushes.* 3 Ovid. 6. *Fast.*

— in plastro scirpea lata fuit.
 Cato cap. 10. Crates stercorearias quatuor, scirpeas stercorearias tres. Vide *Scirpicula.*

Scirpiculæ, falces, quibus in scirpandis, hoc est, in præcidendis vineis utimur, ad amputanda superflua lignamentorum. *ἰριον* *αἰγών* *ἰριον* *ἰριον*. GAL. *Serpette, serpillon.* ITAL. *Corcelesi, falceite da coumire le viti.* GERM. *Kabmesser.* HISP. *La hoz podadora.* ANGL. *A kynde of hockes used in dressing of vines.* 3 Varr. lib. 1. cap. 22. Falces dicuntur vineaticæ opus esse sex, scirpulae quinque. Hæc etiam dicuntur scirpariæ falces.

Scirpiculum, i, Canistrum: vel quod de scirpis, seu lento vimine confectum est, vel, quod verius videtur, à scirpando, hoc est, à ligando, sive vineiando. *ἰριον* *αἰγών* *ἰριον* *ἰριον*. GAL. *Vn petit panier de jonc, d oster, ou de telles choses.* ITAL. *Canestro, cistello, cistella.* GERM. *Ein bingen körbin oder trätlin.* HISP. *Canestillo, caxuela texida de juncos.* ANGL. *A hassokor basket made of stroiges or bullrushes.* 3 Col. rei rust. lib. 10.

— cano jam vimine textum
 Scirpiculum ferrugineis cumulare hyacinthis.

Scirpiculus, parvus scirpus. Varro 2. *de re rust. c. 2.* Nam mihi greges in Apuleia hybernabant, qui in Rhearinis montibus æstuabant. Cum inter hæc bina loca, ut jugum continet scirpiculos, sic colles publicè distantes pastiones, &c.

Scirpare, vel Sirpare, est sirpo *ἰριον* ligare. Vide *Sirpicula.*
 Scirrhoma, *σκίρρομα*, & Scirrhüs, *σκίρρος*, tumor induratus cum nullo aut modico dolore, originem trahens ab atra bile, aut à pituita. Vide Gal. lib. 14. *Methodi.*

Sciscitör, Scisco, Scitum, Vide *Scio.*
 Scissilè, Scissio, Scissura, Scissus, Vide *Scindo.*
 Scitamenta, orum, quid, Vide paulò *suprà.*

Scürüs, *σκύρος*. *Vn escurien.* ITAL. *Shirato.* GERM. *Ein eichhöden.* HISP. *La harda d esquilo animal noto.* ANGL. *A squirrel.* 3 Animal quod caudam pro tecto, atque umbra, quum est sub dio, habet: *σκύρος*, *ἰριον* *ἰριον* *ἰριον*, id est, ab umbra caudæ. Vide Plin. lib. 8. c. 8.

Sciabina, cento. L. g. b.
 Sclopus, vel slopus, sonus est qui ex inflatione buccatum erumpit. *Perfius Satyr. 5.*

— Nec sclopo tumidas intendis rumpere buccas.

Scnipes, qui & Ipes *σκνίπις*, *ίπις*. Vermiculi sunt culicibus similes, vitium oculos erodentes: quos rustici ampelide terra enecabant. Vide Galenum lib. 9. *simpl.* aliàs *σκνίψ*: vel *κνίψ*. Arist. lib. 8. *anim. c. 7.*

Scobis, is: sceminini generis, quod ab aliqua materia minutissimum decidit, dum vel per ferram secatur, vel terebra perforatur, vel lima politur. *ἰριον* *αἰγών* *ἰριον* *ἰριον*. GAL. *Scieure, ou limeure.* ITAL. *Risecatura, segatura.* GERM. *Sägmaß / seyspän was vom sägen / seicende boren abset.* HISP. *Las assaraduras de la lima d de la madera.* ANGL. *Any powder or dust that cometh of sawing, filing or boring.* 3 *Horat. 2. Serm. Satyr. 4.*

*Vilibus in scopis, in mappis, in scobe quantus
 Consistit sumptus, neglecti, flagitium ingens,
 Ten lapides varios lutulenta vadere palma, &c.*

Plin. lib. 34. Alij elimatam scobem in fictili cado coquant, in campis, donec percoquatur figlinum. *Juven. Satyr. 14.*

— tamen uno
 Se modio scobis hac emendat servulus unus.

Col. lib. 7. c. 10. Nauseantibus suis salutaris habetur eburnea Scobis. Aliqui dixerunt Scobs, sed non invenitur apud veteres.

Scobinā, æ, instrumentum fabrilè quo aspredines lavigant: à scabendo. *ἰριον* *αἰγών* *ἰριον* *ἰριον*. GAL. *Vne rape, ou une lime.* ITAL. *Limaraspia.* GERM. *Ein feylraspen.* HISP. *La escosina para limar madera.* ANGL. *A graver rober with boxoyers, use to shave boxoyes.* 3 A scobe, inquit Varrò, lima dicitur. Plin. lib. 13. c. 37. Novissima asperitas, ut scopina fabri. ¶ Vnde Descobinatus, teste *Nonio*, id est, defectus, laucius, abrasus. Varro *Mel.* ut citat idem *Nonius*, Sin autem delectationis causâ venamini, quanto satius est salvis cruribus in circo expectare quàm his descobinatis in sylva currere.

Scōdrā, Ptolemao lib. 2. c. 17. Vrbs Liburniæ, hodie *Sturatum* vocant, sub Venetorum dominio. Vulgò *Scutari.*

Scœnicula: inter epitheta impuræ mulieris est apud Varrò. l. 6. *de L. L.* ubi exponit, Scœniculæ ab scœno nugario unguento.

Scolax. *Gloss. Isid.* Scolaces, quod nos funalia dicimus, eò quod sint scolix, hoc est, intorti: hos Romani funes & funalia nominabant.

Scōlēciā, ærugo, à vermiculorum specie nomen accepit. *ἰριον* *αἰγών* *ἰριον* *ἰριον*. Fit ex Cyprio ære trito alumine & sale, aut nitro pari pondere, cum aceto albo quàm acerrimo, trito (inquam) donec viride fiat, contrahâtque se in vermiculorum speciem. Vide Plinium lib. 34. c. 12.

Scōlēcium, *σκωλέκιον*, genus est coeci, in Attica & Asia nascentis, quod celeberrimè in vermiculum commutatur: unde nomen habet. Vide Plin. lib. 24. cap. 4.

Scolix, *σκολιξ*, Oppiano inter pisces pelagios: obliquæ quibusdam. Scolius, a, um, *σκολιός, ἰριον*, tortuosus, pravus. Scolium, carmen est apud veteres celebre.

Scōlōpāx, *σκολόπαξ*. Avis est rostro oblongo, quam nonnulli gallinaginem appellabant, *Vne beccasse.* ¶ Item piscis maris. GERM. *Meerschnepf*: à longo & acuto rostro.

Scōlōpēdrā, *ἰριον* *αἰγών* *ἰριον* *ἰριον*. GAL. *Vne chenille.* ITAL. *Centopiedi, verme.* GERM. *Ein haarechtig wuimlin mit vil füßen.* HISP. *El ciento pies.* ANGL. *A rough verme with many feet.* 3 Animal è vermibus teræ, pilosum, multis pedibus, unde & millepedam, centipedam, & multipedam vocant. Diversa tamen est ab ea multipedæ specie, quam Græci vocant *οὐίσκον*, arcuatam serpentem, tactu igne

sele contraheantem. Vide Plin. lib. 9. cap. ult. ¶ Est & piscis ejusdem nominis à terrestribus animalculi similitudine dictus, de quo idem lib. 9. cap. 43. Scolopendræ, (inquit) terrestribus similes, quas centipedas vocant, hamo devorato omnia interanea evomunt, donec hamum egerant: deinde resorbent.

Scolopendrium, ἡ σκολοπίδριον. GAL. Ceterach. ITAL. Ceteraco. GERM. Miltstrauf. HISP. Deradilla. ¶ Herba est quam alio nomine asplenium vocant, sine flore, sine caule, sine semine, pediculo nigro. Folia filicula modo dividuntur, subter flavescencia, hirsutaque, superne virentia. Vulgus Pharmacopolarum Ceteracium vocant.

Scolopomacharium, σκολοπομαχάριον, feramentum chirurgicum, ad paxilli figuram accedens, ut ratio nominis loquitur, cujus in excidendis radicibus verrucis & formicisque usus erat. σκολομαχάριον passim & diminutè scribitur.

Scolpus, sonus. Turn.

Scolus, σκῶλος, pagus est Bœotia non longè à Cithærone, injucundam habens sedem, atque asperam: unde natum est proverbium, Ad Scolum neque ipse accedes, neque alterum comitaberis. Autor Strab. lib. 9.

Scolymus, cardui species. ἡ σκόλυμα. GAL. Artichaud. ITAL. Scarcioffolo, artichio. GERM. Welschdistel Strobildorn. HISP. Archalcofa Cardo arrocise quees de comer. ANG. An artichoke. ¶ Herba est ex genere aculeatarum, quam & Strobilum vocant, propterea quod capita ferat pinex nucis similitudinem referentia, mensis hodie gratissima: quæ vulgus Articolola vocat. Vide Plin. lib. 22. c. 22.

Scombrus, ἡ σκόμβος. GAL. Vn Poisson appellè Maqueren. ITAL. Scombro. GERM. Ein gatung eines meersfischs. Der ein wasser schwäbel farb ist. HISP. El alache pesca. ANG. A makrell. ¶ Genus piscis marini, cui in aquis sulphureus color est: extra aquam, qui cæteris. Horum tanta est multitudo in mari Hispanico circa Carthaginem novam: ut vicina Herculis insula ab eo dicta sit Scombraria, teste Strab. lib. 3. Laudabantur autem potissimum scombri ad gari confectionem, quod sociorum cognominabant: cujus bini congijs singulis millibus numum perinurabantur. Autor Plin. lib. 11. c. 8. ¶ Scombri etiam sunt stolidi, insipidi, metaphora à falsis mutiatis sumpta, quæ ingrata.

Scombraria, insula pone Carthaginem dicta à copiosa Scombrorum piscatione. Ea & Herculis insula dicitur. Strabo lib. 3.

Scommā, Latine cavillam dici potest. ἡ σκῶμα. GAL. Vn brocard & lardon, parole injurieuse & piquante: raillerie. ITAL. Motto, borson. GERM. Ein schmutzwort / ein stich mit duncklen worten. HISP. Donaire motejando. ANG. A scoffe, à mocke. ¶ Nam (ut Macrobius inquit lib. 7. Saturn. cap. 3.) est morsus figuratus, qui sæpè fraude vel urbanitate tegitur, ut aliud sonet, aliud intelligatur; nec tamen semper ad amaritudinem pergit. Ejusmodi est illud in falsamentarij filium, Tace tu cujus parer se cubito solet emungere. Item illud Ciceronis in Ganinium, unius diei Consullem; Olim Flamines, nunc Consules sunt Diales. Lædotia verò, eodem Macrobio teste, apertum est convitium & manifesta contumelia, nullo festivitatis, ambiguitatisve velamento adumbrata.

Scopæ, arum, plural. Instrumentum quo pavimenta evertuntur. ἡ σκόπη. GAL. Vn balay ou une verge à nettoyer. GAL. Scopa granata. GER. Bâsen. HISP. Escoba. ANG. Abroom, à brushe. ¶ Plaut. in Stich. Munditias volo fieri hic: ferte huc scopas simulque arundinem ut operam omnium atque neatum perdam & texturam improbam; Dejiçiamque earum telas. Dictæ scopæ, quasi scobæ: quod his purgamenta veluti scobem educimus. Hoc instrumentum plectuntur sones ob noxam quæ caduntur scoparum fasciculo manuali, circumducti per fora, ut vibices rubentes existant in tergo. ¶ Scopæ dissolutæ, proverbiali metaphora dicuntur homines nihili nulliusque prorsus consilij. Cicero ad Attic. lib. 7. Cæsarem vidi Minturnis ad VIII. calend. Februar. manè quàm absurdissimis mādatis: non hominem, sed scopas solutas: ut id ipsum mihi ille videatur irridendi causa fecisse. Idem in Orat. Scopas dissolvere dixit, pro eo quod est, rem prorsus inutilem facere: isti (inquit) quæ dissolvunt orationem, in qua nec res nec verbum ullum est nisi abjectum: non clypeum, sed (ut in proverbio est) scopas mixti videntur dissolvere. Vide de hoc plura apud Erasmus in Adagis. ¶ Scopæ manuales herbarū ἡ γράμματι dicuntur, quas Medici vocat manipulos: hoc est, fasciculi, quos una manu possumus apprehendere. Plin. lib. 24. c. 15. Incipientibus hydropicis efficax, manualibus scopis ejus in tribus heminis aquæ decoctis usque ad tertias.

Scopulæ, arum, diminutivum. ἡ σκόπυλα. GAL. Vn petit balay, escovette, verges à nettoyer, vergettes. ITAL. Picciola scopa, scovetta. GER. Ein bäslein. HISP. Pequena escoba. ANG. A litle broome or brushe. ¶ Col. lib. 12. c. 38. Scopulis aridæ myrti seria suffriatur.

Scoparii, orum, dicuntur servi, quorum ministerium est ut scopis devertant pavimenta sordentia. ἡ σκώπις, σκώπιτης. GAL. Balieurs de maison. ITAL. Scopatori, pozzatori. GER. Bäsenecht / die knecht so das haup büßen sollen. HISP. Los que barren, barrenberos. ANG. Sweepers of the house. ¶ Vlpian. tit. de fundo instructo. Si villa cultior sit, accedere instrumento fundi atientes, scoparios, &c.

Scopatio, militaris pœna olim, nunc fustuarium. Lucius.

Scopa regia, teste Dioscoride, à Latinis appellata est herba, quam Græci βένια nominant, folio quadrangulo, apij folio, flore anethi, semine odorato. Plinius verò fideritim eam quæ latissimo est folio, eodem nomine intelligi voluit, vulneribus præcipuam, ut quæ vel præcisos nervos glutinare possit. Idem alibi, Scopam regiam violæ genus esse affirmat, violarum spirans odorem, sed hoc foliis, non floribus.

Scopar, in l. Baio. pro cumulo frugum demessarum tecto.

Scopas, σκόπας: nomen insignis statuarij, unus ex iis qui Mausolzum cælavit, ut refert Plin. lib. 35. c. 6. Horat. 4. Carm. Od. 8. Quas aut Parthasus protulit, aut Scopas.

Scope, insula est in mari Lycio, apud Plin. lib. 5. c. 21.

Scopelismus, criminis genus in Arabia, cujus rei fiebant ij, qui in inimici agrum scopelos, id est, lapides jecissent, Vlp.

Scopelos, σκῶπελος, insula Asia Troiadi adjacens: cujus meminit Plin. lib. 5. c. 30. & 32.

Scopès, σκῶπες, aves sunt nocturnæ ex genere noctuarum, eadem cum iis quas bubones Latini appellant. Dictæ scopes, quasi σκῶπὸς ὄπυζης. Sunt enim rancæ & minimè canoræ. ¶ Plin. lib. 10. c. 49. Nominantur ab Homero scopes, avium genus, neque harum Satyricos motus quum insident plerisque memoratos facile conceperim mente: neque ipsæ jam aves nascuntur.

Scopo, as, scopis purgo. ¶ Scopo etiam vertunt, fodere, verberare.

Scopo, is, ere. Dion. Nestor. in Vocab. Scopo, as, prima, & scopo, is, tertia conjugatione declinari potest.

Scopæus, nanus: pumilus homo: à scope ave.

Scopeuma, genus saltationis.

Scoptes, σκῶπτης cavillator: unde σκῶπτικός, ἡδὲ, cavillatorius, σκῶπτη est cavillari, illudere.

Scoptula aperta, quæ Medicis dicantur docet his verbis Cels. lib. 8. cap. 1. A cervice duo lata ossa utrinque ad scapulas tendunt: nostri scoptula aperta, ὠμοπλάτης Græci nominant. Ea in summis verticibus sinuata, ab his triangula, paulatimque lateſcentia ad spinam tendunt: & quò latiora quaque parte sunt, hoc hebetiora. Hæc Celsus. Latos humeros quidam vocant, alij ossa humeraria.

Scopulus, vide Scopus.

Scopulus, i, meta ad quam sagittæ diriguntur. ἡ σκοπὸς. GAL. Scope, but à quoy on vise. ITAL. Mira, segno, intensione. GERM. Ein roect. HISP. Mirada, señal. ANGL. A mark or butte to shoote at. ¶ Inde manarunt proverbiales locutiones, Attingere scopum, Aberrare à scopo, & similes. ¶ Per metaphoram scopus accipitur pro fine illo quo mentem & propositum nostrum dirigimus, Cic. Attic. lib. 15. Scopus enim hic est huic nostro nihil præbere. Scopus etiam in uva dicitur ramosum illud ex quo dependent acini. Varro 1. de re rustica cap. 54. Quæ calcata uvæ erunt, earum scopi cum folliculis subjiciendi sub prælum, ut si quid reliqui habeant musti, exprimat in eundem lacum.

Scopulus, i, est saxum eminens. ἡ σκόπυλος. GAL. Vn rocher. ITAL. Scoglio. GER. Ein schrofe / ein spiziger firauf: gehender fels. HISP. Roca, o peña. ANG. A roche. ¶ à verbo Græco σκῶπειν, ut Servio placet: hoc est, à speculando, quod inde in mare pateat prospectus: vel ab eo quod Græci pro eodem dicunt σκῶπλον, quamvis etiam hoc δὲ τῆ σκῶπῆ dictum sit. Plin. lib. 12. cap. 14. Sabia regio à dextra maris scopulis inaccessa. Ad scopulum ire, pro Perire, & in nihilum redigi, metaphora à navibus sumpta, quæ quum ad scopulum impingunt, dissolvi solent atque summergi. Lucet. lib. 2. Nec tenet omnia paulatim tabescere, & ire Ad scopulum spatio atatis defessa vetust.

Gestare scopulos in corde dicitur is, qui nullâ movetur misericordiâ. Ovid. 7. Metam. Hoc ego si patiar, tum me de tigride natam, Tum ferrum, & scopulos gestare in corde fatebor.

Simile est illud Ovid. Eleg. 11. lib. 3. Trist. Natus es è scopulis. ¶ Est etiam scopulus interdum parvus scopus, hoc est, illud ad quod sagittas dirigimus. Sueton. in Domit. c. 19. Nonnunquam in pueri procul stantis, præbentisque pro scopulo dispanſam dextræ manus Palmam, sagittas tanta arte direxerit, ut omnes per intervalla digitorum innocuæ evaderent.

Scopulosus, adjectivum, Scopulis plenus ἡ σκοπελώδης. GAL. Plein de rochers. ITAL. Pieno di scogli. GER. Schrofechtig / vol schrosen vnnnd fels. HISP. Llano de rocas o peñas. ANGL. Full of roches. ¶ Plin. lib. 6. c. 18. Dejectumque per scopulosa & abrupta, &c. ¶ Per translationem ponitur pro difficili. Cic. 1. Verr. Intellego quàm scopuloso difficultique loco verſer.

Scorbutus (vel scurbutus) morbus, quando propter splenis obstructionem impeditur attractio humoris melancholici, qui reliquo sanguini commixtus universum corpus tabida corruptione inficit: tum puniceis lituris crura defœdans, ex crassiorum sui partium decubitu, tum portione tenuiori sursum elata, teneras gingivas acri, corrosiva, & putida carnis excreſcentia vitians. Sic VVierus medicar. obs. lib. 1.

Scordalus, i. Senec. epist. quæ incipit: Peream si est. 56. Adjice, inquit, nunc scordalum & furem deprehensum, & illum, cui vox sua in balneo placet. Vide & epist. 83. & 84. snaſor. ult. ejusdem Senec. Item Perronij indicem.

Scordium, ij. ἡ σκῶρδιον. GAL. Scordeon ou chamaras. ITAL. & HISP. Scordio. GER. Sacher kraublauch / wasser bathenig. ¶ Herba est, teste Dioscoride, tam in montibus quàm in palustribus locis nascens, folijs triſlaginis, majoribus tamen & in ambitu non usque adeò divisis, caule quadrangulo, flore subrubro. Dictum scordion, δὲ τῆ σκῶρδου, hoc est, ab allio, cujus odorem refert & acrimoniam, teste Galeno lib. 8. simpl. facultat.

Scordisci, σκῶρδιον, Pannoniæ populi in Montisclaudij fronte, quo monte dividuntur à Tauriscis. Autor Plin. lib. 5. c. 25.

Scordiscus exponitur in antiqui Critici Lexico ἡ ἐπιππιον, i. ephippium & equorum phaleræ Vnde Scordiscarius qui talia equorum strata componit. Sic legendum apud Hieronymum, ubi Corarius & Scordiscarius, pro Scordiscarius.

Scoria, x. ἡ σκόρη. GAL. Escume de metal. ITAL. Schiuma & scoria del metallo. GER. Der schlack vnd schaum von einem metall. HISP. La bez del metallo. ANGL. The scovring or dross or metall. ¶ Spurcicia, sive sordes quæ ex metallo inter coquendum veluti spuma quædam expurgatur. Celsus recrementum nominat. Sic enim habet medicina sua lib. 5. c. 18. Plumbi recrementum σκῶριον μολύβδου Græci vocatur. ¶ Ponitur interdum pro miseria: propterea quod qui in luctu constituti sunt, omni prorsus cultu neglecto, sordidati conspiciantur. Virg. ad Messal. Scoria patiar tabescere tali.

Scorodōn, ἡ σκῶροδον. GAL. Ail. ITAL. Aglio. GER. Knoblauch. HISP. Ajo. ANGL. Garlick. ¶ Herba est nulli non nota, quam Latini

Rof. Amer. Ejus porro civitatis sapientissimum Solonem dicunt fuisse eum, qui leges, quibus hodie quoque utuntur, scripserit. Scribere hæredem est instituere, facere. *Martial. lib. 10.*

Hæredem scripsit me Numa, convuluit.

Scribere servo libertatem, est ei libertatem testamento relinquere. *Ulpianus in l. si servum. ff. de acquirend. vel omis. hered. Quintil. declamat. 380.* Crux scripta servo, vel libertas testamento. *Idem Quintil.* Scribere stigmata fugitivo. Numos alicui scribere, Per mensæ scripturam dare, ut ait Bud. ex *Plaut. in Asin.* Scribere Milites, *Liv. lib. 4. d. 4.* Legiones, *ibidem.* Scribere delegatum. *Cicet. pro Milon.*

Scriptum, i, scriptura, hoc est, id ipsum quod literis mandatum est. *כתב chetab* *מכתב michtab.* *שופר. GAL. Escriu, esriture.* *ITAL. Scritto, scrittura. GERM. Ein geschriffte. HISP. Escritura. ANGL. Any thing written, a writing. Autor. lib. 1. ad Herenn. Ex scripto sententia controversa nascitur hoc modo. Quum videbitur scriptoris voluntas cum scripto ipso dissentire. Cic. Luceio, Ardeo cupiditate incredibili, neque, ut ego arbitror, reprehendenda, nomen ut nostrum scriptis illustretur, & celebretur tuis. Scriptum facere, est scribendo victum querere, vel potius scribam esse. *Gell. lib. 6. c. 9.* Cn. Flavius patre libertino natus, scriptum faciebat, i. scriba erat.*

Scriptus, us, ui. Scriptum, sive scriptura. *כתב chetab* *מכתב michtab.* *שופר. ANGL. A writing. Gell. lib. 6. c. 9.* Dicitur tabulas posuisse, scriptu sese abdicasse, de Cn. Flavio.

Scriptito, as, frequentativum est à verbo usitato scripto as, quod & ipsum frequentativum est à verbo usitato scribo. *שופר שופר. GAL. Escrire souvent. ITAL. Scrivere sovente. GERM. Oft schreiben. HISP. Escribir muchas vezes. ANGL. To write often. Cic. Att. lib. 7. Et hæc, & si quid aliud ad me scribas velim vel potius scriptites.*

Scriptio, nis, Actus quidpiam literis mandandi, sive id ipsum opus quod conscribitur. *כתב chetab* *מכתב michtab.* *שופר. GAL. Escriure.* *ITAL. Scrittura. GERM. Ein beschreibung/oder geschriffte. HISP. Escritura, obra para escribir. ANGL. The act of writing. Cic. 5. Tusc. A quo non modo impulsus sumus ad philosophicam scriptioem, verum etiam lacessiti. Idem *Dolabella,* Oratiunculam pro Deiotaro quam requirebas, habebam tecum, quod non putaram: iraque eam tibi misi, quam velim sic legas, ut rem tenuem & inopem, nec scriptioem magnoperè dignam, id est, non magnoperè dignam quæ literis maderetur. Ponitur etiam pro quacunque scriptura, aut ipso scribendi actu. *Cic. ad Attic. lib. 10.* Crebro reficitur lippitudo, non illa quidem prodigiosa, sed tamen quæ impediatur scriptioem meam. *Varro.* Avarus foenerator, spe lucri rem scriptioem duplicat.*

Scriptilis, Diomedes *Grammat. lib. 1.* Vox literalis, vel scriptilis appellatur, quia literis comprehendi potest.

Scriba, æ, Rerum publicè gestarum jussu magistratus scriptor. *כתב chetab* *שופר שופר. GAL. Escrivain, scribe, greffier. ITAL. Scrivano, cancelliere, notaio. GERM. Ein schreiber. HISP. Escrivano notario. ANGL. A scribe or notarie, a clerk. Liv. lib. 2. de Cneo Mutio loquens, Ibi quum militibus stipendium fortè daretur, & scriba cum Rege sedens pari ferè ornatu multa ageret. Et paulò post, Scribam pro Rege obruticet. *Cicet. Rufino,* Ad ea quæ scripsisti commodius equidem possem de singulis ad te rebus scribere, si M. Tullius scriba meus adesset. Scribæ dicuntur scriptum facere. *Gell. c. 9. lib. 6.* Scribarum decuriz. *Suet. in Claud. c. 1.* De Scribarum officio & corruptela, *Plutarch. in Caron. Vicens. &c.**

Scribatus, Scribæ munus & officium. *Imp. Philip. in l. si ad scribatum. C. de appellationibus.*

Scribo, nis. *Anastasius in Vigil. d.* Quo audito Augusta misit Anthemium scribonem cum jussionibus suis. *In Theodoro,* Per manus Maurini scribonis, i. satellitis.

Scribello, scribo veterib. unde conscribello.

Scriptor, is, operis alicujus autor, qui quippiam literis mandat. *כתב chetab* *מכתב michtab.* *שופר שופר. GAL. Escrivain. ITAL. Scrittore, compositore. GERM. Ein schreiber. HISP. El que escribe componiendo libros. ANG. A writer. Horat. in Arte, Scriptor honoratum si fortè reppois Achillem. Liv. lib. 1. Etsi tanta scriptorum turba mea fama in obscuro est. *Donat. in prolongo Terentij,* Indifferenter, inquit, omnis qui aliquid scripsisset, scriptor à veteribus dicebatur. Scriptor legum, legum lator. *שופר שופר. mechokek. vomat. Cic. ad Brutum,* Neque solum ut Solonis dictum usurpem, qui & sapiens unus fuit ex septem, & legum scriptor solus ex septem.*

Scriptorius, a, um, quod aptum est ut ex eo scribatur, seu quod ad scriptorem pertinet. *שופר שופר. GAL. Servans à écrire, ou à escrivain. ITAL. Cosa da scrivere d da scrittore. GERM. Zu dem schreiben dienlich. HISP. Cosa para escribir d para escrivano. ANG. Belonging to writer or a writer. Ut atramentum scriptorium, *μελαν σφικριος,* apud *Celf. lib. 6. c. 4.* Id autem quod subinde dicitur, illi atramento scriptorio satis est. *Idem lib. 5.* Sed eadem medicamenta in calamum scriptorium conjicienda sunt, usque ori fistulæ aptandus, inspirandumque ut ea medicamenta intus compellantur.*

Scriptura, æ, Scriptio, stylus, vel ipse actus aliquid literis mandandi. *כתב chetab* *מכתב michtab.* *שופר. GAL. Esriture. ITAL. Scrittura. GERM. Ein geschriffte. HISP. Escritura. ANG. A writing. Autor ad Herenn. lib. 3. Non sum nescius quantum susceperim negotij, qui motus corporis exprimere verbis, & imitari scriptura conatus sum vocis. Scriptura, inquit, id est, scribendo, vel (ut *Cic. loquitur*) scriptioem. Et *lib. 3.* Reliquum scripturæ consumetur in exemplis, id est, reliquum ejus quod scribendum est. *Idem Cic. Treb. lib. 15.* Quam verò ea quæ scriptura persecutus es, sine summo amore cogitare non poteris. *Cæcinnæ Ciceroni,* Genus autè hoc scripturæ non modò liberum, sed incitatum, atque latum esse quis ignorat? *Velleius,* Scripturæ (statuæ) indicat ætatem. *Diomedes lib. 1.* Vaco scriptura militiæ. Scriptura ponitur aliquando pro vectigali quod percipitur à portoria, seu pascuis: vel ipsa ratio eorum qui præsumt hujusmodi vectigalibus: & ij, qui portus aut portoria curabant, vectigalia deservientes, aut colligentes, Magistri scripturæ, & portus diceban-*

tur. Scriptura hujusmodi hodie est eorum mancipum, qui glandiarios, & pascuos saltus redimunt. *Plaut. in Trucul.* Nam adversum legem à me ob meam scripturam pecudem accipi, Fierique. A. Idem quod tu facis, faciunt rem malè gerentes: ubi non est scriptura, unde dent, incusant publicanos. Quid sit hæc scriptura docet *Alcon. Pædian. in Divinationem.* Item, Pecuarij quique greges habebant, certam in singula pecudum capita pecuniam pendebant Publicanis pro pastione, quæ scriptura dicitur. Scripturæ magister, Qui vectigalia describebat in portu, eorumque rationes conficiebat, *Αιζαζαφιος. Cic. ad Attic.* Magister scripturæ, & portus, quidam *L. Carpinatius.*

Scripturarii, olim dicebantur, teste *Nonio,* qui postea tabularij dicti sunt, quod scripturis & commentariis omnes, aut civitatum, aut provinciarum res complecterentur. *Αιζαζαφιος. Lucil. lib. 26.* Publicanus verò Asiæ fiam, ut scripturarius. Scripturarius ager: teste *Festo,* is dicitur qui publicus est, in quo ut pecora pascantur, necesse est ut certum æs pastor pendat publicano.

Scribonius Aphrodiseus, Orbilij servus atque discipulus, mox à Scribonia Libonis filia, quæ prius Augusti uxor fuerat, redemptus & manumissus. Hujus meminit *Tranquillus.*

SCRINIUM, à discernendo; arca dicitur quæ servantur pretiosa ac secreta. *שופר שופר. GAL. Coffret ou cabinet. ITAL. Scigno cassetta. GERM. Ein schrein / Kisten / laden. HISP. La caja en que se guardan las cosas preciosas. ANGL. A coffer to keep pretiouse things in. Plin. lib. 13. cap. 1. Alexander cepit scrinium unguentorum. Horat. 2. Epist. 1.*

Et prius orto
Sole, vigil calamum, & chartas, & scrinia posco.

Idem *1. Serm. Satyr. 1.*
Iam satis est, ne me Crispini scrinia Lippi
Compilasse putes, verbum non amplius addam.

Ovid. *Eleg. 1. lib. 1. Trist.*
(Cum) Contigerisque tuam scrinia curva domum. (ò liber.)
Hujus diminutivum est *Scriniolum.*

Scriniarius, Scriniorum custos, id est, rerum secretarum. *שופר שופר.*

SCROBS, scrobis. *שופר שופר. GAL. Fosse. ITAL. Fossa, buca poro cava da piantar vigna d arbori. GER. Ein grub. HISP. El hoyo para plantar. ANGL. A pitte or ditch. Generis tam mascul. quàm fem. secundum *Priscianum.* Servius tamen ait magis masculinum esse quàm scemininum, & citat *Plautum,* qui dixit Sexagenos scrobes. Quod verò *Lucanus* ait, Exigua posuit scrobe: id vult esse contra artem: Sunt autem Scrobes, fossiones, vel putei, vel foveæ intra terram manu factæ, ad vineas, vel arbores conserendas, vel ad metalla, & quæcunque alia fodienda. *Colum. lib. 4. cap. 1.* Contenti bipedanea scrobe. *Idem,* ante annum quam poma disponere volès, scrobes fodito. Scrobis, etiam in nominativò dicitur, *Colum. lib. 5. cap. 10.* Sed scrobis clibano similis fiat.*

SCROBICULUS, diminutivum. *שופר שופר. GAL. Fosselle, petite fosse. ITAL. Fossella. GER. Ein grublin. HISP. Pequeno hoyo. ANGL. A little ditch. Plin. lib. 21. cap. 5.* Atque ita in scrobiculis feruntur, heminis facis circumfusus; *Colum. lib. 15.* Et id quod à matre abscissum recessit, confestim à latere circumfoditur & scrobiculo factò ad imum solum præciditur.

SCROFA, æ, Sus femina quæ foetus causâ alitur. *שופר שופר. GAL. Vne truie vilille. ITAL. Porca vecchia, scrotta. GER. Ein zuchtmor. HISP. Puerca ya vieja d parida. ANG. An old sow. Gell. cap. 6. lib. 18.* Sus quæ semel peperit porcetras; quæ sæpius, scrofa dicitur *Varro,* Propterea matrem scrofam sua quæque hæræ suos alat oportet, quæ alios aspernat. *Plaut. in Capt. sc. 1. a. 4.* Eorum si cuiusquam scrofam in publico conspexero, Ex ipsis dominis, meis pugnis exculcabo fures. *Col. lib. 7. c. 9.* Scrofa probantur longissimi status, & ut sint reliquis membris similes descriptis verribus.

SCROFIPASCUS, qui pascit scrofas. *שופר שופר. GAL. Porcher, qui paist ou nourrit les porceaux ou les truies. ITAL. Nutriere di porche. GERM. Der den schwoine zu essen gibt. HISP. Criador de puerca. ANG. A feeder of old swine. Plaut. in Capt. sc. 1. a. 2.* Tum Pastores scrofipasci qui alunt fursure suos.

SCROFULÆ, proprie dicuntur indurati adenes in collo præcipue, in alijs, & in inguinibus consistentes: ita dictæ à suis, qui peculiariter hoc morbo infestantur. *שופר שופר. GAL. Escrovielle. ITAL. Scrovoile. GER. Truse. HISP. Lamparones. ANG. The kinges evil, or an impostume in the teboat. Latini strumas appellant. Vide *Celf. lib. 5. cap. 38.* & infra in dictione *Struma.**

SCROPHA, Tremellius, vir Prætorius fuit, Varronis æqualis, quem de familia suæ cognomine ita inducit loquentem *lib. 2. c. 4. rei rusticæ.* Avus (inquit) meus primùm appellatus est Scropha: qui Quæstor cum esset à Licinio Nerva Prætor in Macedonia provincia relictus qui præesset exercitui, dum Prætor rediret: hostes arbitrati occasionem se habere victoria, impressionem facere ceperunt in castra. Avus quum hortaretur milites ut caperent arma, ac exirent contra, dixit celeriter se illos, ut scropha porcos, disjecturum: idque fecit. Nam eo prælio hostes ita fudit, ac fugavit, ut eo Nerva Prætor Imperator sit appellatus: & avus cognomen invenit ut diceretur Scropha. Itaque proavus & superiores de Tremellijs nemo appellatus Scropha. Nec minus septimus sum deinceps Prætorius in gente nostra. Hactenus *Varro.*

SCROTUM, Rugosus ille testiculorum sacculus, quem nonnulli etiam scortum appellant, quod quandam scortei seu coriacei sacculi similitudinem referat. *שופר שופר. GAL. La peau en laquelle sont contenus les genitoires. ITAL. La pelle che pende sotto i testicoli. GERM. Der hosen sack. HISP. La bolsa de los coiones. ANG. The skinn or hid rober the stone is kept called the bacode. Scortea enim veteres appellant quæcunque ex aluta aut pelle constabant.*

SCRUPEDUS, qui ægrè incedit, ab eo quod qui per scrupos & lapillos incedunt, difficile ingrediuntur. Hinc *Scrupedas* mulieres veteres eas

cas vocabant, quæ tardè ingrederentur, aut difficulter consistenter.

Actius apud Varr. Scrantia, scrupedæ, stritabilla. lib. 6. de L. L.

Scrupulum, aliter, Scriptulum, & eliso t, scripulum, est pars in ponderibus. In chronologicis canonibus, scrupulum primum est pars sexagesima unius horæ: scrupulum secundum pars sexagesima unius primi: scrupulum tertium est pars sexagesima unius secundi, & ita in infinitum. Scrupulum Iudaicum pars millesima, Scaliger lib. 1.

SCRUPUS, i. Calculus, seu lapillus exiguus, pedes ambulantium offendens. Ἰσχυρὸν χηρῶν. lib. 2. ψυφίς. GAL. Vne petite pierre, ou gravou. ITAL. Pietruzza, pietricella. GER. Ein steinlin. HISP. China d pedrezita. ANGL. A litle stone. Festus, Scrupi dicuntur aspera saxa, & difficilia atrectatu. Duodecim scruporum lusus, apud Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist. ita describitur:

Parva sedes ternis instructa tabella lapillis: In qua vicisse est continuasse suos.

Scrupus etiam accipitur pro ænigmate, seu pro nodoso quopiam argumento. Gell. lib. 12. cap. 6. Quæ Græci ἀίνυγμα, Latini scrupos appellaverunt: tales etiam Græcis itidem ρήσις appellantur. Ea enim est genuina lectio: quanquam in vulgatis exemplaribus scrupos perperam legamus. Vide supra in voce Scirpi.

SCRUPUS, a, um, quod est lapillosum. Ἰσχυρὸν. GAL. Pierreux, graveleux. ITAL. Saffoso. GER. Vol steinlin vnd tifs. HISP. Cosa de china d pedrezita, pedregoso. ANGL. Full of litle stones or gravel. Virg. lib. 6.

Spelunca alta fuit, vastoque immanis hiatus, Scrupen, tuta lacu nigro.

Scruposus, idem. Lucanus,

Scruposisque angusta vacant ubi littora saxis Imposuit terra.

SCRUPULUS, i, diminutivum à scrupus, propriè lapillus brevis, & asper qui in calceo latens, plerumque nos lædit, pressusque dolorem creat. Ἰσχυρὸν χηρῶν. ψυφίς. GAL. Vne petite pierre ou gravou. ITAL. Scrupulo, picciola pietra, pietrella, pietricella. GER. Ein klein steinlin/als die sind so ein offe in den schuhen trueten. HISP. China d pedrezita. ANGL. A litle stone in the shoe that an noyeth. Vnde pro sollicitudine & difficultate ponitur. Ἰσχυρὸν deagháb Ἰσχυρὸν deagháb Ἰσχυρὸν deagháb. ἡ δυσχερεία, ἡ δούσις. GAL. Difficulté, scrupule, doute, souci. ITAL. Dubbio, difficoltà, pensiero. GER. Ein zweyfel oder angst so eis nem im busen ligt / etwas das einem in seinem gemüt truckt. HISP. Duda, cuidado, dificultad. ANGL. A difficultie, a doubt. Cicero. pro Sext. Rosc. Hunc mihi ex animo scrupulum evelle, qui me dies noctesque stimulat, ac pungit. Idem pro Cluentio. Hic tum injectus est homini scrupulus ac dubitatio. Scrupulus etiam, vel scrupulum, genus est exigui ponderis pendens tertiam partem drachmæ, hoc est, obolos duos. A Græcis dicitur ῥάμμα, hoc est, littera, quod alphabetum apud Græcos quatuor & viginti literas habet, in quot scrupula dividitur uncia. GAL. Scrupule, le poix de deux oboles. ITAL. Scropolo. GER. Der drit theil eines quintlins / dann zwölff scrupel machen ein lod. HISP. Escrupulo. ANGL. The thride part of a dramme. Fannius apud Priscianum, In scrupulis trinis drachmam. Valer. Maxim. lib. 4. de Paup. Eadem gens nullum antè scrupulum auri habuit. Ovid. de remed.

Quinque parant marathri, scrupula myrra novem.

Cicero. Attic. Illud cognitum est nullum esse argenti scrupulum in illa insula. Scrupulus etiam mensura est in mentiendis terris, continens pedes quadratos centum. Colum. lib. 5. cap. 1. Igitur iugerum, ut diximus, habet quadratorum pedum millia xxviii. & dccc. qui pedes, efficiunt scrupula cclxxxviii.

SCRUPULOSUS, unde scrupulosus. i. scrupis, sive lapidibus abundans. Item, difficilis, saxosus, salebrosus, asper, &c. Vnde scrupulosa via: Plautus Capt. sc. 2. a. 1. Non meus scrupulosam victus commeat viam. (q. d. obsonia, quibus vescor, emptu facilia sunt. Mox, Asper meus victus sanè terrestris est.) Lucr. lib. 4.

Haud quaquam raris scruposa relicta est.

Apul. Florid. lib. 2. Pariter enim ut qui hærediolum sterilem, & agrum scruposum, meras rupinas, & fenticeta miseri colunt. Vide & Scrupeni, paulo antè.

SCRUPULOSUS, a, um, quod scrupulis abundat. Ἰσχυρὸν ψυφίς, Ἰσχυρὸν ψυφίς. GAL. Pierreux, graveleux, ou grumelleux. ITAL. Pieno di sasseri. GER. Voll steinlinen/ tifs/ oder grien. HISP. Lleno de aquellas chinias d pedrezitas. ANGL. Full of litle stones. Plaut. in Capt. sc. 2. a. 1. Non meus scrupulosam victus commeat viam. Hic scrupulosam habent emendationes codices, de qua voce vide dictionem præcedentem. Cicero. 4. Tuscul. E quibus, tanquam ex scrupulosis cotibus, enavigavit oratio. Per translationem accipitur pro anxio, tristi, & sollicito. Ἰσχυρὸν ἡ ὑπερακριβής, δυσχερής, ἡ ἡ περίεργος. GAL. Scrupuleux, trop curieux, plein de doutes & difficultez. ITAL. Pieno de dubij & difficoltà. GERM. Angsthaftig / vol zweiffels / oder tieff nachsuchens. HISP. Muy dudoso, cuidado, lleno de dudas. Val. Max. lib. 1. Qui tam scrupulosa cura, parvula quæque momenta religionis examinare videntur. Gell. c. ult. lib. 20. Scrupulosa quædam & anxia in his commentariis erunt. Et paulò post: aut perceptu difficilia.

SCRUPULOSÈ, adverb. Anxiè, difficulter, religiosè. Ἰσχυρὸν ψυφίς, Ἰσχυρὸν ψυφίς. GAL. Scrupuleusement, avec difficulté & chagrin. ITAL. Con difficoltà & dubbio, scropolosamente. GERM. Schwærlich/ mitt zweyfel vnd sorg/ grublechtig. HISP. Con mucha cuida, muy dudosamente. ANGL. with dovbte or difficultie. Col. lib. 8. c. 8. At quæ dono, vel aucupio contingunt, minus scrupulosè probantur, (id est, difficulter.) Quintil. Scrupulosè secta partitio, & inferius, scrupulosius.

SCRUPULOSISSIMÈ, admodum exquisitè atque anxie. Col. operis initio, Nec minus corporis gesticulatorem scrupulosissimè inquirant, saltationis ac musicæ rationis studiosi, sic legendum correctè.

SCRUPULOSITÀS, anxietas, difficultas. Ἰσχυρὸν deagháb Ἰσχυρὸν deagháb. Ἰσχυρὸν deagháb. τὸ ὑπερακριβής, δυσχερής. GAL. Scrupulosité, difficulté. ITAL. Difficoltà, pensiero. GER. Angsthaftigkeit/ Nachgrublung. HISP. Cuidad, muchaduda. ANGL. Difficultie. Colum. lib. 1. c. 1. In hac

autem ruris disciplina non desideratur ejusmodi scrupulositas. SCRUPULÀRIS, e, quod ad scrupulum pertinet. Ἰσχυρὸν ψυφίς. GAL. Appartenant à scrupule, du poix de deux oboles. ITAL. Pertinente à scrupolo. GER. Das zu einem scrupel gehört. HISP. Perteneiente à scrupulo. ANGL. Of the weigt of the thride part of a damne. Plin. lib. 33. c. 8. Protinus dicunt quantum auri sit in ea, quantum argenti, vel ætis, scrupulari differentia.

SCRUPULÀTIM, per scrupula Ἰσχυρὸν ψυφίς. GAL. Par le menu, par scrupules. ITAL. Minutamente à scrupoli. GERM. Bey den minsten stuecklinen. HISP. Desmenuzamente, por escrupulos. ANGL. By litle stones, by litle peeces. Plin. lib. 22. c. 24. Scrupulatim quidem colligere, ac miscere vires, non conjecturæ humanæ opus, sed impudentiæ est.

SCRUTÀ, oram. Ἰσχυρὸν ψυφίς. GAL. Vieux fers, ou vieux drappeaux. ITAL. Stracci, baronzi. GERM. Allerley alt grumpel / vnd grumpel/ werc das nicht vil mehr wært ist. HISP. Postiduras viejas. ANGL. Old and vorne garmentis. Attrita usu vestes, dimidiatæ strigiles, & jumentorum solæ, refixi clavi, idque genus alia vilissimi proxenotæ venalia habent, quos antiqui scrutarios ῥυτυπάλως appellabant. Horat. lib. 1. Epist.

Viteium manè Philippus Vilia vendentem tunicae scruta popello Occupat.

Lucil. apud Gell. noct. Attic. lib. 3. Quidni? scruta quidem vendat scrutarius, laudat. Cæl. lib. Antiq. 10. cap. 6. Verbo Scruta, veteramenta significari puto omnifaria, quæ quum usu jam detrita sint, pretio item diminuta censentur.

SCRUTÀRĀ, æ, Scrutorum venditio, ῥυτυπάλως, ut Sagaria, cornaculana, linteatia. Apul. lib. 4. Scrutariam facitis.

Scrutarius, qui scruta vendit.

Scrutillus, ventriculus fartus. Gl. Isid.

SCRUTOR, aris, Inquiro, investigo. Ἰσχυρὸν ψυφίς. GAL. Foyiller & chercher soigneusement. ITAL. Cercare. GERM. Nachhin suchen / ergrunden / fleißig erforschen. HISP. Buscar d escudriñar. ANGL. To searche diligently or to seek. Cicero. pro Rosc. Amer. Non excutio te, si quid fortè ferri habuisti, non scrutator, nihil ad me pertinere arbitror. Plaut. Amph. Scrutabor, cho, dic mihi num satis videor Amphitruo? Senec. cap. 1. de consil. ad Marciam, Dum à sanguine recentia sunt vulnera, & digitos scrutantium recipiunt. Plin. lib. 4. c. 1. Polybius annalium conditor ab eo accepta classe, scrutandi illius orbis gratia circumvectus prodidit, &c. Horat. Epist. 18.

Arcanum nequo tu scrutaberis ullius unquam, Commissumque teges, & vino tortus & ira.

Plin. lib. 8. cap. 40. de canibus, Sed in venatu solertia & sagacitas præcipua est, scrutatur vestigia, atque persequitur, &c. Legitur & scruto apud antiquos activa voce: quod & Nonius annotavit. Unde compositum Perscruto, quo usus est Plaut. in Aulul. Postremo hunc jam perscrutavi.

SCRUTATOR, is, Investigator. Ἰσχυρὸν ψυφίς. GAL. Foyilleur, chercheur. ITAL. Cercatore. GERM. Ein erfuchet / erforscher / nachhin gründer. HISP. Buscador d escudriñador. ANGL. A diligent searcher. ut Pallidus scrutator auii, Lucan. lib. 4. Stat. 3. Sylvar.

Quòdquo legit mersus pelagi scrutator Eoi.

SCRUTINĪUM, ij, Investigatio, inquisitio, à scrutor. Ἰσχυρὸν ψυφίς. GAL. Scrutin, inquisition. ITAL. Inquisitione, cercamento. GERM. Ein erforschung/ nach gründer / erforschung. HISP. Obra de escudriñar, buscamento. ANGL. Diligent searching or seaking. Apul. lib. 9. Postremum magistratibus placuit, obliuiscit denegantem scrutinio detegere.

Scudicia dicta eo quod circa caudicem terram aperiat.

SCULCA, Meurs. in Gl. Gracob. Σκάλκα sculcæ. quasi exculcæ, excubiz.

SCULCATOR, qui sculcat. Meurs. in Gl. Gracob. σκαλκώτης, truncate, pio Ἰσχυρὸν ψυφίς, exculcatores, excubitores.

SCULNAM veteres pro sequestro usurparunt, quasi sequulnam, quo verbo usus est Varro. Gell. lib. 20. c. 10.

SCULPO, is, psi, prum, Cædendo imaginem aliquam efficio, imaginem in materiam aliquam incido. Ἰσχυρὸν ψυφίς. GAL. Tailleir, graveur. ITAL. Scolpire. GERM. Ein bildschneider/ bildhauwer/ der etwas gräbt oder aufsticht. HISP. Esculpir d entallar. ANGL. To carve or gravi. & propriè in marmore & aliis lapidibus sculptura fieri dicitur: conflaturo verò in metallis quæ solvi possunt, atque conlari, ut auro, & argento, & cæteris. Plin. lib. 36. cap. 4. Marmore sculpendo primi omnium inclauerunt Dipænus & Scyllis. Ovid. 10. Metam.

Interea niveum mira feliciter arte Sculpsit ebur.

Diomedes tamen contendit sculpo Latinum non esse, ejusque loco scalpo dicendum esse. Dicendum est, inquit, scalpere gemmam, & non sculpere. Quod si verum est, codices fere omnes mendosos esse oportet, in quibus sculpere frequenter occurrit.

SCULPTOR, ris, verbale, qui sculpat. Ἰσχυρὸν ψυφίς. GAL. Tailleir, graveur. ITAL. Intagliatore, scultore. GERM. Ein bildschneider/ bildhauwer/ der etwas gräbt oder aufsticht. HISP. Esculpidor d entallador. ANGL. A carver or graver. Plin. lib. 20. cap. 13. Sculptores, & pictores utuntur. Idem lib. 35. cap. 5. iam fuerat in Chio insula Malas sculptor, dein filius ejus Micciades, &c. Vide Sculptor, supra.

SCULPTURÀ, æ, quæ auro, argento, ære, ferro, ligno, ebore, marmore, vitro, gemmâ opera nostra efficit. Ἰσχυρὸν ψυφίς. GAL. Tailleure, graveure. ITAL. Intagliatura, miklâhath. γλυφίς. GERM. Bildschneitrey / das schneitlen oder graben zu bild/ dwerct. HISP. Esculpidura, entalladura. ANGL. A carving or graving. Plin. lib. 16. cap. 40. Habent in sculptris facilitatem, Diomedes tamen dicendum esse contendit Sculptram gemmam, non

non sculpturam. Suprà in dictione *Sculptura*.
 Sculpsit, e. quod sculptum est: ut, Sulptibile simulacrum. § ΠΡΕΩ
 μερβυτιέν. γλυπτοί. GAL. Gravé, taillé. ITAL. Intagliato, sculpio.
 GERM. Ein geschchnitten oder gegabren zu bildwerck. HISP. Cosa escul-
 pida ò entallada. ANG. That is graved or carved. § Ovid. 4. de
 Ponto, Eleg. 9.

Signa quoque in sella nossem formata curvuli,
 Et totum Numida sculpsit dentis opus.

Numidam dentem vocat ebur è dente elephantum Numidici.
 Sculpsit, e. acum, Calcei ex lana confecti, Plaut. *Casus*. Qui quaso po-
 tius quam sculponeas, quibus battatur tibi os? *Nevius*, Sculponeis
 battenda sunt latera. § πωλοίσι ὑποδημα ἰσχυρῶν. GAL. Souliers faits de
 laine: Chaussons, Galoches. ITAL. Scarpa di lana. GERM. Wollschuch oder
 flugschuch. HISP. zapato de fieltro. ANG. Shoes of woad. § Cato Sculpo-
 neas bonas alternis annis dari oportere familiae rusticanae.

Sculponeatus, sculponeis calceatus. Varro in *Serrano* apud *Nonium*,
 dum in agro studiosus tutor, aspicio *Triptolemum* sculponeatum,
 bigas sequi comutas.

Sculptor, apud *Veget.* lib. 2. 15. ferentarij & levis armaturæ, quos
 nunc sculptatores & armamenturas dicimus.

Scurgum, σουργον. Germaniæ urbs, in climate Septentrionali, *Ptolemæo*
 auctore lib. 2. c. 11. Vulgò *Schmeben*.

Scurræ, æ, turpiter facetus, in jocando inverecundus, & qui risum
 audientibus turpibus dictis commovet. § γλωσσιστοί, βωμολοχοί.
 GAL. Un plaisant, un bouffon. ITAL. Boffone. GERM. Ein spreyvogel/
 sottersbub / Der nichts schut dann die leut zu lachen machen. HISP. El
 truhan ò vano. ANG. A savire scoffer or flatterer iester. § *Cicer.*
pro Quint. Memini, vetus est, de scurra multò facilius divitem,
 quam patrem familias fieri posse. Idem 5. *Verr.* Albam habeo ju-
 dicem, cum hominem qui se scurræ improbissimum existimari
 vult, qui à scurris potius semper gladiator, quam scurra appella-
 tus sit. *Juven.* Satyr. 13.

Urbani fugitivus scurra *Catulli*.

Plautus *Mostell.* sc. 1. a. 1. Tu urbanus verò scurra, deliciae populi.
 Scurra etiam apud veteres pro urbano. *Plautus in Mostell.* Tu ur-
 banus verò scurra deliciae populi, Rus mihi tu objectas? Et in *Tri-
 nummo*, — neque perjurius quam urbani assidui cives, quos scurras
 vocant. Iterum in *Epidico*. T. Scurra es. E. scio te esse quidem homi-
 nem militarem. Dici volunt scurræ quasi sine cura: alij à sequen-
 do, quod irridet *Festus*. Vide *Surrilis*.

Scurrillitas, Turpis & procaz dicacitas, neque temporis, neque loci,
 neque personarum respectum habes. § γλωσσιστοί, βωμολοχοί.
 GAL. De plaisanterie. ITAL. Mestiero di compiacere
 con molti disonesti. GERM. Spreyvoerck / Leichsfestigkeit mit lacherlichen vnd
 vngereimpten reden. HISP. Aquel habito de truhanear. ANG. Malapert
 scoffing. §

Scurrillitas, e. qui movet risum cum turpitudine. § γλωσσιστοί, βωμολοχοί.
 GAL. De plaisanteur. ITAL. Di Boffone. GERM. Etwas grobpossechtig
 oder schamper. HISP. De truhan. ANGL. Belonging to a malapert or
 savorie scoffer. § *Cicer.* 2. de *Orat.* In quo non modò præcipitur, ne
 quid insultò, sed etiam si quid perridiculè possis, vitandum est
 oratorij utrumque, ne aut scurrillitas jocus sit, aut inimicas. § *Lus-
 torius* scurrillitas, i. urbanus. *Valerius Maximus* lib. 8. cap. 8. Ut enim
 in rebus seriis Scævola, ita & in scurrilibus casibus hominem
 agebat. Vide *Scurra*.

Scurrilliter, adverbium, Proeaciter. § γλωσσιστοί, βωμολοχοί.
 GAL. En bouffon, en
 plaisir. ITAL. Boffonescamente. GERM. Mit schamparen schimpffpossen.
 HISP. Truhanearo assi. ANGL. Lik a savorie or flattering scoffer. § *Plin.*
Epist. 90. Qui hunc putamus domifacere, qui in tanta re, tam serio
 tempore, tam scurrilliter ludat?

Scurror, aris, Scurram ago § βωμολοχοί, γλωσσιστοί. GAL. Plaisanter et
 dire mors pour rire. ITAL. Fare il boffone. GERM. Schampare vnd leis
 chstertige possen treiben wie die sottersbuben. HISP. Truhanear. ANG.
 To scoff lik a savorie mocher. § *Horat.* 1. *Epist.* 18.

Scurror ego ipse mihi, populo tu.

Idem 1. *Epist.* 19.

Scurrantius speciem præbere professus amicium.
 hoc est, turpiter adulantis,
 Scurria, scottea, flagellum è scotto, i. corio. Gl. g. b.
 Scutellæ, is, n. g. corium, cujus loris habena confutis facta erat: sic ap-
 pellatur, quòd ex eo genere corij scuta conficerentur. *Liv.* 8. bell. *Ma-
 cedon.* Centum funditores ab *Ægio* & *Partis* & *Dymis* acciti. A
 pueris in more quodam gentis, saxi globosis, quibus ferme arenæ
 immittis stata littora sunt, funda mare apertum incessentes exerce-
 bantur. Itaque longius, certius, & validiore ictu quam *Balearis* fun-
 ditor eo telo usi sunt: & est non simplicis habenæ, ut *Balearica*,
 aliarumque gentium funda; sed triplex scutale crebris futuris du-
 ratum, ne fluxa habena volutetur in jactu glans, sed librata quum
 sederit velut nervo missa excutiat. Alij scutale exponunt, id quod
 reticulatum in medio fundæ. Ego vero existimo, habenam tripli-
 cem reticulatam vocari scutale in funda. *Constantin.*

Scutellæ, vide *Scutum*.

Scuticæ, æ, Genus verberis è loris facti à Græco σκῦτῶν, quod corium
 significat, vel pellem. § σκῦτῶν. GAL. Escourgée, un fojet de lanieres de
 cuir. ITAL. Scorrageata, staffile, bacchetta, sferza. GERM. Ein laderine gei/
 sel/ein geisel, auf lader riemen. HISP. Azote liviano como para niño.
 ANGL. A scourge or roippe. § *Martial.* lib. 10.

Scuticæque locis horridis Scithæ pellis,
 Qua vapulavit *Marsyas* *Colenasa*.

Rubere scuticæ. *Juven.* Satyr. 6.

hic frangit ferulas, rubet ille flagellis,
 Hic scuticæ.

Horat. 1. *Serm.* Satyr. 3.

ad sit
 Regia peccatis, qua peenas irroget aquas,
 Ne scuticæ dignum horribili scutere flagello.

Scutiscum, vel Scutum, vasis genus, apud *Catonem de re rust.* cap. 10.

& videtur ex figura Græca derivari à scutra. Est enim scutra, vasis
 genus, quod & scutula dicitur. *Plaut.* in *Perfa*.

Scutum, i. armorum genus, quo pugnantem corpus regunt. § τὸ σκῦ-
 τος. hoc est, à corio, sive pelle, qua obtegebantur. § ἰνδ μαγῆν
 ἰνδ σοχῆρῶν. τυρῖος, ὄπλις. GAL. Bouclier, rondelle, escu. ITAL.
 Scudo, targa. GERM. Ein schilt der wanim streit brauche. HISP. Es-
 cudo ò pavez. ANG. A buckler or shield. § vel à scutura, inquit
Varro, quòd à minutis confectum sit tabulis. *Plin.* lib. 3. cap. 3.
 Scutis enim qualis apud *Troiam* pugnatum est, continebantur. *Cæf.*
 5. bell. *Gall.* Quo percusso examinato, hunc scutis protegunt hostes,
 & in illum universi tela conjiciunt. *Cicero* 2. *Tuscul.* Ignavus miles
 ac timidus, simul ac viderit hostem, abjecto scuto fugiat quantum
 possit. *Virg.* 8. *Æneid.*

scutis protecti corpora longis.
 Ovid. 7. *Epist.*

Iacta super galeas, scutæque longa sonant.

Idem 3. *Fast.*

Scutoque nepotem
 Fert avus, hic scuti dulcior usus erat.

Idem *Eleg.* 1. lib. 4. *Trist.*

gladioque latus, scutoque sinistrum
 Subiicio.

Gellius cap. 13. lib. 9. Scutum projicere. Mox; *Manlius* iterum Scu-
 tum scuto percutit. § Differre à clypeo ostendit *Livius* lib. 1. ab
 urb. Secunda classis *Servij* *Tullij* Romanorum regis dicebatur ea
 pars populi, quæ æris LXXV. M. aut eo amplius, intà tamen cen-
 tum millia, in censum deferrebat: iisdemque armis utebatur, qui-
 bus prima classis, præter loriam & clypeum, cujus loco scuto ute-
 batur, &c. Idem lib. 8. ab *Urbe*, Postquam, inquit, stipendiarij facti
 sunt, scuta pro clypeis fecere. Idem lib. 9. Clypeo & sarissa scutum
 majus esse ait corpori tegumentum.

Scutulum, i, parvum scutum. § σκῦτῶν. GAL. Petit escu. ITAL. Pic-
 ciolo scudo. GERM. Ein schiltlin. HISP. Pequeño escudo. ANGL. A little
 buckler or shield. § *Cicero* 2. de nat. deor. Cum pelle caprina, cum
 hasta, cum scutulo, cum calceolis repandis. *Cæf.* lib. 3. de bell. civ.
 Quatuor biremes subjectis scutulis impulsas vectibus in anteriorem
 partem traduxit. *Plin.* lib. 8. cap. 48. Galliam tradit invenisse sagu-
 la scutulis dividere. Erant autem Gallorum sagula virgata & scu-
 tulata (vulgò saits à lausanges, id est, ῥομβοειδῆ, ut dixit *Virg.* in
Æneid. Virgatis lucent sagulis. ῥομβοειδῆ ἢ ῥομβοειδῶν divisa fuisse
 dixit *Diodorus*: cui ῥομβοειδῆ (quæ tetragona sunt, ut maculae re-
 tium: ob idque *Varro* in *Parmenone*, rete quadrangulam dixit)
 scutula *Plinio*. Idem auctor ait alibi, araneas scutulato rete graf-
 sari, i. reticulato: at rete cum extenditur cancellatum est, & vir-
 gatum, vel, ut loquitur *Pollux*, ῥομβοειδῆς.

Scutarius, qui scuta facit. § σκῦτῶν. GAL. Faiseur de boucliers
 & escus. ITAL. Colui che fa i scudi ò le targhe. GERM. Ein schilt
 macher. HISP. El que haze escudos ò pavez. ANGL. That maketh
 buklers or shieldes. § *Plaut.* in *Epid.* Id modò videndum, ut mate-
 ria suppetat scutariis.

Scutarius, a, um, quod ad scuta pertinet. § σκῦτῶν. GAL. Appar-
 tenant à bouclier, & escu. ITAL. Pertinente à scudo ò targa. GERM.
 Das zu den schilten gehört. HISP. Perteneciente à escudo ò pavez.
 ANGL. Belonging to bucklers. § *Vnde* *Veget.* lib. 2. In Romana mili-
 tia habebant fabricas scutarias, & loricas, quibus armorum
 genera formabantur.

Scutatus, a, um, Scuto armatus. § σκῦτῶν. GAL. Garni ou armé de bou-
 clier ou rondelle. ITAL. Armato di scudo ò di targa. GERM. Der mit
 einem schilt gerüstet ist / schilttræcht. HISP. Armado de escudo, esculado,
 con escudo. ANGL. Armed with a shield. § *Cic.* 2. *Philip.* Agmine qua-
 drato, cum gladiis sequuntur scutari milites, &c. *Virg.* 9. *Æneid.*

Tercentum scutati omnes *Volscente* magistro.

Scutra, genus vasis, à scuti figura.

Scutiscum, vasis genus.

Scutullæ, æ, forma rotunda, quales *Aranea* contexit. Inde scutulata fi-
 gura dicitur quæ telæ aranearum similitudinem habet. *Plin.* lib.
 11. cap. 23. Quanta arte celant pedicas, scutulato rete grassantes.
 Est & scutula vasculi genus, unde diminutivum deducimus
 scutella. § ἰνδ κῦρ κῆβαρῆ πρὸς ψιδίον ἰνδ κῦρ, πινάκιον. GAL.
 Une platte escuelle, un petit plat. ITAL. Scodella. GERM. Ein kleine
 schüssel HISP. La escudilla. ANGL. A platter or dish. § *Tacit.* in *vita*
Agricola. Formam *Britanniæ* quidam oblongæ scutulæ vel bipenni
 assimilavere. *Martial.* lib. 8.

Bessadem ad scutulam sexto pervenimus anno.

Idem lib. 11.

Sic implet gabatas, paropsidæque,
 Et leves scutulas, curvasque lanceas.

A nomine scutum *Diomedes* deducit lib. 1. Scutullæ, in arboribus
 emplastratis. *Plin.* lib. 17. cap. 16. Ergo amputatis omnibus tamis, ne
 succum avocent, nitidissima in parte quaque præcipua cernitur hila-
 ritas, exempta scutula (ita ne descendat ultra ferrum) cortici, impri-
 mitur ex alia cortex par cum sibi germinis mamma.

Scutellæ, æ, vasis genus rotundi concavi quo minural ex carne, vel
 oleribus in metam exhibetur. § ἰνδ κῦρ κῆβαρῆ πινάκιον. GAL. Escuel-
 le ou plat. ITAL. Scodella. GERM. Ein kleine schüssel. HISP. Escudilla.
 ANGL. A dish. Est autem diminutivum à scutra; sicut à mitra,
 mitella; aut certè à scutula. *Cicero* 3. *Tuscul.* Eripiamus huic æ-
 gritudinem. Quomodo? Collocemus in culcitra plumea, psaltriam
 adducamus, hedyrum incedamus, demus scutellam dulciculæ
 portionis, aliquid provideamus & cibi.

Scutulæus, a, um, scutulæ figuram habens. Ita

Scutulæ vestis, dicitur, quæ quibusdam orbibus, seu circulis, quasi
 scutulis est distincta, ad aranearum similitudinem accedentibus.

Juven. Satyr. 2.

Carulea indutus, scutulata, & galbana vasa.

Hoc autem texturæ genere olim præcipuè commendabatur *Lusi-
 tania*. Id autem ferè erat ejusmodi, quale cernimus in *Asaneorum*
 scelis.

Velis, quorum retia etiam scutulata dicuntur à Plin. lib. 11. c. 23. ¶ Est & scutulatus color, in equis præcipuè commendatus, quem vulgus ab exiguorum pomorum rotunda specie *Pomulatum* appellat. Meminit ejus coloris & Palladius in *mensis Martio, cap. 13.* & Isidor. lib. 12. cap. 1.

Scutigerulus, à Plauto sumitur pro armigero, qui scutum domini gerit, qui & scutifer dicitur. *ἰσχυροφύλαξ*. GAL. *Qui porte l'escu ou bouclier.* ITAL. *Chi porta scudo.* GERM. *Ein schiltbub / der einen schilt tregt.* HISP. *El que trahie escudo.* ANGL. *A page or crustell thal beareth a shield to his maister.*

Scyathos, insula est cum oppido in Ægeo mari prope Thraciam, ut scribit Pomponius Mela lib. 2. Vulgò *Sciato*, *σκιάθω*.

Scybalum, quisquiliæ. Id vide Gloss. Cyr. *σκύβαλον*, stercus, retinētum. Scylace, *σκυλάκη*. Vrbis citra Cyzicum, ut inquit Hecateus: Pomponius Placia & Scylace, parvæ Pelasgorum colonix.

Scylax, *ἰσχυρ. σκυλάξ*. Parvus canis, canis. ¶ Est præterea scylax, apud Suidam nomen insignis Mathematici, qui ad Polybij historiam scripsit Antigraphen.

Scylla, *σκύλλα*, filia fuit Nisi regis Megarensium, quæ Minois, paterni hostis amore capta, ut illi sibi beneficio aliquo demereretur, patrem purpureo capillo, in quo situm erat regni totius farum, spoliavit; cumque hosti obtulit, tanquam futuri conjugij dotem. Verum quæ se ab illo sperni videret, doloris impatientia in Cirim avem commutata est: Nisus autem in aliam avem sui nominis, quæ veluti tantæ adhuc impietatis pœnas à filia repetens, etiam nunc eam ubique infestatur. Vide latius hanc fabulam apud Ovid. lib. 8. Met. ¶ Fuit & altera Scylla, Phorci filia, quæ cum mutuo Pici amore teneretur, indignata Circe, quæ Picum miserè deperibat, Scyllam sibi ab illo præferti, fontem in quo illa lavare sese solebat, noxiis herbis, veneficisque infecit: cujus rei illa ignara, quum lavandi gratiâ fontem ingressa esset, videt inferiorem corporis partem in caninos rictus esse commutatam: quam deformitatem tantoperè exhorruit, ut sese statim in vicinum præcipitaverit fretum: ubi & in saxum mutata fingitur Charybdi ex adverso objectum, præternavigantibus vehementer periculosum. Tibull. lib. 4.

*Non Scylla saxo conterruit impetus orbe?
Cum canibus rabidas inter freta serperet undas.*

¶ De Scylla & Charybdi legendus Senec. *epist. 80.* *Ἔστιν φορτικὸν τὸν σκίλλου καὶ τὸν χάρυβδιος ἕρποντα ἐν τῷ Ἰταλῷ πελάγῳ.* Vide latius hanc fabulam apud Ovid. 14. Met. ¶ Est item Scylla, genus piscis, quo maximè abundat Liris Campaniæ amnis. Horat.

Afertur Scyllas inter murana natantes.

Martial.

*Caruleus nos Liris amat, quem sylvæ Maricæ
Protegit: hinc scylla maxima turba sumus.*

Scylleta, loca in quibus scyllæ pisces capiuntur. Cic. *de Leg. Agrar. contra Rullum.* Hac Lege Tribunitia Decemviri vendent agrum Campanum, accedit ei mons Caurus, accedent Scylleta ad Minturnas.

Scyllacium, *σκυλακίον*. Oppidum fuit in finibus Calabriae, cujus meminit Strab. lib. 6. Virg. 3. *Æneid.* abjecto altero l, primam syllabam cortripuit, quum ait,

*Caulonisque arces & naufragium Scylaceum.
Vulgò Capo de Squillaci in Calabria.*

Scyllæum, *σκυλαίων*. Promontorium Peloponnesi, ut Strab. lib. 8. testatur, in sinu Argolico juxta Hermonem, quo Scylla Nisi filia fluctibus ejecta creditur. Vulgò *Capo Sciuli*.

Scyllas, *σκυλλῆς*. Herodot. lib. 8. vir quidam Scionæus, omnium ea tempestare hominum optimus urinator, qui etiam in naufragio ad Pelium factum, multam pecuniam Persis servavit, multa & sibi lucratus est. Hunc *Pausanias* Scyllin vocat, qui de eo sic scribit: Scyllis Scyonæus homo cum Cyane filia classis Persicæ, qua Xerxes Græciæ bellum intulerat, anchoras natando urinandoque præcidit ad Pelium montem, & Sepiada Magnesiæ: idque signum in Apollinis templo positum ab Amphycionibus, (quod erat commune Græciæ concilium) à Nerone principe Romanam translatum.

Scyllus, *σκυλλῆς*. oppidum Achaicæ, ut Strab. scribit, quo Xenophon donatus est à Lacedæmoniis.

Scyllurus, sive potius Scillurus, per i nostrum, pen. prod. *σκύλλυρος*. Nomen viri proprium, qui ut *Plutarch.* autor est, quum relictis maribus filiis octoginta diem esset obiturus, hastilium fascem cuique obtendens, ut illum confringeret, iubebat. Id autem singulis se posse negantibus, ipse sigillatim educta pastilia omnia facile confregit. Ita docens illos, ubi unâ esse perseverarent, firmos ac potentes fore: imbecillos autem si separarentur ac dissiderent.

Scymnus, *ἰσχυρ. σκύμνος*. GAL. *Lionceau, le petit faon d'une lionne.* ITAL. *Leoncino.* GERM. *Ein jung Leuwin.* HISP. *Leoncillo, hijo de leon.* ANGL. *A Lyons whelp.* Significat leonis catulum, ut aliarum ferarum scylacia, Julio Pol. autore. Lucr. lib. 5.

Ac catuli pantherarum scymnique leonum.

Scyphus, *ἰσχυρ. σκύφος*. GAL. *Vn hanap ou tasse à boire, une coupe, un verre.* ITAL. *Coppa, tazza, bicchiero, gotto.* GER. *Ein trinkgeschirr / ein weiter bacher.* HISP. *Cierto vaso para beber.* ANGL. *A cuppe or tasse to drinck in.* Vasis potiorij genus, quod propriè Herculi attribuitur, teste Macr. *Saturn. lib. 1. cap. 22.* sicut cantharus Libero patri. Hoc veteres in sacris usi sunt, & in conviviis. Virg. 8. *Æneid.* Et implevit dextram scyphus. Horat. *Epod. 9.*

Capaciores affer huc vuer scyphos.

Plaut. *Asin. sc. 4. a. 2.* Scyphos quos utendos dedi.

Scyphium, *σκυφίον*, poculum *σκυφοειδές*.

Scyra, insula in mari Ægæo. Hinc

Scyricum, coloris genus, apud Plin. lib. 33. c. 7.

Scyriæ, *σκυρίται*, gentes sunt inter Nomadas Indos, quæ narium loco foramina tantum habent. Plin. lib. 7. c. 2.

Scyros, *σκύρος*, insula est contra Magnesiâ in Mari Ægæo, una ex Cycladibus Lycomedis regis patria: ubi Achilles puellari habitu

bitu educatus, Deidamiam ejus filiam vitavit, & ex ea Pyrrham suscepit, quæ ab hac insula & ipsa Scyrias est appellata. Ovidius 1. *de arte amandi,*

Scyrias Æwonio victa puella viro.

In ea est urbs ejusdem nominis. Pater hæc insula, Plin. teste, longitudine viginti quinque millium passuum, ex qua lapidem integrum fluctuare tradunt, eundem comminutum mergi.

Scyriades, *σκυριάδες*, mulieres ex Scyro insula. Stat. 2. *Achil.*

*Nec minus egressa thalami Scyriades ibant
Ostentare choros.*

Scyrius, a, um, prima syllaba producta, *σκύριος*. Ovid. *Epist. 8.*

*Sapè malis stupeo rerumque oblita, locique,
Ignara tetigi Scyria membra manu.*

Scytala, a, vel Scytale, es, *σκυτάλη*. Mus araneus Latine dicitur. Col. lib. 6. cap. 17. Musque araneus, quem Græci *σκυτάλη* appellant: quamvis

exiguus, dentibus non exiguam pestem molitur. Plin. lib. 31. cap. 5. Eadem vis contra venenatorum omnium morsus, privatim scytalem & angues. ¶ Est etiam scytale, genus secretioris epistolæ quo ad res arcaniores utebantur Lacedæmonij: unde & Scytale Lacedæmonica appellata est. Id autem erat hujusmodi, Imperatori ad bellum proficiscenti Lacedæmonij surculum dabant teretem, alteramque omnino similem penes se retinebant. Deinde si quid secretioris rei incidisset, in loro quodam tenui prius ad surculum adaptato, quod visum esset præscribebant, illudque minutim concisum ad Imperatorem mittebant, qui loro illo per surculum suum circumplicato, literisque coëuntibus, commodè quod scriptum erat, perlegebat. Vide de hoc plura apud Gellium lib. 17. c. 9.

Scytalis, *σκυτάλις*, parvascytale: bacyllus, palangula: *σκυτάλις*; digitorum ossa.

Scytolagittipelliger, Hercules, Tertull.

Scythes, Iovis filius. Plin. lib. 7. cap. 56. Arcum & sagittam Scythem Iovis filium; alij sagittam, Perfen, Persei filium invenisse dicunt lanceas Ætolos, jaculum cum amento Ætolum Martis filium.

Scytha Herculis filius, à quo Scythiam appellatam esse, tradit Herodotus.

Scythes, Seythæ, *σκύθης*, Scythiæ incola.

SCYTHIA, *Σκυθία*, Regio septentrionalis latissima, in duas divisa partes, Europæam & Asiaticam, quarum Europæa à Tanaidis ripis per Mæoridis & ponti Euxini littora, usque ad Istri ostia expanditur, Asiatica à limitibus oppositorum littorum in Orientem procurrat, Oceano à Septentrione, à meridie Tauro terminata. Vtriusque varix ac propè innumeræ sunt gentes, ad bella magis quam ad ullam humanitatis studium idoneæ. Hominibus inter se fines nulli: neque enim agrum exercent, nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta & pecora semper pascentibus, & per incultas solitudines errare solitis. Vxores liberisque secum in plaustris vehunt, quibus coriis, imbrium, hyemisque causa tectis, pro domibus utuntur. Iustitia gentis ingenio culta non legibus. Nullum scelus apud eos furto gravius: quippe sine tecto & munimento pecora & armenta habentibus, quid salvum esset si furari liceret? Aurum & argentum perinde aspernantur, ac reliqui mortales appetunt. Lacte & melle vescuntur. Lanæ iis usus ac vestium ignotus. Et quanquam omnibus frigidibus utantur, pellibus tamen ferinis aut murinis vestiuntur. Hæc continentia illis morum quoque justitiam dedit, nec alienum concupiscentibus: quippe divitiarum cupido ibi est, ubi & usus. Atque utinam reliquis mortalibus similis moderatio & abstinentia alieni foret: profectò non bellum tantum per omnia secula terris omnibus continuaretur: nec plus hominum ferrum & arma quam naturalis fatorem conditio raperet. Scythæ ab alieno imperio aut intacti, aut invicti manserunt. Darium regem Persarum turpi à Scythia submovere fuga. Cyrum cum omni exercitu trucidarunt. Alexandri Magni ducem cum copiis universis deleverunt: Romanorum audivere, non sensere arma. Gens & laboribus & bellis aspera. Vires corporum immensæ. ¶ Nostra verò hac ætate coadunato exercitu numerosissimo, & rei bellicæ peritissimo feri ac furiosi illi latrones, in vicinum illis Poloniæ regnum excursionses perpetuas faciunt: quos fortiter resistendo, & penè quotannis cædendo, Polonus bello assuetus à conspectu suo longè removet, & in vastis illis solitudinibus quasi obligat, nec in Germaniam, quam veluti murus, totamque Christianitatem ab excursionibus Turcarum, Moscorum, Tartarorum, & cæterorum gentilium tutatur, perumpere patitur. Dicta est autem Scythia (ut placet Herodot. lib. 4.) à Scythia quodam Herculis ex muliere semivipera filio, fratre Geloni, & Agathyrsi.

Scythicus, a, um, adject. ad Scythas pertinens: ex Scythia ortus: unde Scythici smaragdi. Scythis usitatus, unde *σκυθικῆ* calceamenta. Est & *σκυθικός*, tetricus, crudelis, inhumanus.

Scythæ, a, vel Scythes, *Σκυθῆς*, qui ex Scythia est: ut, Anacharsis Scythes, apud Cic. 3. *Tusc.* Sunt autem Scytharum alij Europæi, alij Asiatici: de quibus vide supra latius in dictione *Scythia*.

Scythis, Patronymicum, scem *σκυθίς*, apud Ovid. 15. *Metam.* *Haud equidem credo, sparsa quoque membra veneno
Exercere artes Scythides memorantur easdem.*

Scythius, a, um, adject. *σκυθικός*, Virg. lib. 3. *Georg.* *At non quæ Scythia gentes Maoticaque unda,*

Scythice, herba, à Scythia, in qua nascitur: glycyrrhiza vulgaris, quæ tamen & copiosa nascitur in Germania, præsertim agro Padenbergensi, & in Hispania. Dodon.

Scythizo, Sythisso, *σκυθίζω*, Scytharum mores imitor: intemperanter bibo.

Scythismus, *σκυθισμός*, imitatio Scytharum. Scython, is, *σκύθων*, nomen proprium viri nescio cuius, quem Poëta fabulantur pro suo arbitrio, modò in fœminam sese commutasse: modò rursus in virilem formam rediisse. Ovid. lib. 4. *Metam.*

*Quid loquar? ut quondam natura iure novato
Ambiguus fuerit modò vir, modò fœmina Scython.*

Scythopolis, *Σκυθόπολις*, urbs est in Decapolitana Syriæ regione, nomen habens à Scythis in eam deductis: quum antea à Liberti patris

patris nutrice ibi sepulta, Nysa diceretur. Autor Plin. lib. 5. cap. 18. Scythopolis autem sine aspiratione Libyæ oppidum est, ut ex Poly- storis sententia tradit Steph. *Συτι πόλις*.
 Scythotauri, *Συθηταῖοι*, populi Scythiæ, Tauricæ regionis juga in- colentes, qui (ut Solin. refert) pro hostiis advenas cædere con- fuerunt. Meminit horum & Plin. lib. 4. c. 12.

S E

SE, Præpositio est ex earum numero, quæ quod extra compositionem non inveniuntur, inseparabiles à Grammaticis dicuntur, *διά*. Com- posita verò divisionem sive separationem ferè significat : quemad- modum *διά* apud Græcos : ut, Separo, Seduco. ¶ Nonnunquam & privationem, seu negationem, à c : ut Secedo : d, ut Seduco : g, ut Segrego : i, ut Sejungo : l, ut Seligo. p, ut Separo : u, ut Sevo- co. Est & se pronomen reciprocum accusativi casus à genitivo sui *αὐτοῖς* : quod etiam cum seipso componitur. Virg. 3. Eclog.

At mihi sese offert ultro meus ignis Amyntas.
 Plaut. Milit. sc. 1. a. 2. Me in ædēs ad se duxit domum. Ibid. sc. 3. a. 2. Ex nostro hospicio eduxit se foras, Idem Pseud. sc. 2. a. 3. Iplæ sese patinæ fervefaciunt. Idem Afin. sc. 3. a. 1. Vult placere sese amicæ. Idem Men. sc. 2. a. 5. Expetit ad sese, me ut irem. Catulli de Com. Beren.

Sed quis se ferro postulet esse parem?
 ¶ Se, veteribus etiam separatum, pro sine : ut Se dolo, quasi sine dolo : Laurenberg. vide sed. ¶ In compositione aliquando est è sex : ut, sedigitus, sedecim, semestris. Aliquando ex semi, ut, selibra.

Sebaste, es, *Ἡρόδω* *Σαμαρείαν* Samariæ oppidum, ab He- rode instauratum : & in honorem Augusti Cæsaris ita appella- tum, quum antea quemadmodum & regio ipsa Samaria diceretur, *Σαμαρεία* enim Græci dicunt, quod nos Augustum. Vide Strab. lib. 16. & Plin. lib. 5. Stephanus etiam alteram Sebasten in Arme- nia collocat.

Sebastia, *Σαβαστία*, oppidum in Colopena, Cappadociæ regione : de qua Plin. lib. 6. c. 3.

Sebastocrator, dignitas post despotam, tertia post Imperatorē, Bulleng.

Sebastophorus, summus dux copiarum. Idem.

Sebastópolis, *Σαβαστοπόλις*. Ponti Cappadocij urbs, Ptol. lib. 5. cap. 6. Vul- gò *Sebasto*.

Sebenimon, vestimenti genus. Hefych.
 Sebennytius, *Σεβέννυτος*. Steph. Vrbs in Ægypto : ubi & palus & amnis sunt cognomines. Vnde præfectura quoque Sebennytica ; *Σεβέννυτος νόμος* : & Sebennyticum Nili ostium, *Σεβέννυτικὸν εἶμα* vocari con- stat : quod in duo alia dividitur : scilicet in Saiticum & Mende- sium, teste Herod. lib. 2.

Sebthos, *Σεβθη*. Fons apud Neapolim cujus aqua vicatim decur-rens, amnis ferè usum Neopolitanis præstat. Stat. lib. 1. Syl. var.

Et pulchra tumeat Sebethos alumna.

Hujus Virg. Stat. & Colum. meminerunt : quod quidem nomen cum litera procul dubio scribendum est, etsi sciam esse qui Saberthus per r legant. Testis est, ut alia omitam, tabella marmorea vetu- stissima Neapoli in murorum fundamentis reperta, quæ habet : P. Mevius Eutyclus ædiculam restituit Sebetho.

Sebethis, idis, scæm. gen. Virg. 7. Æneid.

Nec in carminibus nostris indicatus abibis,
 OEbale, quem generasse Telon Sebethide nympha fertur.

Sebinus, *Σεβίνος*. Lacus circumpadanæ regionis, è quo Lolius amnis nascitur, teste Plin. lib. 3. c. 19.

Sebritæ, arum, *Σεβριται*, populi Ægyptij Nili insulam incolentes, non procul à Meroë, Sebritæ dicti, quasi advenæ, eo quod Pfam- mitichum regem fugientes, in Æthiopiam commigrarint. Vide Strab. lib. 17.

Sebum, quod & sepum, & sebum, pingue in sine carnis animalium, quod siccum, fragile, nec ad ignem admotum facile liquefit ; & cum liquefactum fuerit, iterum concrevit. *ἔσπερος*. GAL. Suif. ITAL. & HISP. Sevo. GER. Dnschlit. ANG. Sevoer or tallovo. } Unde Sebaccus, a, um, quod ex Sebo, sive sevo, confectum est, *σεβάκιον* : ut, Candela sebacea, vide Sebum.

Sebaccus, a, um, ex sebo factus. Apul.

Sebastæa, N. in Armenia, sub P. Constantinopolitano.

SEBO, as, ex sebo formo : ut Sebare candelas, aliter, sebare. Columell. lib. 1. cap. 22.

Sebare, verbum, Sevo obducere. *ἔσπερος*. GAL. Mettre ou induire de suif, faire suif. ITAL. Ognere con sevo. GERM. Mit onschlit bedecken oder bestreichen/onschlit fetzen machen. HISP. Ensevar, un- tar con sevo. ANG. To smere over with sevo or tallovo. } Colum. lib. 1. cap. 22. Feriis autem ritus majorum etiam illa permittit, far pinsere, faces incidere, candelas sebare. Quid autem proprie sit Sebum, sive sebum, & quomodo differat ab adipe & pingui, abundè supra explicavimus.

Secalè, neutr. gener. *ἔσπερος*. } Frugis genus tantum ad arcendam famem tenuiorem utile, fecunda, sed gracili stipula. Huic milium in Italia miscetur, panisque fit melior. Galli, inquit Ruell. una lite- ra detricta *Seclam* vocant : de quo vide Plin. lib. 18. cap. 16.

Secamentum, vide Seco.

Seccovia, Sectaco. V. E. Germaniæ, sub A. Salisburgensi.

SECEO, is, secessi, sum, Seorsum ab hominum frequentia recedo. *ἔσπερος* *ἡλᾶχ* *ἀναχωρῶ*, *παύω*. GAL. Se retirer à part & à l'escart. ITAL. Partirsi, andar via, venir. GERM. Nâhend sich weichen/dannen weichen/etwan hin von den leuten gehen. HISP. Retraherse d partirsi. ANG. To go a part frome other. } Plaut. in Amph. Secede huc tu Sofia. Idem Capt. c. 2. a. 2. Socede huc : Sunt quæ ex te solo sciscitari volo. Idem in Curcul. c. 2. a. 2. Fugite omnes, abite, & de via discedite. Liv. 10. bell. Maced. Posteaquam venisse eos nunciatum est, secessit in par- tem interiorum cum duobus amicis, toridem custodibus corporis, Ovid. lib. 4. Trist. Eleg. 8.

Sed modo, quos habui, vacuos secedere in hortos.

Idem Eleg. ult. lib. 3. Trist.

Nec quo secedam locus est. (sup. studiorum causâ.)

SECESSIO, nis, Seccus, discessus, sive recessus in locum secretiorem. *ἔσπερος* *ἡλᾶχ* *ἀναχωρῶ*. GAL. Retirement à part, separation, retraite. ITAL. Partimento, commiato, partita. GERM. Abweichung oder abtrettung in ein sonderbar ort. HISP. Partida à lugar secreto. ANG. A going a part. } Hinc secessionem scriptorum dixit Cicero pro Murana, pro se- creta collocazione quæ fit sine arbitris, non sine suspitione conspi- rationis. Etenim, inquit, seductiones testium, secessiones scriptorum animadverti. ¶ Ponitur aliquando pro seditione, quum populus in diversas partes discedit. Cicero pro Ligario, Seccionem tu illam existimavisti, Cæsar, non bellum. Cæf. lib. 1. de bell. civil. Nulla secessio populi, &c.

SECESSUS, us, ui, Discessus in locum solitarium, minusve frequentem. *ἔσπερος* *ἡλᾶχ* *ἀναχωρῶ*. GAL. Retraite, le lieu où on se retire à part. ITAL. Luogo dove si retira. GERM. Abweichung / absunderung von den leuten. Item, ein still vnd abgefündert orth. HISP. Retrahimien- to, lugar secreto donde nos recogemos, apartamiento. ANG. A going a part frome other : also a place where one goeth a part. } Ovid. Eleg. 1. lib. 1. Trist.

Carmina secessum scribentis & otia quarunt.
 Quint. Cicero quoque in hos studiorum secessum excurrit. Item Suet. in Aug. c. 72. Ex secessibus præcipuè frequentavit maritima. ¶ Nonnunquam locus ipse secretior, & ab hominum turba aspe- ctuque remotus. Virg. 1. Æneid.

Est in secessu longo locus.
 Plin. Epist. 1. lib. 2. Ille meus in urbe, ille in secessu contubernalis : id est, in villa. Idem Epist. 1. lib. 3. Petis ut libellos tuos in se- cessu legam. Seccus avium. Idem lib. 10. c. 29. Sed in secessu avium & nocturæ paucis diebus latere traduntur.

SECCERNO, is, secrevi, tum, Divido, separo, discerno, segrego. *ἔσπερος* *ἡλᾶχ* *ἡφραῖδ* *ἡφραῖδ* *ἡφραῖδ*. GAL. Separer, mettre à part. ITAL. Spartire, dividere, se- parare. GER. Von einander scheiden oder abtheilen / absunderen / vns derscheiden. HISP. Dividir d apartar. ANG. To separate or sever. } Cicero Luceio, Si à continentibus tuis scriptis seccernas hanc quasi fabulam rerum eventorumque nostrorum. Cicero in Casil. Seccer- nant se mali à bonis. Idem in Amicit. Seccerni autem blandus ami- cus à vero, & internosci tam potest adhibita diligentia, quam omnia fucata & simulata à sinceris atque veris. Horatius in Arte,

fuit hac sapientia quondam;
 Publica privatis seccernere sacra profanis.

SECCRETUS, a, um, particip. Sejunctus, separatus. *ἔσπερος* *ἡλᾶχ* *ἡφραῖδ* *ἡφραῖδ* *ἡφραῖδ*. GAL. Separé & mis à part. ITAL. Separato, messo divisamente. GERM. Abgesunderet, abgetheiden. HISP. Apartado, puesto apartadamente. ANG. Severed, ant put à part. } Cic. 1. de nat. deor. Habent igitur suam spheram stellæ inerrantes ab ætherea conjunctione secretam & liberam. Virg. 8. Æneid. Secretosque pios, id est, ab impiis separatos. ¶ Interdum idem est quod selectus. Quintil. lib. 9. a. 3. Secretæ & extra vulgarem usum posi- tæ, ideoque magis nobiles, ut novitate autem excitant, ita copia satiant. Idem Secretus & jam consecratus (Orator senior.) Et Liv. lib. 9. d. 4. Nihil secretum alter ab altero habebat (i. habebant omnia inter se communia.) ¶ Migrat interdum in nomen, & admittit comparationem. Colum. lib. 9. cap. 4. Probatis apibus destinari de- bent pabulariones, eaque sint secretissimæ, ut nofter Maro præ- cipit, viduæ pecudibus, aprico, & minimè procelloso cæli statu. ¶ Secretum locum dicimus, solam, & quasi à cæteris separatum, Cic. 2. de Legibus, Loco publico, privato : celebri, an secreto : alic- na civitate, an tua : in castris, an foro dicas, interest plurimum. ¶ Se- cretum petere, est secretò remotisque arbitris colloqui velle. Sueton. Avia Ausonia secretum petenti denegavit, i. petenti ut secretò cum aliquo loqueretur. Plin. in epist. Paucos post dies ipse me regulus con- venit in pratorio judicio, illuc me persecutus secretum petit, i. peti- vit, ut mecum secretò loqueretur.

SECRETUM, i, pro secessu. *ἔσπερος* *ἡλᾶχ* *ἡφραῖδ* *ἡφραῖδ* *ἡφραῖδ*. GAL. Secret, un lieu re- tiré & séparé, où on se retire à part d avec les autres. ITAL. Luogo do- ve si retiamo separamento. GERM. Ein abgesunderet heimlich ort an dem einer von den leuten ist. HISP. Lugar secreto do nos recogemos apartadamente. ANG. A place separated a part. } Plin. Epist. 1. lib. 1. Quam pulchrum illud, quam dulce secretum, quantum ibi antiqui- tatis ? Quintil. Secretum sibi facere etiam in turba. Idem, Situ secre- ti confumi scripta. Haecenus eloquentia secretum habet. Idem, Se- cretum quarunt studia. Sueton. in Orhon. cap. 10. Secretò captato codicillos exaravit ad sororem consolatorios. GAL. S'estant retiré en son cabinet : vel en quelque lieu à l'escart. &c. Idem in Claud. cap. 10. Secretum desiderare. (i. secessum.) Exclutus inter cæteros ab insi- diatoribus Caij, cum quasi secretum eo desiderante turbam sub- moverent, in diætam, cui nomen est Hermæum, recesserat. ¶ Ali- quando secretum accipitur pro re arcana quam nulli temerè com- municamus, sed apud nos tacitam servamus. *ἔσπερος* *ἡλᾶχ* *ἡφραῖδ* *ἡφραῖδ* *ἡφραῖδ*. GAL. Secret. ITAL. & HISP. Secreto. GERM. Verborgene vnd heimlich che sachen. ANG. Any privie and close thing. } Quintil. lib. 11. cap. 1. Profert enim mores plerumque oratio, & animi secreta detegit; Ovid. 2. Metam.

Et legem dederat sua ne secreta viderent.

Sueton. in Aug. c. 66. Secretum de comperta Murenæ conjuratione uxori Terentiæ prodit (Mæcnas.) Ovid. Eleg. 6. lib. 3. Trist.

Cuique ego narrabam secreti quicquid habebam.

¶ Item, Secretum petere i. velle secretò colloqui. Sueton. in Tib. c. 25. & in Calig. c. 23. Item, Secretum agere, idem in Tib. cap. 60. ¶ Secre- tum rei pro re arcana, Gell. c. 23. lib. 1. Mulier fit audiendi cupidior secretum rei. Cæna secretior, Suet. in Aug. c. 70. Cæna quoque ejus secretior in fabulis fuit, &c.

Secretò adverbium, *ἔσπερος* *ἡλᾶχ* *ἡφραῖδ* *ἡφραῖδ* *ἡφραῖδ*. Plaut. Amph. Mirum quid solus secum secretò ille agat. Cicero. Attic lib. 7. 128. Vnâ Formias venimus, & ab hora octava ad vesperum secretò collocuti

Mors securigera miscbat pralia dextra.

Securicla, x, Lignum retinaculum, quod fuscus, sive subfuscus dicitur: quo duo ligna inter se tenacissime vincuntur. Unde securiclati cardines apud Vitr. lib. 10. Nostri, inquit Bud. ut arbitror, hirundinum caudus appellant.

Securicularius, qui secures fert. Gloss. Isid. Securidaca. Herba est ciceris foliis, pusilla, folliculos habens corniculorum modo aduncos, & in iis semen rufum, fericulae ancipitis figura, a quo argumento & nomen invenit, περικω. Nascitur in hordeo, & tritico, quae & amplexu suo non raro enecat. Alio nomine hedyfarum dicitur. Apud Gallos varia fortitur nomina, aliis fabam lupinam, aliis etuum, aliis granum appellantibus.

SECURUS, a, um, Tranquillus, cura & anxietate vacans: quasi secures, id est sine cura: ξηρω βασιλας τω νεμαν ηω schalév ηω schelév. αφορμας, ευθυμιας, αφορμας. GAL. Assuré, secur. ITAL. Sicuro. GER. Xüroig/one sorgsicher. HISP. Seguro d descuyado. ANGL. Quiet, slack, slouthful, assured. Et differt a tutus, quod securus dicitur is qui non timet, etiam si imminet periculum: tutus autem is qui extra periculum, quamvis etiam timeat. Sumitur tamen interdum pro tuto: ut, Securus locus, id est, tutus, apud Caes. lib. 3. de bell. civ. Cicero. Planco lib. 10. Si Africanæ legiones celeriter venerint, securos vos ab hac parte reddemus, Ovid. 1. Metam.

Mollia secures peragebant otia gentes.

Ibidem,

Né ve foret terris securior arduus ather, Affectasse ferunt regnum caeleste Gigantas, &c.

Idem Eleg. 2. lib. 3. Trist.

Securique in otia natus, &c.

Securus De. Liv. 6. bell. Maced. Antiochus Ephesi securus admodum de bello Romano erat, tanquam non transiturus in Asiam Romanis, quam securitatem ei magna pars amicorum, aut per errorem, aut per assentationem faciebant. Aliquando securus capitur pro contemptore, incurioso, & negligente: tuncque regit genitivum. ολιζωρ. Virg. 1. Aeneid.

Securus amorum Germana.

Quint. lib. 8. In quod saepe etiam incidit Cicero, securus tam parvae observationis. Lucan. lib. 1.

Per ferrum tanti securus vulneris exit.

de leone.

SECURITAS, atis, Tranquillitas, cura, anxietatis & periculi expers. ξηρω βεταχ βιταχόν ηηω schalváh ηηω scól. άθειας, αφορμας, ευθυμιας. GAL. Sécurité, assurance. ITAL. Sicurezza, sicurezza. GERM. Sicherheit / ruh / und stille des gemüts. HISP. Seguridad d descuydo. ANGL. Quietness, securitie, sureness. Cicero. de Amic. Caput esse ad beatè vivendum securitatem qua frui non possit animus. si tanquam non pereuriat unus pro pluribus, Idem 5. de finib. Democriti autem securitas, quae est animi tanquam tranquillitas quam appellant ευθυμια, eo separanda fuit ab hac disputatione, quia ista animi tranquillitas ea ipsa est beata vita. Plin. Epist. 332. Sicut largitiones ex publico fieri mandata prohibent, ita vivendum ne multorum securitas subruatur. Philosophi definiunt securitatem, rectam esse placidamque animi constitutionem, malorum impendentium cura vacantem.

SECUS, praepositio cum accusativo, idem significans quod juxta. ξηρω. GAL. Pres, auprès. ITAL. Appresso. GER. Nebend. HISP. Cerca. ANG. Nere or nigh 10. Sempronius Asellio hist. lib. 14. Ne possent stationes facere secus hoc. Aliquando adverbium est, & significat aliter. ξηρω. GAL. Autrement. ITAL. Altrimenti. GERM. Anderst. HISP. En otra manera. Sequuntur autem eleganter particulae ac, atque, quam. Cicero pro Murana, Qui me non secus amavit ac si meus esset frater. Idem de Orat. sed paulò secus a me quam ab illo distributa. Idem de nat. deor. Sed quoniam capi secus agere, atque initio dixeram. Plaut. Capt. sc. 3. a. 2. Non ei secus facturus sum, quam mihi. Ibid. sc. 4. a. 3. Nunquam invenies secus. Ibid. sc. 1. a. 2. Non me secus honore honeste, quam quum scribam tibi. Idem Au. sc. 2. a. 3. Nec mirum, nec novum fecit, nec secus, quam alij solent. Idem Amph. Nec secus est, quam si ab Acheronte venia. Idem Capt. sc. 4. a. 3. Hoc si secus reperies, causam non dico, &c. Item apud Cicero. Secus minus rectè, &c. Suet. in Tib. c. 2. Multa multorum Claudiorum merita, multa secus in Rempub. admisa extant. Secus, pro malè Salust. Jugurth. 68. Prius tamen omnia pati decrevit, quam bellum sumere: quia tentatum antea secus cesserat. Cicero. in Ison. Rectè, an secus, nihil ad nos. Hinc comparativus Secius, Virg. 3. Georgic.

Interea toto non secius aere jungit.

Afranius pro Repub. Sin id quod non spero, ratio talis secius ceciderit. Secus etiam neutri generis nomen, idem significans quod secus, notatum a Sosipat. ex Salust. Virile secus.

SECUTOR, mirmillo, gladiator, retiario oppositus. Sed, conjunctio est discretiva, sive adversativa. ξηρω χημ. άδη. GAL. Mais. ITAL. Ma. GERM. Aber HISP. Mas, d'empere. ANGL. Bos. Terent. Scaut. de Orthograph. Sedum, inquit, antiqui dicebant, unde per abscissionem, sed, remansit. Cicero. de Orat. Non de praestanti quadam & eximia, sed propè de vulgari, & communi prudentia disputo. Aliquando incipientis particula est, aut certe ad diversa transeuntis. Terent. Andr. Sed Pamphilum video. Plaut. Aul. sc. 1. a. 1. Sed quid ego apertas ades nostras conspicio? Idem Capt. sc. 1. a. 1. Sed aperitur ostium. Idem Curc. sc. 2. a. 1. Sed tace tace, &c. & iterum, Pseud. sc. 2. a. 1. Sed tace, atque hanc rem gere. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Sed viden. Et Men. sc. 1. a. 5. Sed ego stultus, &c. Idem Pseud. sc. 3. a. 2. Sed jam satis sum philosophatus. Item in Curc. sc. 2. a. 5. Sed ubi est qui. Item Mil. sc. 2. a. 1. Plane ea est: Sed quomodo dissimulabat. Iungitur aliquando cum Acom. Idem in Rud. Sed autem quid si hanc hinc abstulerit quispiam sacram urnam Veneris? Aliquando cum vero. Cicero. 7. Verr. O praclarum imperatorem, nec jam cum M. Aquilio fortissimo viro, sed verò cum Paulis, Scipionibus, &c. Ponitur aliquando pro sed etiam. Idem pro Milone, Obliti estis

non modo inimicorum Milonis sermones, sed nonnullorum imperitorum. Sed, pro se, cum paragogico D. Paulus: sed pro se inveniuntur posuisse antiqui. Ibi Scaliger: sed, pro sine veteres dicebant, cujus rei fidem fecerit vetustissima lex, quae extat in Bibliotheca regia: Et primo quodque die qua storem solvere jubet, qua storem eam pecuniam ex sed fraude sua solvito. Idem ad Suidam annotat: lego. Sed sed, idem ait esse, sine te. Veteres se ponebant pro sine, item sed: & sed pro se. In vetustissimo lapide Duillij, semper legitur maria, pro mari, & familia cum d, litera superflua. A se, sine factum est, ut ab iter itiner, a secur jacinor.

Sedecum, ξηρω. Gloss. leg. Sed eccum.

Sedēnim, adversativa particula, quandam etiam probationis vim habens adjunctam. ξηρω χημ. άδη. γα. GAL. Mais parce que, mai. ITAL. Ma pur. GERM. Aber doch / dan se. HISP. Mas, empero, mas. ANGL. But because, but. Virg. 1. Aeneid.

Hoc regnum dea gentibus esse, Si qua fata sinant, jam tum tenditque, fovéque Progeniem, sedenim Troiano à sanguine duci Audierat, Tyrias olim qua verteret arces.

Accipitur & pro autem, sive verò. Cicero pro Archia Poeta. Statim Luculli, quum praetextatus etiam tum Archias esset, cum domum suam receperunt: Sedenim hoc non solum ingenij, ac literarum, verum etiam naturae atque virtutis, ut domus, quae hujus adolescentiae prima fuerit, eadem esset familiarissima senectuti. Aliquando pro etenim, sive certe, enim verò: ut apud Plaut. Capt. sc. 4. a. 3. Sedenim nequeo cōtineri, quin &c. Et in Curc. sc. 3. a. 1. Sedenim nequeo durare quin herum acculem meum. Sedenim, pro sed, tantum. Gell. c. 19. l. 18. Sedenim Tarquinius, &c. c. 21. eiusdem lib. Sedenim, quum Phavorino Higini cōmentarium legissem, &c. (id est, sed) Pro, ad verò, initio periodi. Idem Gell. c. ult. l. 20. vel pro autem, ut c. 2. lib. 14. c. 9. l. 13. c. ult. lib. 11. Sed enim verò, Liv. 5. a. 4. Item & Suet. in August. c. 30.

Sedate, Sedatio, Sedatus, vide Sedo, as.

Sedēo, es, sedi, sessum. Χ. Sto, ambulo. ξηρω ηασηβα. ηδημια, ηδηζωμια, ηδηζω. GAL. Se seoir, s'assoir, estre assis. ITAL. Sedere, sentare, star a sedere, star assentato. GERM. Sitzen. HISP. Assentarse, estar assentado. ANGL. To sitt. Cicero. 2. de divin. Quum virgo staret, & Carcilia in sella sederet. Plaut. Men. sc. 2. a. 5. Inter ancillas sedere, lanam carpere. Ibid. Lumbi sedendo, oculi spectando dolent. Idem Pseud. sc. 2. a. 3. Sedebant Mercenarij in foro, qui expectabant ut conducerentur. Idem Capt. prolog. Hi stant, non sedent. Ibidem. Si non ubi sedeas locus est, est ubi ambules. Quintil. veluti ad arculas sedent. Dicimus autem, Sedeo super equum, Sedeo equo, & Sedeo in equo. Idem cap. 4. lib. 2. An sit credibile, super caput Valerij pugnantis sedisse corvum. Cicero. de Orat. In folio sedens domi. Idem 2. de finib. Sedere in folio ornatu regali. Idem Attic. lib. 2. Maloque in illa tua sedecula sedere, quam in istorum sella curuli. Martial. lib. 5. Epigr.

Uno credis equo posse sedere duos.

Quintil. Sedere in Delphino, ut Arion. Sedere ad mensam, vetus mos est: ut Homerus heroas suos, & procos Penelopes sedentes facit in convivio. Parum mihi sedet iudicium. Senec. Epist. 46. (id est, tranquillum est.) Sedet telum, pro haeret infixum. Idem Epist. 53. in fine, Nullum telum in corpore ejus (philosophiae) sedet, munita est solidaque. Sedere in ovis, pro incubare. Plin. libro 9. cap. 51. Polypus sermone modo in ovis sedet: modo cavernam cancellato brachiorum implexu claudit. Aves quoque sedere dicuntur, quum arbori, recto aliive rei insistentes, non moventur. Virg. 12. Aeneid.

Alitis in parva subito collecta figuram, Qua quondam in bustis, aut culminibus desertis Nocte sedens, serum canit importuna per umbras.

Aliquando ponitur pro, oriri, & ignavum esse. Cicero. Attic. Quid enim? sedere totos dies in villa ista? Virg. 11. Aeneid.

sedent spectentque Latini.

Terent. in Adelph. An sedere oportuit domi virginem tam gradem? Aliquando Sedere ponitur pro, placere, & tunc cum dativo constructur. Virg. 5. Aeneid.

Idque pro sedet Aenea, probat autor Aetoles.

Hieronym. in Deuter. Si autem postea non sedet animo tuo, dimittes eam liberam. Aliquando pro, manere, irromari. Cicero. lib. 9. Epist. Si venti essent, nos hic Corcyrae non sederemus. Liv. lib. 2. bell. Pun. Id horreum fuit praesidium penae sedentibus ad Trebiam. Sedere, pro considerare, seu curare. Virg. 1. Aeneid.

colsa sedet Aiolus aere.

id est, curat. Servius. Idem 9. Aeneid.

Turnus sacra valle sedebat.

Ubi Servius, Sedebat, ut, Asper dicit, Erat, quae clausula antiqua est, & de usu remota. Secundum Plautum, Sedere est consilium capere qui inducit servum dicentem. Sine juxta aram sedeam, & dabo meliora consilia. Sedeor, Passiv. Solin. cap. 57. Alexandri Magni equus Bucephalus dictus, &c. quum ab Equario suo aliàs etiam latis molliter sederetur, accepto regio stratu neminem unquam alium praeter dominum vehere dignatus est. Item secundum Augures, Sedere, est augurium capere. Nam post designatas caeli partes, a sedentibus captabantur auguria. Vestis item sedere dicitur, quae apta est. Quintil. cap. ult. lib. 11. Nam & ita sedet melius toga, & continetur. A qua loquendi consuetudine sumpta translatione, Imperium humeris alicujus bene sedere dicimus, quod illi probe convenit, & ab illo pro dignitate rectè sustinetur. Plin. in Paneg. Quum abundè expertus esset, quum bene humeris tuis sederet imperium. Sedere, de navibus in statione. Claud. Rutil. in Itinerario.

Tranquilla puppes in statione sedent.

Sedet vox auribus. Vide sequentem dictionem. Sedens, participium, apud Martial. lib. 10. Sedens lactuca, pro scellum. ξηρω ηοσηβ. ηδημια, ηδηζωμια. GAL. Seant, qui est assis. ITAL. Chisenta, assentato. GERM. Sitzen. HISP. Assentado. ANGL. Sitting. Martial. lib. 10. Epigrammat. 48.

In quibus est lactuca sedens & sessile porrum.

¶ Sedens humero toga. Quintilian. Et sedens auribus pronuntiatio. Idem. Item, Vox clara, pura, secans aera, auribus sedens. Idem Quintilian. cap. 2. lib. 11.

Sēdēs, is, Sella in qua sedemus. סֵדָה מֹשֶׁבֶת. GAL. Sieges, Sejour, logis, & demeure. ITA. Sede, sedio, luogo da sedere, cattedra, seggio. GER. Ein Sitz / sessel. HISP. Assiento, silla, lugar para assentarse. ANGL. A seat, or place of remaining. Plin. in Paneg. Iam dudum illi radiatum caput, & media inter deos sedes auro staret, aut ebore. ¶ Interdum ponitur pro habitatione, vel domicilio, idque tam singulari, quam plurali numero. Cic. de provinc. Consular. Nam si ille aditus Gallis patuisset, nunquam haec urbs summo imperio domicilium ac sedem praebuisset. Idem pro Cluentio. Sceleratorum sedes atque regio. Virg. 1. Aeneid.

Hic tamen ille urbem Patavi, sedesque locavit Teucrorum.

Ovid. Eleg. 1. lib. 1. Trist.

Quasque petam sedes hospes in urbe liber.

Idem lib. 4. Eleg. 1.

Hic ego sollicita jaceo novus incola sedis.

Senec. c. 2. de consol. ad Marc. In sedem suam animum reponere. Et Sueton. in Aug. c. 28. In sua sede Rempub. sistere. ¶ Interdum ponitur pro sepulchro. Virg. 6. Aeneid.

Sedibus ut saltem placidis in morte quiescam.

¶ Interdum pro podice, & ani circulo. Plin. lib. 3. Cinis farmentorum, vitiumque, & vinaceorum condylomatis, & sedis vitiis medetur. ¶ Sedes luxuria, & per translationem, pro loco in quo maxime viget luxuria. Cic. contra Rullum, Coloni Capuae in domicilio superbiae atque in sedibus luxuriae collocati.

Sēdicūla, Parva sedes. סֵדִיכָא. GAL. Petit siege. ITA. Sediotta. GER. Ein siglin / sesseln. HISP. Assiento pequeño. ANGL. A little seat. ¶ sicut aedacula, parva aedes: quanquam non desunt, qui Sedecula scribendum contendunt: quo pacto etiam legitur apud Cic. in Epistol. ad Attic. lib. 4. Maloque in illa tua sedecula, quam habes sub imagine Aristotelis sedere, &c. Valla tamen putat omnino sedicula esse scribendum per tertiam vocalem.

Sēdile, is, Sedes, subsellium, scamnum ad sedendum aptum. סֵדִילָא מֹשֶׁבֶת. GAL. Sieges, chaire. ITA. Sedila, cattedra. GER. Ein Sitz / sessel / schamel. HISP. Assiento, silla. ANGL. A seat or stoole so sitt upon. Plin. Epist. 101. Sunt locis pluribus disposita sedilia e marmore. Virg. 1. Aeneid.

Intus aqua dulces, vnoque sedilia saxo.

Sēdētāriū, a, um, quod sedendo fit. סֵדֵנְתָרִי. GAL. Ce qu'on fait estant assis. ITA. Che si fa a sedere. GER. Das man sitzend thut. HISP. Cosa que se haze a assentadas. ANGL. That is made sitting. ¶ ut ars sedentaria, quae sedendo exercetur: quam & sellulariam vocant. Opera sedentaria quae fit a sedentibus. Colum. lib. 12. c. 13. Neque enim sedentaria ejus opera, sed modò ad telam debet accedere: modò eos, qui cibum familiae conficiunt, invisere.

Sēdētāriū, ij, qui sedendo opus facit: sicut futor, sartor, & id genus alij. סֵדֵנְתָרִי. GAL. Un artisan qui fait sa besogne estant assis. ITA. Chi fa arte stando a sedere. GER. Der sitzlingen sein arbeit verrichtet. HISP. Azedor de arte a assentadas. ANGL. That sitteeth and worketh. Plaut. in Aul. Calcolarij, sedentarij, futores.

Sēdētum, fossa, fossatū, ubi sedent milites, aut fossa, ubi sunt muri. Suid. Sediculum, sedile, Paul. apud Festum, Tamen Varr. lib. 7. de L. L. ait a sessione sediculum non esse, ut a cubatione cubiculum. Sed Sedicula, vel sedecula, parva sedes, est diminut. a se de. Onom. Sedicula סֵדִיכָא.

Sedigitus, qui sex digitos habet. Gloss. Cyr.

Sedimentum, crassamentum, quod sedet, seu haeret in imo: quod subsidit in liquore.

Sēsio, nis, actus sedendi. סֵשִׁיָא מֹשֶׁבֶת. GAL. Assiette, lieu à s'asseoir, séance. ITA. Il sedere. GER. Das sitzen. HISP. Obra de assentarse. ANGL. A sitting. Cic. 2. de nat. deor. Accubatio, inclinatio, sessio. ¶ Aliquando ponitur pro sedili. סֵשִׁיָא מֹשֶׁבֶת. GAL. Sieges, chaire. ITA. La sedia. GER. Ein Sitz. HISP. El assiento. Cic. 2. de Orat. Num tandem aut locus hic non idoneus videtur, in quo porticus haec ipsa, ubi inambulamus, & palaestra, & tot locis sessiones gymnasiorum & Graecarum disputationum quodammodo commovent? id est, tot sedilia.

Sēsio, as, frequentativum. סֵשִׁיָא מֹשֶׁבֶת. GAL. S'asseoir souvent. ITA. Sedere spesso. GER. Sitzen oder oft sitzen. HISP. Assentarse a menudo. ANGL. To sit oft. Cic. de clar. Orat. Quam deam in Periclis labris scripsit Eupolis sessitavisse, id est, saepius sedisse.

Sēsibūlum, i, super quod sedemus, & quiescimus. סֵשִׁיָא מֹשֶׁבֶת. GAL. Sieges. ITA. Sedia. GER. Ein sessel darauß man sitzt. HISP. Assiento, silla. ANGL. Any thing to sitt upon. Plaut. in Pann. Quae tibi oleant stabulum, stratum, sellam, & sessibulum merum.

Sēsills, e, quod sedet, vel sedere videtur. סֵשִׁילָא. GAL. Qui est assis, ITA. Chi sienta a monstra di sentare. GER. Das da sitzt / oder sich ansetzen lässt als wann es sitzt. HISP. Assentado, rellanado y ancho. ANGL. That sitteeth or seemeth to sitt. Plinius lib. 15. cap. 15. Incerta nominum causa est barbaricis, venereisque, quae colorata dicunt, regiiisque, quae minimo pediculoso sessilia, &c. Hinc sessiles lactucae dicuntur, quasi sedentes, hoc est quae ita humi projectae sunt, ut sedere videantur, neque sursum rectae esse, aut in sublime ascendere. Martial. lib. 5.

Illic videres frutice nobili caules, Et utrumque porrum, sessile que lactucae.

¶ Tergum sessile, in quo quis possit sedere. Ovid. 11. Metam.

— sic tergum sessile, sic sunt Pectora, celsa toris.

Sessuras, participium futurum. Horat. de Arte, Si plausoris egēs aulae manentis, & usque Sessuri donec canto, vos plaudite, dicat.

Sessimonium, id, templum ac sedes. Deducitur a sessu, vel sede, ut

a merce mercimonium. Vitruvius lib. 1. alias 7. Suspectu habent in deorum sessionio, i. in deorum sedibus statuendis aedificandisque aedulis.

Sēsōr. סֵשִׁוֹר. יֹשֶׁבֶת. יֹשֶׁבֶת. GAL. Qui est assis. ITA. Chi sienta. GER. Ein sitzet. HISP. Assentado. ANGL. He that sitteeth. Horat. 2. Epist. 2.

In vacuo latus sessor plausorque theatro,

Sēdīgītūs, i, Senos habens in manu digitos. סֵדִיגִיטָא. Unde & Volcatius Poeta, Sedigitus, & C. Horatij filiae Sedigitae sunt cognominatae. Plin. lib. 11. c. 43. Digniti quibusdam in manibus seni, C. Horatij ex patricia gente filias duas ob id Sedigitas appellatas accepit, Volcatium Sedigitum illustrem in poetica.

Sēdīmētum, vide Sido.

Sēdītō, nis, a se, hoc est, seorsum, & itio componitur. סֵדִיטָא מִלְחָמָה. GAL. Sedition, mutinerie. ITA. Seditione, discordia. GER. Ein auffrur / aufflauff des volcks. HISP. Bullicio a alborote de pueblo. ANGL. Sedition, variance, discord. Cic. lib. 6. de Rep. docet seditionis proprietatem a discessione civium dictam esse, quod seorsum eant alij ad alium: est enim proprie, quum populo discordante itur ad majus: qualem describit Virg. lib. 1. Aeneid.

Ac veluti magno in populo quum saepe coorta est Seditio, saevitque animis ignobile vulgus, Iamque faces, & saxa volant, furor arma ministrat.

Plaut. Amph. Eam seditionem pater illi in tranquillum conferet, (id est, turbas & divortium.) Liv. lib. 6. dec. 4. In seditione ipsi inter se sunt. Similiter seditio in exercitu dicitur, in classe, in campo, & ubicunque est multitudo hominum adversus Duces, Magistratūve arma capientium, vel imperium detrectantium. Ovid. 11. Metam.

Seditioque recens dubioque autore susurri.

Idem 9. Metam.

— crescitque favore Turbida seditio.

Cael. 7. bell. Gall. Veritus nequa in castris ex eorum concursu & misericordia vulgi seditio oriretur. Pollio Ciceroni lib. 12. Singulae quaedam cohortes seditionem fecerunt. Dicimus autem Latine, eleganterque, Concitare seditionem, Facere seditionem, Commovere seditionem, Oriti seditionem, Sedare seditionem.

Sēdītōsūs, a, um, Proclivis ad seditionem. סֵדִיטָא מִלְחָמָה. GAL. Seditious, mutin. ITA. Seditioso, discorderole scandaloso. GER. Auffrurisch / bürgerlich auffruten anstifter. HISP. Alborcador. ANGL. Seditious, that stirreth up strife or discord. Cic. 3. Verr. Malus civis, improbus Consul, seditiosus homo Cn. Carbo fuit.

Sēdītōsior, comparat. Alconius Pædian. in Orat. pro Milone, Nam ejus seditiosior fuit conditio.

Sēdītōsē, adverbium, Per seditionem aut more seditioforum. סֵדִיטָא מִלְחָמָה. GAL. Seditiosamente, avec mutinerie & sedition. ITA. Seditiosamente, con sedione. GER. Auffrurisch. HISP. Con bullicio a alborote. ANGL. Seditiosie. Cic. pro Cluent. Quae concionibus seditiosae concitatis accommodatior est quam tranquillis, moderatiusque iudiciis. Idem ad Attic. lib. 2. Multa, quum seditiosissime diceret, vocem exprimere non potuit.

Sēdō, as, Mitigo, quiescere facio, placo, lenio, removo, frango, extinguo. סֵדִיטָא מִלְחָמָה. GAL. Appaiser, rendre coy. ITA. Sedare, atque quietar, mitigare. GER. Stillen / zu stiden vmd zu ruch machen. HISP. Aclarar lo turbio, a assossegar. ANGL. To appease or mitigate. Salust. in Catil. Namque animus impurus, diis, hominibusque infensus, neque vigiliis, neque quietibus sedari potuit, ita conscientia mentem excitatam vexabat. Tibull. lib. 4.

Non alius sedare queat [fremitum vulgi.]

Lib. 4. ad Heren. Et hic sitiens quam maxime loquatur, neque habeat qui sitim suam sedet, id est, extinguat. Plaut. Curt. se. 2. a. 1. Sitim sedatum it. ¶ Dicimus praeterea, Sedare arrogantiam, bellum, controversiam, discordias, infamiam, iram, lites, mentes commotas, motus animi, pavorem, tempestatem, tumultum: quorum omnium exempla probatissimis quibusque autoribus nusquam non sunt obvia. Cic. 2. in Catil. Atque haec omnia sic agentur, Quirites, ut res maxima minimo motu, pericula summa nullo tumultu, bellum intestinum ac domesticum, post hominum memoriam crudelissimum & maximum, me uno rogato duce & imperatore sedetur. ¶ Sedare. X. Incendere סֵשִׁיָא מֹשֶׁבֶת. Cic. 3. de legib. At aliquando incenditur, & quidem saepe sedatur. ¶ Sedare passivè invenitur usurpatum a Cn. Velleio in Annalibus apud Gell. c. 12. lib. 18. postquam, inquit, tempestas sedavit, Aethibal taurum immolavit, id est, sedata est.

Sēdātūs, a, um, nomen ex participio, Tranquillus, quietus, minime preceps. סֵשִׁיָא מֹשֶׁבֶת. GAL. Posé & passis, coy & tranquille. ITA. Acquietato. GER. Gesittet, gesen, beruhiget. HISP. Soffegado. ANGL. Asswaged, appeased or mitigated. Virg. 12. Aeneid.

Olli sedato respondit corde Latinus.

Cic. ad Attic. lib. 2. Haec scripsi sedatiore animo quam proximè scripseram. Horat. in Epist.

Oderunt bilarem tristes, tristètmque jocos, Sedatum celeres.

Plaut. Amph. Sed pudicitiam & pudorem & sedatum cupidinem. Idem Men. sc. 6. a. 5. Bene & sedate servio.

Sēdātē, Placide, quiete, tranquille, & circa commotionem. סֵשִׁיָא מֹשֶׁבֶת. GAL. Sans passion, sans trouble. ITA. Placidamente, quietamente. GER. Xüvoriglich. HISP. Soffegadamente. ANGL. Quietly, without trouble. Cic. in Orat. Cujus oratio, quum sedate placideque loquitur, &c. Placide, & sedate ferre dolorem. Idem 4. Tusc. Plaut. Men. sc. 6. a. 5. Bene & sedate servio.

Sēdātio, nis, Moderatio, placatio. סֵשִׁיָא מֹשֶׁבֶת. GAL. Tranquillité, appaiement, moderation. ITA. Moderatione, pacificamente. GER. Stillung. HISP. Soffiego, aquella aclaracion. ANGL.

Ang. An appealing. Cic. i. Offic. Temperatio & modestia, omnisque sedatio perturbationum animi.

SEDUCO, Scorsum duco, ab aliis duco & sejungo פָּרַדְתִּי פָּרַדְתִּי *parédh parédh*. GAL. Tirer & mener à part. ITAL. Trahere della *hiphrith*. גָּרַדְתִּי גָּרַדְתִּי. GAL. Tirer & mener à part. ITAL. Trahere della *via*. GERM. Nâben sich führen HISP. Apartar. ANG. To lead or bring a part. Terent. in Hecyr. Post Pamphilus me solum seduxit foras. Cic. ad Attic. lib. 2. Quum hæc deservissem, seducit me Scaptius, ait se nihil contradicere. Plaut. in Aul. Eo nunc secretò te huc foras seduxi. Cic. i. Tusc. quæst. ad animum transtulit, inquit, Quum à negotio omni sevocamus animum, quid, inquam, tum agimus, nisi animum ad seipsum advocamus, secum esse cogimus, maximè que à corpore seducimus; Plaut. *Asin. se. 2. a. 2.* Senex solum seduxit me scorsum ab ædibus. Idem *Curc. se. 3. a. 2.* Prehendit dextram, seducit, rogat quid veniam, &c. Accipitur & in malam partem pro, decipio, & in fraudem induco. פָּתַח פִּתְחָה, פָּתַח פִּתְחָה. GAL. Seduire, tromper, decouvrir. ITAL. Ingannare. GERM. Ubersûren/verfûren/hinder das liecht fûren. HISP. Engañar. ANGL. To beguile or deceive. Terent. in Andr. Etiam nunc me seducere istis dictis postulas?

SEDUCTUS, a, um, particip. Scorsum ductus. Liv. 10. bell. Pun. Singulos deinde separatim, Lælium, ac Masinissam seductos obtestatur, ut quantum nox providentiæ adimat, tantum diligenti expleant cura. Seductus pro distincto, seu discreto. Senec. epist. 118. Si proprium habent quidam & à corporibus seductum. Idem cap. 2. de consol. ad Marc. Honores rejecit, & aures suas adversus omne solatium clausit, à solennibus officiis seducta. (id est, sponte remota.)

SEDUCTILLIS, qui facile seduci, id est, decipi potest. *ἀνεπιπίττω*.

SEDUCTIO, nis, Abductio, sejunctio. Idem secessus. *ἐπιπαύω*. GAL. Détournement à part. ITAL. Ezzo tirare alguno à parte per parlargli. GERM. Nâbend sich fûring. HISP. Apartamiento. ANG. A leading, or conveying a part. Cic. pro Murana, Mæstos amicos, observationes, testificationes, seductiones testium, secessionem subscriptorum animadvertent.

SEDUCTUS, us, idem Senec. cap. 2. de tranquill. vita, Sic hominum, quorum maximæ in seductu actiones sunt, &c. i. Seccessus.

SEDUCTOR, qui seducit: impostor. *ὑπόκρίτης*.

SEDUCULUM, i, quasi sudaculum dictum, genus est flagelli, quod vapulantes sudare faciat. Festus.

SEDULARIA, quæ in theda sedenti subjiciebantur. Dig. lib. 33. tit. 10. l. 4. Rhedæ & sedularia supellectili annumerari solent. Ibi Gothofr. *Seliguastra*, Haloand. ut apud Festum.

SEDULUS, a, um, Diligens, officiosus. intentus, propriè qui sedet, id est, immoratur in re aliqua: ut qui sedendo opus facit, Sedentariis ergo convenit. פָּרַדְתִּי פָּרַדְתִּי *parédh parédh*. GAL. Diligent, soigneux. ITAL. Diligente, officioso. GERM. Fleißig/ernsthaftig/empfig. HISP. Cuidadoso ò diligente. ANGL. Diligent, given to work, earnest. Cic. de clar. Orat. Eloquentes videbatur, non sedulos velle conquirere. Tibull. i. Eleg. 3.

At tu casta precor maneat, sanctique pudoris,
Affideat custos sedula semper anus,
Ovid. i. de remed. amoris.

Nec desunt comites sedula turba canes.

SEDULITAS, pro instanti & fideli officio, ac diligentia. פָּרַדְתִּי פָּרַדְתִּי *parédh parédh*. GAL. Soim & diligence. ITAL. Sollecitudine, diligenza. GERM. Fleiß vnd ernst/empfigkeit/ernsthaftigkeit. HISP. Cuidado, y diligencia. ANG. Diligence, or earnestness in doing. Cic. Attic. lib. 11. Quæ si non essent sedulitate effectæ, & benevolentia tua, liceret mihi abire in solutiones aliquas. Ovid. 10. Metam.

Sensimus (inquit) amas : & in hoc mea (pone timorem)
Sedulitas erit apta tibi.
Horat. i. Epist. 7.

Officiosaque sedulitas, & opella forensis
Aducit febres.
Ovid. Fast.

Et non sentitur sedulitate labor. (legendi flores.)
Ibidem 6. Fast.

Rustica sedulitas (operando liba) gratior arte fuit.

SEDULO, adverbium, instanter, diligenter, & simpliciter, quasi sine dolo, ut inquit Nonius. *ἐπιμελῶς, ἀπλοῦς*. GAL. Soigneusement, diligemment. ITAL. Sollecitamente, diligentemente. GERM. Fleißig/ernsthaftig/empfig. HISP. Cuidadoso y diligentemente. ANG. Diligently. Plaut. in Aul. Nam nunc quum celo sedulo, ut omnes nesciant: Omnes videntur scire. Idem *Esud. se. 2. a. 4.* Habui numerum sedulo. Idem *Men. se. 7. a. 5.* Parata navi clavo hæretes sedulo. Terent. in Phorm. Ego sedulo hanc dixisse credo, id est, simpliciter, inquit *Donat.* Idem in Hecyr. Non clam me est, mi gnate, tibi me esse suspectam uxorem tuam Propter meos mores hinc abisse, etsi ea dissimulas sedulo. Plaut. *Capt. se. 1. a. 4.* Non credis quod ego dico sedulo, id est, Non dicam dolo.

SEDULE, adverb. Sedulo. *ἐπιμελῶς*. Colum. lib. 9. c. 9. Semper quidem cultos sedule circumire debet alvearia.

SEDUM, Varro lib. 4. Ab sedendo appellantur sedes, sedile, sedum, sella, seliquastrum. Ibi Scaliger. Sedum, Solum, vel folium. Sedum antiqui pro sed dixerunt. Terentius Scaurus de Orthograph. vide Sed.

SEDUM, alij Sadum, i. herba perpetuò virens: unde etiam sempervivum appellatur. *ἀειθαλής*. GAL. De la joubarbe. ITAL. Sempreviva. GERM. Hausswurz/maurpfeffer. HISP. Yerba puntera. ANGL. Houstek, senegrene or semegrene or ayegrene. Plin. lib. 18. c. 17. Democritus succo herbe, quæ appellatur aizoon, in tegulis nascens, tabulifve; Latine verò sedum, aut digitellum, medicata seri jubet omnia semina. Colum. lib. 2. c. 9. Id ne fiat, remedio est, mistus succus herbe, quam rustici sedum appellant. Duo autem sedi sunt genera, quorum alterum in tectis ferè & suggrundis nascens, quod folia habeat latiora, sedum majus appellant. Alterum in petris & parietinis provenit, à Latinis sedum, sive sempervivum minus dictum. Greci, quia quotannis ter floreat, *τρίβαρος* cognominarunt. Vulgus à foliis vermiculorum similitudinem referentibus *Vermi-Calepini Pars I.*

SECVLAREM nominat.

Sedunum, Germanis *Silten* / Gallis *Sion*, V.E. ad Rhodanum fl. sita, Tarentasiensi A. suffraganea, est confederata cum XIII. Cantionibus Helvetiorum.

SĒGES, etis, propriè fruges eorum seminum ex quibus conficitur panis, nondum demessa, ut ait Valla lib. 4. cap. 24. פָּרַדְתִּי פָּרַדְתִּי *parédh parédh*. GAL. Grain, ou blé en terre. ITAL. Frutta, biada en herba, segeto. GERM. Die saat des getreides / Kornsaamen. HISP. La miesse. ANGL. Corne growing or standing. Plin. lib. 18. c. 17. Si in articulum seges ire coeperit, tuncare remedium est, ne herbe vincant. Et paulò post, Luxuria segetum castigatur dente pecoris, in herba duntaxat. Virg. i. Georg.

Quid, qui, ne gravidis procumbat culmus arvis,
Luxuriam segetum tenera depascit in herba.
Ovid. i. de Arte,
Fertilior seges est alienis semper in agris.
Horat. 2. Epist. 2.

— & villicus Orbi
Quum segetes occat, tibi mox frumenta daturus;
Te dominum sentis.
Tibull. lib. 4.

Nec frugem segetes præbent, nec pabula terra.
¶ Seges per translationem: ut Seges stimulorum, apud Plaut. in Aulul.

Tibi ego rationem reddam, stimulorum seges? Seges osculationis apud Catullum ad Inventium:
Non si densior aridis arvis
Sit, nostra seges osculationis.
¶ Ferrea seges telorum. Virg. 3. Æneid.
Nam Polydorus ego: hic confixum ferræa textit
Telorum seges, & jaculis increvit acutis.
Clypeata seges virorum, Ovid. 2. Metam. Seges ac materia gloria, Cic. pro Milone, Quid enim odisset Clodium Millo, segetem atque materiem suæ gloria? ¶ Quandoque accipitur pro ipsa humo jam subacta, & lata, *εὐχρηστὸν γῆν*. Varro lib. 1. de re rust. cap. 29. Seges dicitur, quod aratum & satum est: arvum, quod aratum, nec satum est: novalis, ubi satum fuit ante, quam secunda aratione renovetur. Virg. 2. Georg.

Illa seges demum votis respondet avari
Agricola, bis qua Solem, bis frigora sensit.
Plin. lib. 18. Segetes qui interquievere, fundunt rosam odoratiorem, fativa adhuc terra non cessat parere. ¶ Seges quoque aliquando de leguminibus dicitur. Colum. lib. 2. cap. 14. Quod prædictorum leguminum segetibus fatiscit.

SĒGESTA, a, *σεγίστα* Ptolemæo, oppidum est per vetus, inquit Cic. 6. Ferr. in Sicilia, quod ab Ænea fugiente à Troia, atque in Italiam veniente, conditum fuit, præposito ibi Egesto, qui Egestam nominavit. Sed deinde præposita est ei litera s, ne obscuro appellaretur nomine. Plin. Egestam vocat. lib. 3. c. 6. ¶ Est & Segesta altera in Liguria, Tiguliorum caput, teste Plin. lib. 3. c. 5. Vulgò *Sigestro*. ¶ Fuit & alia in Venetia, non procul à Timavo fluvio, cujus meminit idem Plin. lib. 3. cap. 11. ¶ Fuit & Segesta quædam in citeriore Hispania, à qua Segestani populi qui Carthaginensi conventui attribuntur à Plin. lib. 2. c. 3. ¶ SĒGESTA, ut apud Plin. legitur: sive, ut aliis placet, Segestia, dea nomen à segetibus, quibus præesse putabatur, tractum. Idem Plin. lib. 18. cap. 2. Seiam à ferendo, Segestam à segetibus appellabant: quarum simulacra in Circo videmus.

Segestorum, vel Cesterovensium civitas, *Cisteron*, V.E. Gallia, sub A. Aquensi.

Segestre, teges quædam pauperulorum. Varro.

SĒGMĒN, Segmentarius, Segmentum, vide *Seco*.

Segnia, Segna, V.E. Dalmatiae, sub A. Spalateni, ad mare Adriaticum: est gentis Austriæ. Qui eam urbem, vicinamque tractum incolunt, vulgò *Vicoqui* rei maritimæ peritissimi.

SĒGNIS, hujus segnis. Piger, tardus, ignavus, quasi sine igne: sicut contra. Ardens pro solerti, diligenti, & moræ omnis impatienti. פָּרַדְתִּי פָּרַדְתִּי *parédh parédh*. GAL. Lasche, paresseux, nonchalant, tardif. ITAL. Pigro, tardo, poltrone. GERM. Träg / faul / langsam. HISP. Perezoso, floxo, negligente. ANGL. Sloughfull, slack, sluggish. Virg. lib. 3. Æneid.

Haud segnis strato surgit Palinurus, & omnes
Explorat ventos.
Cic. ad Attic. lib. 8. Ego sicut adhuc videor segnior fuisse, dum ne tibi videar, non laboro. Idem pro Fonteio, Segniores ad imperandum posthac ceteri sint, quum videant eos oppugnari, quibus oppressis populi Romani imperium incolume esse non possit. ¶ Segnis mora. Liv. 4. dec. 4. Segnia æstiva, lib. 7. dec. 4. ¶ Interdum ponitur pro infæcundo & inutili. Virg. lib. 1. Georg.

— segnisque horreret in arvis
Carduus.
SĒGNIPĒS, dis, qui tardè incedit. *ἄσπετος*. GAL. Qui va lentement & pesamment. ITAL. Chi va lentamente, pesamente. GERM. Der träg oder gemach zu fûß ist. HISP. El que camina floxamente. ANGL. That goeth sluggishly or slovolie. Juven. Sat. 8.

— tritòque trahunt opærhedia collo
Semipedes.
SĒGNITĒS, ici, sive Segnitia, Tarditas, negligentia. פָּרַדְתִּי פָּרַדְתִּי *parédh parédh*. GAL. Nonchalance, negligence, tardiveté, paresse. ITAL. Negligenza, tardezza, da poca agine. GERM. Langsame / trageit / faulheit. HISP. Perezosa, floxada, negligencia. ANGL. Sluggishness, or slovolfulness. ¶ Socordia autem est negligentia in consulendo, meditando, prospiciendo quid opus sit facto. Terent. in Andr. Enimvero Dave nihil loci est segnitie, neque socordie. Plaut. *Asin. se. 1. a. 2.* Quin tu omnem socordiam abs te & segnitiam amove. ¶ Quandoque segnitie dicitur infæcunditas, *ἀφορῆς*. Plinius, Hinc negligentia cultorum, hinc agorum segnitie. ¶ Legitur & segnitas: quod & Nonius notavit. Cic. de Orat.

Et quando de prudentia diximus, castigemus etiam segnitatem. Citatur etiam à Novio Accius. Eorum segnitate ardet focus.

Segnitèr, adverbium, Negligenter, ignave, tardè. ἄσπουδος. GAL. Nonchalamment, paresseusement, negligemment. ITAL. Negligentemente, con dispocegnia. GERM. Fauliglich/hinlässiglich/langsamgliclich. HISP. Perezosamente y floxamente. ANG. Slowite, carelessly. Liv. 2. ab Vrbe, Segniter, otiosè, negligenter, contumaciter omnia agere: nec pudor, nec metus coërcebat. Velleius, Non segniter cervicem dare. Segnius, Comparat. Velleius, Non segnius obiit, quàm sceleris consilia iniicit. Ovid. 10. Metam.

Qua quanquam Scythica non segnius ire sagitta Aonio visa est, juveni tamen, &c.

Segobrida, Ἰσθμίου, oppidum Hispaniæ citerioris, Celtiberiæ totius caput, circa quod Sertorius & Metellus præliū cōmiserunt. Strabo l. 2.

Segur, Ἰσθμίου, fuit quinta civitas post Sodomam & Seboim, quæ ad preces Lot servata est.

Segovia, Plinio, vulgò *Segobia*, V. E. Hispaniæ, lanificio insignis, olim & nunc A Toletano suffraganea.

Segovia nova, Hispanis *Nueva Segovia*, V. E. in Philippinis insulis sub A. Munilano.

SEGREGO, as, Ab aliorum numero, vel societate, vel grege separo. ἡμίχρη hiphridh ἡμίχρη hiphridh. GAL. Mettre hors du troupeau, mettre à part, separer. ITAL. Separare, spartire. GERM. Vom hauffen absunderen / abscheiden. HISP. Apartar como de la manada. ANG. To separat or tak from te flock. Terent. in Hecyr. Nam si ita est, ut hæc nunc Pamphilum verè à se segregarit. Plaut. *Asin. sc. 1. a. 4.* Suspicionem omnes à se segregat. Idem *Capt. sc. 3. a. 2.* Inventus inopes à se segregat. *Ibid. sc. 3. a. 3.* Spes, opes, auxiliæque à me segregant. (i. segregantur,) vel subauditur *id se*. Idem in *Mil.* Ille illas spernit: Segregat ab sese omnes extra te unam. Cicero. *pro Arch.* Quod si mihi à vobis tribui, concedique sentiam: perficiam profectò, ut A. Licinium non modò non segregandum, quum sit civis, à numero civium, verum etiam si non esset, puteris adsciscendum fuisse. Séque gregari, pro segregarique, apud Lucretium *lib. 1.*

Distiduo potu & seungi, séquegregari.

Segrex, egis, omnis gen. Solitarius, segrege, i. sine grege. ἡμίχρη mephoraub ἡμίχρη mephoraub. GAL. Separé, hors du troupeau. ITAL. Segregato di tal grege. GERM. Abgesundert. HISP. Apartado de la manada. ANG. That is separated and taken frome the flock. ut Segrex vita, id est, solitaria. Seneca *de benefic. lib. 4.* Quoniam cæteris animalibus in tutelam sui satis virium est, quæcunque vaga nascuntur, & actura vitam segrege armata sunt. Et Sen. *pater contr. 2. 1.* Oderant me publici mali segrege exprobatorem.

Segregatim, adverb. ἀποσπαστικῶς. Diomedes *Gram. lib. 1.*

Sejanus vir autoritate ferè principalis: de cuius conjuratione legendus Suet. *Tiber. c. 48.* & apertius *cap. 55. & 62. & 65.* Sejanus equus, vide paulò inferius.

Segullum, i. est terræ genus in summo solo, ex quo metallarij cognoscunt subesse venam auri. Plin. *lib. 13. c. 4.* Aurum qui quærunt, ante omnia segullum tollunt: ita vocatur indicium, &c.

Seguntia, *Segunza*, V. E. Hispaniæ: olim & nunc sub A. Toletano.

Segusium, urbs est Segusianorum in Graiis Alpibus. Ptolem. *lib. 3.*

Seia, Dea habita fuit Romæ, quæ sationi præesse putabatur: quemadmodum Segesta, seu Segetia, quæ segetes lactas facere existimabatur. Plin. *lib. 18. c. 2.* Seiam à serendo, Segestam à segetibus appellabant: quarum simulacra in Circo videmus.

Seir, Ἰσθμίου, mons in terra Edom, in quo habitavit Esau, in regione Gabaena: quæ ex eo quòd Esau pilosus esset, & hispidus, Seir, id est, pilosi nomen accepit.

Sejugi, & sejuges, ἰσθμίου ἰσθμίου. Dicuntur equi seni ad unū currum adhibiti. Apuleius in *Flor.* Uni cui omnes provinciæ quadrijuges & sejuges curtus ubique gentium ponere gratulantur.

Sejugo, as. Sejungo, separo, à se, & iugo, as. ἡμίχρη hiphridh ἡμίχρη hiphridh. GAL. Separer du ioug, disjoindre. ITAL. Distungere. GERM. Abtösen / absunderen. HISP. Desunir. ANG. To lose out of yoke or put a sunder. Cic. 1. *de divin.* Humani autem animi eam partem quæ sensum quæ motum, quæ appetitum habeat, non esse ab actione corporis sejugatam.

SEJUNGO, is, Iunctos separo, distungo. ἡμίχρη hiphridh ἡμίχρη hiphridh. GAL. Déjoindre, separer. ITAL. Distungere, lontanare. GERM. Von einander jüngen / abscheidens absunderen. HISP. Apartar, desunir. ANG. To put a sonder, to separat, to disjoyn. Cicero *Lentulo*, Tibi autem multò notior, atque illustrior meus in te animus esset, si hoc tempore omni quo sejuncti fuimus, & unà, & Romæ fuisset, Idem 3. *de nat. deor.* Fortunam nemo ab inconstantia & temeritate sejungit. Idem in *Caes.* Dummodo tua calamitas à Reipublicæ periculo sejungatur.

Sejunctio, verbale. ipse sejungendi actus. Cic. 3. *de Orat.* Propositoque quid sis dicturus, & ab eo quod est dictum sejunctio, & reditus ad propositum, & iteratio, & rationis apta conclusio.

Sejus, prænomine Cneus, equi præstantissimi quidem sed infelicissimi dominus: qui ab ipso Sejanus cognominatus est: de quo Gell. *lib. 3. cap. 9.* & Erasmus in *Adagiis*, & mox.

Sejanus equus, dictus est à Cn. quodam Seio, qui equum habuit inusitata magnitudine, omnibusque aliis equorum laudibus præstantissimum: adeò ut ex eorum genere equorum crederetur quos Hercules occiso Diomede Argos perduxit. Sed eo fato is equus fuit, ut quisquis possideret eum, is cum omni familia interiret. Primus enim hujus equi dominus à M. Antonio, qui postea Triumvir constituendæ Reipub. fuit damnatus, miserando affectus est supplicio. Hunc deinde emit Cornelius Dolabella h. s. centum millibus, qui & ipse à Cassio victus, in prælio occupavit. Ab hoc ad Cassium victorem equus pervenit, qui ab Antonio victus, sibi manus intulit. Nec multo post Antonius victor, qui equum hunc abstulerat, ab Augusto victus simili mortis genere perit. Hinc ortum est proverbium, ut homines calamitosi Equum

Seianum habere dicerentur. Vide Gell. *lib. 3. cap. 9.*

Sejux, Sejuges sex equis, &c. jugati: ut sejuges curtus.

Selago, inis, herba est sabinæ similis, quam Druidæ certa superstitione lectam, solo fumo omnibus oculorum vitis mederi tradiderunt. Vide Plin. *lib. 14. cap. 11.*

Selēnites, ἰσθμίου, gemma in Arabia nascens, ex candido translucens melleo fulgore, imaginem Lunæ continens, reddensque eam in dies singulos crescentis, minuentisque numero. Autor Plin. *lib. 37. cap. 10.* Selenus, vide Selinus.

Selēucia, ἰσθμίου, Syriæ Antiochenæ oppidum est, ab Antiocho Seleuci filio conditum: de quo Plin. *lib. 5. c. 21.* Est & Selucia alia ad Euphratem: tertia ad Belum amnem: quarum meminit idem Plin. *lib. 5. cap. 23.* Rursus alia Ciliciæ, Trachiotis cognominata, ad Calicadnum amnem, teste eodem Plin. *lib. 4. cap. 27.*

Selēucus, ἰσθμίου, fuit unus ex principibus Alexandri, qui primus post Alexandri mortem regnavit in Syria annos quadraginta. Fuerunt & alij Seleuci. Vnus Mathematicus, cuius meminit Sueton. in *Orthon. c. 4.* Fuit & Rex unus hujus nominis. Plaut. *Milit. sc. 1. a. 1.* Rex Seleucus me oravit, &c.

Selge, ἰσθμίου, urbs Pisidiæ, quam Strabo *lib. 12.* laudat, τῆς πολυτάλας νομίμας.

Selibra, semilibra. ἡμίχρη GAL. Demy livre. ITAL. Mezza libra. GERM. Ein halb pfund. HISP. Media libra. ANG. An half pound weight. Liv. 5. ab Vrbe, Selibra farris. Gell. *lib. 7. c. 18.* Darent argenti pondo, libram scilicet & selibram.

Seligo, agi, ctum. Scorum colligo, secerno. ἡμίχρη bachar. ἰσθμίου, ἰσθμίου. GAL. Eslire & mettre à part. ITAL. Far la scelta, discernere. GERM. Nâhend sich lasen/ausselâsen/aussertoren. HISP. Apartar lo mejor. ANG. To cull, to choose or pike out. Cic. *de optimo gener.* Quæ exempla seligissem; nisi vel nota esse arbitraret, vel posse eligere qui quærent. Ovid. 3. *Amor. Eleg. 10.*

Quicquid eris, mea semper eris, tu felice tantum: Adæ quoque velle velis, anæ coactus amem.

Cic. in *Orat.* Nec verò uterur imprudenter hac copia, sed omnia expendet ac seliget.

Selēctio, nis, verbale, actus seligendi. ἡμίχρη michâr. ἰσθμίου, ἰσθμίου. GAL. Eslire, choix. ITAL. Sclta di cose che si mettono à parte. GERM. Ein aufsehung/aussertörung. HISP. Apartamiento de lo mejor. ANG. A culling or choosing out. Cic. 2. *de finib.* Dum etiam in una virtute sic esse omnia voluerunt, ut eam rerum selectione expolierent: nec ei quicquam aut unde oriretur darent, aut ubi inniteretur. Idem 3. *de Legib.* Selectio vitiorum.

Selēctus, a, um, participium, Secretus, sejunctus. ἡμίχρη nichâr. ἰσθμίου, ἰσθμίου. GAL. Eslire parmi d'autres, & mis à part. ITAL. Eletto, posto da parte. GERM. Nâhend sich gelâsen/aussertâsen. HISP. Cosa assi escogida y apartada y puesta à parte. ANG. Choosed out. Cic. 1. *de nat. deor.* Itaque in illis selectis ejus brevibusque sententiis, quas appellat *καρτείας δόξαι*, hæc, ut opinor, prior sententia est, Quod beatum & immortale est, id nec habet, nec exhibet cuiquam negotium. Ovid. 5. *Fastor.*

Romulus hoc vidit, selectaque corpora patres Dixit: ad hoc urbis summa relata nova est.

Plaut. *Mof. sc. 1. a. 1.* Nec tam selectis, quàm tu vivere videtur, (omnes possunt, sup.) Selecti judices. Cic. *pro Cluent.* Deinde Praetores tantum urbani, qui jurati debet optimum quemque in selectos judices referre, nunquam sibi ad eam rem Censoriam ignominiam impedimento esse oportere duxerunt. Horat. 1. *Serm. satyr. 4.*

— & siue iubebat

Vt facerem quid: habes authorem quo facias hoc, Vnum exiudicibus selectis, obiciebat,

id est, ex Equestri ordine.

Selēnis, ἰσθμίου, urbis nomen juxta Lilybæum, à selino, quòd ibi plurimum nascatur. Autor Serv. in illud Virg. 3. *Aeneid.*

Tæque datis linquo ventis palmosa selinis.

Selinum, ἰσθμίου, à Græcis appellatur, herba notissima, quam Latini apium nominant. Inde fiunt composita petroselinum, hipposelinum, & eleoselinum: de quibus egimus suis locis.

Selinius, ἰσθμίου, duorum fluviorum nomen in Asia, qui in mare influentes Dianæ Ephesiæ templum utrinque complectuntur. Vide Plin. *lib. 5. cap. 29.* Est & Selinus, alius in Aegiorum agro, qui est in Achaia propriè dicta. Item alius in Elide. Rursus alius in Sicilia, juxta Megara & Hyblam montem: quorum omnium meminit Strab. *lib. 8.*

Selinius, untis. ἰσθμίου. Oppidum est Siciliæ palmis abundans.

Selinius, a, um, adject. ἰσθμίου: ut, Terra Selinusia, quæ à Galeno *lib. 9. simpl.* inter medicamenta ophthalmica ponitur.

Seliquastrâ, (inquit Festus) sedilia appellantur antiqui generis, d litera in l, conversa, sicut & in sella, & in solio factum est, quæ omnia à sedendo dicta sunt.

Sella, x, Sedes. ἡμίχρη maschâb. ἰσθμίου, ἰσθμίου, ἰσθμίου. GAL. Vne selle, un banc, un siege. ITAL. Sedia. GERM. Ein / sig / sessel. HISP. Assiento, silla. ANG. A steole, chayre or seate. à sedendo dicta, quasi sedda κατ' ἀντιστοιχίαν. Seddam enim dixere antiqui quam nos sellam, inquit Terent. Scaur. *de Orthogr.* Plaut. *Curc. sc. 3. a. 2.* Datin' isti sellam ubi assidat ocyas. (de lasso & agro.) Sella curulis, quid? Gell. *cap. 8. lib. 3.* Sella castrensis, item, Sella curulis, Suet. in *Galba*, *cap. 18. lib. 3.* Item, Sella adoperta incedere. Idem in *Aug. cap. 63.* Et, Sella muliebri abditus. Idem in *Orthon. cap. 6.* Et Quint. Sellam Curulem Prætoris frangit Consul. Plin. *de vir. illustr.* P. Decium Prætozem transeunte ipso sedentem iussit assurgere, eique vestem scidit, sellam concidit: ne quis ad eum in jus iret, edixit.

Sellula, diminutivum à sella. ἡμίχρη. Corn. Tacit. *lib. 20.* In domum uxoris sellula defertur.

Sellaria, x, dicta sunt loca, in quibus sedes disponi solebant. ἡμίχρη. GAL. Un lieu en la maison où sont sieges arrangez, de roms costés. ITAL. Luogo dove si pongono più sedie. GERM. Ein orth dabin man die

die festel oder stult stult. HISP. Lugar donde estan las fillas. ANGL. Places rober in seates ar sett in all partes. Plin. lib. 34. cap. 8. Atque ex omnibus quæ retuli clarissima quæque in urbe, jam sunt dicata à Vespasiano principe in templo Pacis, aliisque ejus operibus, violentia Neronis in urbem conveſta, & in sellariis domus aureæ disposita. Suet. in Tib. Secellu verò Caprecensi, etiam sellariam excogitavit, sedem arcanarum libidinum.

Sellariolâ, diminut. Martial. lib. 5.
In sellariolis vagus popinis.

Sellularius, a, um, ut, sellularius quæstus. Gellius cap. 1. lib. 3. Negotiis se plerumque umbraticis, & sellulariis quæstibus intentos habent.

Sellulari, opifices, qui sedendo opus faciunt: quos Liv. lib. 8. scribit militiæ minimè aptos. ἰδναῖοι. GAL. Qui gagnent leur vie sans leurs besongnes assis. ITAL. Chi guadagnano facendo l'arte sua sedendo. GER. Der auff dem stul das ist / sitzlingen sein arbeit volbringet. HISP. Los que ganam trabajando assentados. ANG. Workmen that worketh sitting. Quia (inquit) opificum quoque vulgus, & sellularij, minimè militiæ idoneum genus, exciti dicuntur. Idem & sedentarij à quibusdam appellantur, ut supra docuimus suo loco.

Sella, oppidum est Epiri, ejus incolæ Sellani dicuntur, Lucan. lib. 3.
Quercusque silentes

Chaonio veteres liquerunt vertice Sella, &c.
Selymbria, ἰδναῖοι, civitas Thraciæ ad Propontidem, propinqua Byzantio, teste Herodoto lib. 6.

Sembellâ, libellæ seu assis dimidium, quasi femilibella. ἡμίλιτρον. Varro lib. 4. de lingua Latina.

Semel, adverb. unica vice. ἑπὶ ἑκαστῆς παθῆς ἀκόσμη. GAL. Une fois, tout à une fois. ITAL. Una volta. GERM. Ein mal. HISP. Una sola vez. ANGL. Ones or one tym. Plaut. in Capt. sc. 5. a. 3. Satis sum semel deceptus. Ovid. Eleg. ult. lib. 4. Trist.

Barba refecta mihi bisve, semelve fuit.
Aliquando accipitur pro summam, aut in summa κεφαλαιωδῶ. Quintil. Denique (ut semel finiam) sic ferè componendum quum pronuntiabis, erit. Idem, Ut semel omnia complectar. Nonnunquam & pro, omnino, penitus, immutabiliter, sive irrevocabiliter poni consuevit: quia quod semel tantum fit, non habet regressum, ut rursus fiat. Virg. 11. Æneid.

Qui nequid tale videret,
Procubuit moriens, & humum semel ore momordis.

Ovid. Epist. 5.
nulla reparabilis arte

Lasa pudicitia est, deperit illa semel.

id est, omnino, profus. Vel, Irrevocabiliter. Sic Quintil. lib. 1. c. 3. Nec semel de hoc decretum erat: tricesimus dies reddebat victo certaminis potestatem. Budæus. Plaut. Pseud. sc. 5. a. 1. Potin' ut huic semel modo respicias? Plin. lib. 7. c. 34. Vir optimus semel à condito ævo judicatus est Scipio Nasica à jurato Senatu. Ibid. cap. 35. Pudicissima femina semel matronatum sententia judicata est Sulpitia Patreculi filia. Hic particula Semel, affirmantis venustatem habet, ut quod verissimum esse asseverare volumus, id semel tantum dixisse sufficiat. Semel (inquit Ascon.) Vicinum est ad Penè nunquam. Cic. 2. Verr. Semel ait se in vita pertimuisse, tum quum primum à me reus factus sit. Quasi dicat, ferè nunquam. Simile est, quod semel in vita risisse Crassum scriberet Lucilius. Senec. c. de tranquill. Non tam semel, quàm per partes ostendere possum (sup. qualis sit infirmitas animi.)

Semèle, ἰδναῖα, Cadmi Thebarum regis filia, ex qua Iupiter Bacchum genuit, teste Horat. 1. Carm. Ode 19.

Mater sana Cupidinum
Thebanaque jubet me Semele puer,
Et lasciva licentia
Finitis animum reddere amoribus.

Propertius,
Narrabis Semele quàm sit formosa.

Semelicius, a, um, adject. Ovid. 5. Metam.
Delius in corvo, proles Semeleia capro, &c.

Semen, inis, granum quod seritur: quasi serimen, à sero, ris, ἰδναῖοι. GAL. Semence. ITAL. Seme, semenza, semente GERM. Ein saamen. HISP. La simiente generalmente. ANGL. Seed. Colum. lib. 1. cap. 7. Et maximè vexant servi qui boves elocant, eosdè que & cætera pecora malè pascunt, nec industriè terram vertunt, longèque plus impurant feminis jacti, quàm quod severint, &c. Virg. 1. Georg.

Debita quàm sulcis committas semina, &c.
Horat. Epod. 16.

Pinguis nec siccis urantur semina glebis.

Nonnunquam etiam de virgultis, & furculis dicitur. Virg. 2. Georg. Seminibus positis sur è vest deducere terram Sapiens. Colum. lib. 3. si compluribus vindemiis eundem tenorem servaverint, ex ejusmodi viribus lecta femina multum, bonumque vinum præbebunt. Est & semen frumenti genus, quod zeam ζεῖον appellant, simile farri. Plin. lib. 18. cap. 11. Alica fit ex zea, quam semen appellamus. Translatè sumitur pro autore & causa alicujus rei. Cic. Philipp. 2. Ut igitur in seminibus causa est arborum & stirpium: sic hujus luctuosissimi belli semen tu fuisti. Pro Prole, Ovid. Initio lib. 3. Fast.

Ut huic urbi semina magna daret.

Ponitur aliquando pro genere. Suet. in Calig. c. 25. Nec ullo firmiore judicio sui feminis esse credebat, quàm feritatis: quæ illi quoque tanta jam tunc erat, ut infestis digitis ora & oculos simul ludentium infantium incesceret. Virg. 7. Æneid.

geminisque jugales
Semine ab atherio, &c.

Ovid. 10. Metam.
coëuntque animalia nullæ

Calcipini Pars I.

Cætera delicto: nec habetur turpe iuvencæ
Ferro patrem tergo; sic equo sua filia conjux,
Quasque creavit intus pecudes caper: ipsaque cujus
Semine concepta est, ex illo concepit ales.

Sic Semina belli, dixit Liv. lib. 10. dec. 4. Et ubique. Ovid. Eleg. 1. lib. 2. Trist.

Ludi quoque semina præbens
Nequitia.

Et Quintilianus, Semina probationum spargere.

Seminiverbius, seminans verba. Papius. Usurpat Ambros. lib. 10. ep. 92.
Quid vult hic, seminiverbius?

Seminum, ij, Semen, planta, aliudve quidvis, quod de se aliquid potest producere. ἰδναῖοι. GAL. Semence. ITAL. Seme, pianta. GERM. Ein sämmling daroon man etwas anders zeuget. HISP. Simiente, planta. ANGL. Seed. Est etiam genus, stirps, & satus pecudum. Varro. Colum. lib. 2. Nonnunquam superfusa terra latentibus feminis. Varr. de re rust. cap. 6. Ego, inquit, de asinis potissimum dicam, quod sim Reatinus: ubi optimi & maximi fiunt: è quo seminio ego hic procreavi pullos. Plaut. in Amph. — anguineo Repente hostes peperit seminio. Luct. lib. 3.

Denique cur acris violentia triste leonum
Seminum sequitur? vulpes dolus? & fuga cervus
A patribus datur.

Quandoque accipitur pro feminis lucro. Plaut. in Rud. venundatur merces non hoc suo seminio.

Seminarium, ij, est locus ex quo transferuntur plantæ in aliam terram. ἰδναῖοι. GAL. Vne pepiniere. ITAL. Luogo dal quale si trasferiscono le piante in altro terreno. GERM. Ein orth in dem man unge zeuget oder seyling zeucht / so man hernach aufgraben vnd anderswo hin setzen kan. HISP. El almaciga para arboles. ANGL. A place or pedroher seed is sown. Colum. lib. 10. de arborib. c. 1. Qui vineam vel arbustum constituere vult, seminaria prius facere debet: sic enim sciet, cujus generis vitem positurus sit. Idem lib. 5. cap. 6. Operam dabit ne emortuis arboribus rareſcat, ac primam quamque senio, aut tempestate afflictam sommoveat, & in vicem novellam sobolem substituat. Id autem facile consequi poterit si sumatur seminarium per translationem pro rei alicujus fonte & origine: idque tam in bonam partem, quàm in malam. Cic. in Catil. Qui nisi exeunt, nisi pereunt, etiam si Catilina perierit, scitote hoc in Republica seminarium Catilinarium futurum. Idem 1. Offic. Id autem est principium urbis, & quasi seminarium Republicæ. Idem in Pisonem Ex illo fonte & seminario triumphorum quum arida folia laurea retulisses, quum ea abjecta ad portam reliquisti, tum tu ipse de te sententiam tulisse videris, tum judicium pronuntiavisti.

Seminarius, a, um, quod ad feminandum pertinet. ἰδναῖοι. GALL. Appartenant à semence. ITAL. Cosa pertinente à semenza. GERM. Dem saamen zugehörig. HISP. Cosa para simiente. ANGL. Belonging to seed. Ambros. Inest nascentibus singulis aut semen, aut virtus aliqua seminaria.

Sementis, is, form. gen. Satio, seminatio. ἰδναῖοι. GAL. Semaille, semaison, le temps de semaille. ITAL. Il seminare, seminatura, tempo di seminare. GERM. Säyungsaamen. HISP. La sementera, tiempo de sembrar. ANGL. Sowing or tyme of sowing. Plin. lib. 18. Sunt qui properent, atque ita pronuntiant, Festinatam sementem sæpe decipere, serotinam semper. Colum. lib. 13. Quibus magna sementis præparatur. Liv. Ut Campani sementem facere possent. Ovid. lib. 1. Fast.

Villice da requiem terra semente præcisa.

Nonnunquam pro seminandi tempore. Col. lib. 2. Prima sementis rarius serere permittit, novissima spissius postulat: id est, primum tempus sationis. Idem seminari debet post æquinoctium media ferè sementi, læto solo. Ponitur aliquando pro segete, Gell. lib. 2. c. 29. In sementis fortè concesserat tempestiviores. Facit sementis aliquando in ablativo sementi, & accusativo sementim. Cato cap. 27. Sementim facito ita. Colum. lib. 2. cap. 12. Peracta sementi. Plaut. Men. sc. 7. a. 5. Hic ego sementem in ore faciam, pugnolque obleram.

Seminâlis, e, quod ad sementem faciendam pertinet. ἰδναῖοι. GAL. De semence, servant à semer. ITAL. Di semenza, da seme. GERM. Das man säyet. HISP. Cosa para simiente. ANGL. Belonging to sowing. Colum. lib. 11. cap. 2. Vicinæ pabularis modios septem, vel octo, vicinæ seminalis modios quinque, vel sex.

Sementicus, a, um, quod seminari potest. ἰδναῖοι. GAL. Bon à semer. ITAL. Buono da seminare. GER. Gut zusayen. HISP. Cosa buena para sembrar. ANGL. That may besowen. Plin. lib. 18. Sementica autem triticum, hordeum, fabam, napum, rapam.

Sementinus, a, um, adjectivum. ἰδναῖοι. GAL. Qui dure jusques aux semailles. ITAL. Che dura sin al seminare. GERM. Das biß zu dem säyen wäret. HISP. Que dura hasta las sementeras. ANGL. That continueo unio seed tyme. us, Sementia pyra, vel à seminum multitudine, vel quod usque ad sementis tempus durent, dicta. Cato cap. 7. Pyra volema, aniciaha, & sementina. Feriæ sementinæ. Fostus, Sementinæ feriæ fuerant institutæ, quasi ex iis fruges grandescere possent. Dies sementina, festum fuit antiquis celebratum, postquam terræ mandassent semina agricolæ. Ovid. 1. Fast.

Nec sementina est ulla reperta dies.

Semento, as, Semen produco. ἰδναῖοι. GAL. Letter & produci e semence. ITAL. Far semenza, andar in semenza. GERM. Samen bringen. HISP. Sementar para simiente. ANGL. To beare or bring forth seed. Plin. lib. 18. cap. 28. Est in primis inutile nasci herbas sementaturas.

Semino, as, Sero, semen spargo. ἰδναῖοι. GAL. Semer. ITAL. Seminare. GER. Säyen. HISP. Sembrar. ANGL. To sow. Dicitur autem, Seminatur hordeum, & seminatur ager hordeo: si aut spargitur humor, & spargitur vestis humore. Colum. lib. 2. cap. 9. Seminari debet hordeum post æquinoctium. Idem lib. 3. cap. 8. Ne

seminarentur agri. ¶ Semino, pro gigno. Virg. 6. *Æneid.*
Quale solet sylvis brumali frigore viscum,
Fronde virere nova, quod non sua seminat arbor.
 Col. lib. 6. c. 24. de tauris, Vnumque marem quindecim vaccis suffice-
 re abunde est, qui ubi juveneam supervenit, certis signis comprehen-
 dere licet, quem sexum generaverit: quoniam si parte dextra desi-
 luit, marem seminasse manifestum est: si læva, feminam. Plaut. in
Amph. Alter decimo post mense nascetur puer, Quam seminatus.
 Per translationem significat, spargo, divulgo, *Ag. arbor.* Lactant. lib.
 4. Et cultum Dei per totam terram seminaret. Hujus composita
 sunt Dissemino, & Insemino: de quibus supra suis locis.
 Seminatio, nis, verbale, Satio. *ἡμίμιξία.* *αροποι.* GAL. *Sement,* le
fais de semer. ITAL. *Essa seminare.* GERM. *Säyng.* HISP. *Sembradura.*
 ANGL. *A sowing.* ¶ Varro de re rust. cap. 6. Ad seminationem ona-
 grus idoneus, quod è fero fit mansuetus facile, & è mansueto
 ferus nunquam.
 Seminator, is, qui serit, seminatur. *ἡμίμιξία.* *αροποι.* GAL. *Semeur.*
 ITAL. *Seminatore.* GERM. *Ein säer/oder schman.* HISP. *Sembrador.* ANGL.
A sower. ¶ Cicero 2. de nat. deor. Omnium autem rerum, quæ natu-
 ra administrantur seminator, & sator, & parens, ut ita dicam, atque
 educator, & altor est mundus: omniæque, sicut membra sua, &
 partes suas nutritur, & continet.
 Semenstra, liber in quo actiones sex mensium continentur. Papias.
leg. Semestria.
 Semermis, & Semermus, Vide *Semiermis.*
 Semestris, quod est sex mensium: ut, semestris Tribunatus. *ἡμίμιξία.*
 GAL. *De six mois, semestre.* ITAL. *Di sei mesi.* GER. *Sechs*
monat wärend. HISP. *Cosa que dura seis meses.* ANGL. *Of six monethes.*
 ¶ Plin. *Epist.* 96. Hunc rogo semestri Tribunatu splendori-
 rem & sibi, & avunculo suo facias. Idem lib. 10. cap. 25. Tempo-
 rum magna differentia avibus: perennes, ut columbæ: seme-
 stres, ut hirundines: trimestres, ut turdi, & turtures: & quæ
 quum factum eduxere abeunt, ut galguli, upuæ. ¶ Semes-
 tre regnum, Cicero *Attic. lib.* 10. Sed tamen ea pone ante oculo-
 s, jam intelliges id regnum vix semestre esse posse. Varro lib. 2.
 c. 5. semestres vituli.
 Semet, *ἑαυτῶν.* Pronomen accusativi, vel ablativi casus, à *Suimet* geniti-
 vo. Suetonius de clar. Gram. Ab semet nominatus. Liv. 2. ab Vrbe, Tim-
 mens sciscitari uter Postena esset, ne ignorando regem semet ipse
 aperiret quis esset.
 Semigro, as, ad seorsum habitandum me confero. *ἡμίμιξία.* GAL. *Se re-
 tirer, ou partir & aller demeurer en autre lieu.* ITAL. *Partirsi.* GERM.
Nabend sich an ein sonder orth ziehen HISP. *Partirse à mudar casa*
con otro. ANGL. *To go dwell a part.* ¶ Cicero *Cal.* Reprehendistis, à
 patre quod semigravit: quod quidem in hac ætate minimè repre-
 hendendum est.
 Semiphorus, signifer, vexillifer, L. g. b.
 Semiramis, mis, vel midis, *ἡμίμιξία.* Fuit nomen Assyriorum reginæ
 Nini regis uxoris, mulierum omnium, quarum memoria ad nos
 pervenit clarissimæ: quæ post viri obitum, quod intelligeret Assyrios
 gravatè mulieris imperium passuros, dissimulato illius obitu, perso-
 nam ejus assumpsit, donec Ninus filius adolesceret, regnoque admi-
 nistrando idoneus fieret. Hæc Babylonem muro lateritio cinxisse
 dicitur, & subactis vicinis regni sui terminos latissimè propagasse.
 Verùm eadem tam portentosæ libidinis fuisse traditur, ut & filij
 concubitu expetierit, & equum usque ad coitum adamasse dicatur.
 De hac Plutarchus in *Apophthegmaticis* sic scribit, Semiramis sepul-
 chro, quod sibi construxerat, hanc addidit inscriptionem, Quicun-
 que rex pecuniis indigerit, patefacto monumento, quod volue-
 rit accipito. Qua spe adductus Darius, sublato lapide, pecunia-
 rum nihil invenit, sed alias reperit litteras in hanc sententiam. Ni
 malus vir esses, ac nummis insatiabilis, cadaverum loculos non
 moveres. ¶ Semiramis lingua Syriaca, avem significat. Namque
 ab avibus, adhuc infans nutrita dicitur. Scribit Valer. Maxim.
 lib. 9. cap. 3. aliquando quum circa cultum corporis occupata esset,
 & nuntiaretur ei Babylonem defecisse, soluta adhuc altera parte
 crinium, protinus ad eam expugnandam cucurrisse, nec prius de-
 rem capillorum redegisse in ordinem, quàm tantam urbem in suam
 potestatem restituisset. Exercitum ipsius sic describit Suidas, Pedita-
 tus centum millia, equitatus centum myriades, falcatorum autem
 eorum decies decem millia. Virorum in camelis pugnantium par-
 numeros: aliorum verò camelorum (ad quodcumque indigebat
 opus) vices dena millia. Terga verò boum excoriorum tricies
 dena millia. Naves verò, in Bactris fabricatæ ter mille. Et multa
 alia, quæ profequitur admiranda.
 Semianimis, & cætera à *semis* composita. Vide *Semis.*
 Semis, cujuscumque rei dimidium. *ἡμίμιξία.* GAL. *Demi.*
 ITAL. *Metà, mezzo.* GER. *Das halb emes jeden dings.* HISP. *La mitad*
de qualquier cosa. HISP. *The half or moitie.* ¶ Dicitur quasi semias,
 itaque pro dimidio asse, hoc est, sex uncis & dimidia libra ponitur.
ἡμίμιξία. GAL. *La moitié d'une livre demi livre.* ITAL. *La metà del-*
la libra, mezza libra. GERM. *Ein halb pfund.* HISP. *La mitad de la li-*
bra de seis onças. ¶ Quandoque etiam significat *dimidium*, & indecli-
 nabile est: ut duos & semis cubitos habet. Quandoque *semis* ge-
 nitivum facit. id vide.
 Semisus, a um, Semicomesum. *ἡμίμιξία.* GAL. *A demi mangé.* ITAL.
Mezzo mang a o. GER. *Halb geessen/benaget.* HISP. *Cesà medio comi-*
da. ANGL. *Half eaten.* ¶ Eadem enim forma dicitur qua ambesum, &
 comesum. Suet. in Tiberio, c. 54. Solennibus ipse cænis pridiana læ-
 pè, ac semela opsonia apposuit. Virg. 8. *Æneid.*
Offa super ve ubi ins antro semesa cruento.
 Horat. 2. *Se m. Sa. 6.*
 ————— *Semisæque lardi*
Frustra dedit.
 Silius lib. 16.
 ————— *nunc fractis ossibus arvam*
Absorbet sanie, & cavo manante per ora,

Mutat hians hostem, semesæque membra relinquit.
 Semianimis, e, vel Semianimus, a um, Semivivus, sive semimortuus.
ἡμίμιξία. GAL. *A demi mort.* ITAL. *Mezzo morto, tramorto.* GERM.
Halb todt. HISP. *Medio muerto.* ANGL. *Half quick or half ead.* ¶ Plin. de
Viris illustribus. Ipse cum trecentis pugnans cecidit, & postea ab At-
 tilio semianimis inventus, & sanatus, magno postea terrori hosti-
 bus fuit. Ovid. 1. *Trist. Eleg.* 3.
Ille dolore amens tenebræ narratur obortis,
Semianimis mediâ procubuisse domo.
 Virg. 11. *Æneid.*
Semianimes volvuntur equi, pugna aspera surgit.
 Lucr. lib. 6.
Languida semianimo cum corpore membra videres
Horrida padore, & pannis cooperta perire
Corporis illuvie.
 Semiapertus, a um, dimidiata sui parte apertum. *ἡμίμιξία.* GAL. *A*
demi ouvert. ITAL. *Mezzo aperto.* GER. *Halb offen.* HISP. *Medio*
abierto ò entreabierto. ANGL. *Half open.* ¶ Liv. 6. bell. Pun. Paucos ex
 multis trepida fuga incedentes, semiapertis portarum foribus, in
 urbem compulit.
 Semiasus, a um. *ἡμίμιξία.* GAL. *A demi rosti.* ITAL. *Mezzo arrostito.*
 GERM. *Halb gebraten.* HISP. *Medio assado.* ANGL. *Half roasted.* ¶ Cic.
 1. *Tuscul.*
Heu reliquias semiasse Regis denudatus ossibus,
Per terram sanie delibutas fœdè divexarier.
 Ex Poëta quoque vetusto.
 Semibustus a um, Suet. in Calig. c. 59. Cadaver ejus clam in hortos
 Lamianos asportatum, & tumultuario rogo semibustum lævi
 cespite obrutum est.
 Semibarbarus, Iulius Capitolinus in *Maximino*, Hic adolescens & se-
 mibarbarus Suet. in *Calig.* 16. Civitate donatos & quosdam è semi-
 barbaris Gallorum recepit in Curiam.
 Semibos, ovis, Epitheton est Minotauri, quem Poëtæ fingunt, dimidia
 sui parte, bovem fuisse. *ἡμίμιξία.* GAL. *A demi boeuf.* ITAL. *Mezzo bo-*
ve. GER. *Halb ein rind oder ochs.* HISP. *Medio buey.* ANGL. *Half an ox*
or cowe. ¶ Ovid. 4. *Trist. Eleg.* 6.
Centimanæque Gygen, semibosæque virum.
 Semicapri, hujus semicapri, Faunorum & Satyrorum epitheton est,
 qui inferiore sui parte capris similes pinguntur. *ἡμίμιξία.* GAL.
A demi bouc. ITAL. *Mezzo capra.* GER. *Halb ein bock.* HISP. *Medio*
cabron. ANGL. *Half à goat.* ¶ Ovid. 5. *Fast.*
Semicaper colerus succinctus Faunc Lupercis.
 Deus semicaper, Idem 4. *Fast.*
 ————— *Pan semicaper.*
 Idem 14. *Metam.*
 Semicaput, dimidium caput, Vide *Sinciput.*
 Semicinctum, ij, Succinctorium, quod medium hominem cingat &
 vestiatur. *ἡμίμιξία.* GAL. *Un demi ceint.* ITAL. *Cintura.* GER. *Ein schurz so nur den halben*
menschen nider sich bedeckt. HISP. *La cinta para ceñir.* ANGL. *An apron*
or any such thing. ¶ Est enim genus vestis brevissimæ, quo ventris
 & velanda teguntur. Apud Martialis. lib. 15. de semicinctio tale est
 epigramma.
Det tunicam dives, ego te pracingere possum,
Essem si locuples, munus utrumque darem.
 Semicirculus, medius circulus. *ἡμίμιξία.* GAL. *Demi cercle.*
 ITAL. *Mezzo circolo.* GER. *Ein halber ring oder circel.* HISP. *Medio*
circulo. ANGL. *Half circle.* ¶ Columell. lib. 5. cap. 2. Om-
 nis ager aut quadratus, aut longus, aut cuneatus, aut tri-
 quetrus, aut rotundus, aut etiam semicirculi, vel arcus, non-
 nunquam etiam plurium angulorum formam exhibet. Cic. 5. de
 finib. Quumque non habeant ingenuas ex doctrina oblectationes,
 circulos, & semicirculos consecrati.
 Semicircularis, e, mediam circuli formam habens. *ἡμίμιξία.* GAL.
Demi rond. ITAL. *Mezzo rotondo.* GER. *Das ein gestalt hat wie ein halb*
ber circel. HISP. *Medio redondo.* ANGL. *Half round.* ¶ Colum. lib. 1. c. 2.
 Semicircularis agri forma.
 Semicirculatus, *ἡμίμιξία.* dimidij circuli figuram habens. Cell. lib.
 7. c. de calculo. Meges ferramentum fecit rectum, in summa parte
 labrosum, in ima semicirculatum acutumque.
 Semicoctus, a um, Semicrudus, dimidia ex parte coctus. *ἡμίμιξία.* GAL.
A demi cuit. ITAL. *Mezzo cotto.* GER. *Halb gekochet.* HISP. *Medio co-*
zido. ANGL. *Half sodden.* ¶ Colum. lib. 8. c. 5. Semicoctum hordeum.
 Et apud Plin. lib. 22. cap. 25. Semicocta aqua.
 Semicrematus, a um. *ἡμίμιξία.* GAL. *A demi brulé.* ITAL.
Mezzo abbruciato. GER. *Halb verbrennt.* Medio quemado. ANGL. *Half*
burnt. ¶ Ovid. in *Ibin.*
Membra feras Stygia semicremata neci.
 Martialis. lib. 11.
Thuræque de medio semicremata rogo.
 Dicitur & Semicremus, pro eodem. Ovid. 2. *Metam.*
Semicremoque novat repetitum stipite vulnus.
 id est, dimidia ex parte cremato.
 Semicrudus, a um. *ἡμίμιξία.* GAL. *A demi cru.* ITAL. *Mezzo crudo.*
 GER. *Halb rouno.* HISP. *Medio crudo.* ANGL. *Half rawe.* ¶ Col. 1. 6. c. 26.
 Si jam tali vitio laborant, lupini semicrudi conteruntur, & offæ sal-
 viati more faucibus ingeruntur. Stat. 4. *Syl.*
Quid si quum bene malè semicrudus
Illatam tibi dixero salutem.
 Sueton. in *Aug. cap.* 1. Nunciata repente hostis incursione, semicruda
 exta rapta foco profecuit.
 Semicubitalis, e. Liv. lib. 2. *decad.* 5. Ut palmæ spiculum hastili semicu-
 bitali infixum.
 Semicupium, vas in quo homo potest resupinatus jacere in modo lin-
 tris. Papias.
 Semidæus, adject. q. dimidius Deus, heros. *ἡμίμιξία.* GAL. *Demi-*
dieu. ITAL. *Mezzo dio.* GER. *Halb ein gott.* HISP. *Medio dios y medio*
hombre.

hombre. ANGL. Half a god. Lucan. lib. 8.

Nos in templa tuam Romana accepimus Iſm,
Semideosque canes.

Ovid. in Ibin,

Vos quoque plebs superſum, Fauni, Satyrique, Larésque,
Fluminaque, & Nympha, semideumque genus.

Reges semidei. Stat. 2. Achil.

Semidoctus, mediocris eruditionis. ἡμιδοκός. GAL. A demi ſcavant.
ITAL. Mezzo docto cioè è non molto. GERM. Halb helehrt. HISP. Medio
enſeñade. ANGL. Of half learning. Cic. 2. de Orat. Hæc ut & prope-
rans & apud doctos, & semidoctus ipse percurro, ut aliquando ad
illa majora veniamus. Gell. cap. 7. lib. 16. Non ut ipsi novitij semi-
docti dicunt, &c. Et Plaut. Aſin. ſc. 7. a. 1. Discipulum a te semido-
ctum semoves, &c.

Semiermis, e. ἡμιερμής. GAL. A demi armé. ITAL. Mezzo armato, dif-
armato. GERM. Halb gerodaffner oder gerüst. HISP. Cosa medio armada.
ANGL. Half armed or vocaponed. Liv. 2. bell. Pun. Binis in castris
quum multitudo semiermis, sine ducibus esset, nuntium qui in majo-
ribus erant, mittunt. Idem lib. 6. decad. 4. Semiermes milites dixit,
nisi sit mendum.

Semifactus, a, um, ἡμιφάκτος. GAL. A demi fait. ITAL. Mezzo fatto. GER.
Halb gemacht. HISP. Cosa medio hecha. ANGL. Half made. Tacit. l. 15.
Semifacta opera fuga perripit.

Semifalarica, Vide infra Semiphalarica.

Semifer, a, um, vel semiferus, ex dimidia parte ferus. ἡμιφέρ, ἡμιφί-
ρος, ἡμίφαιρος. GAL. A demi sauvage. ITAL. Mezzo salvatico. GER.
Halb grimme oder wild. HISP. Cosa medio fiera, medio menſa. ANGL. Half
wilde. Ovid. 2. Metam. de Chirone centauro,
S-mifer interea divina stirpis alumno
Latus erat.

Plin. lib. 8. c. 57. Semiferum & ipsum animal, cui vivaria in doliis,
idem qui apris instituit.

Semiferus, idem ἡμιφέρ. ut, Centaurus, qui medius equus, ut inquit
Servius in 2. Æneid. Nam Centaurus, anteriore parte homo est, po-
steriore equus.

Semiformis, e, mediam habens formam, media ex parte formatus.
ἡμιμόρφος, ἡμιμορφός, ἡμιμορφός. GAL. A demi formé. ITAL. Mezzo
formato. GERM. Halb geſtalter. HISP. Medio formado. ANGL. Half for-
med or shaped. Colum. lib. 8. c. 5. Pullique semiformes interimun-
tur, antequam totis partibus suis consumantur.

Semifultus, a, um, ἡμιφύκτος. GAL. A demi appuyé. ITAL. Mezzo so-
ſtentato. GERM. Halb vnderſtützt. HISP. Medio sostenido. ANGL. Half
propped. Martial. lib. 5.
Subſellioque semifultus extremo,
Et male receptus altero genus, jacet
Equiti sedere. Leſſioque se stare.

Semigermanus, ἡμιγερμανός. GAL. A demi Aleman. ITAL. Mezzo Tu-
deſco. GERM. Halb Teuſch. HISP. Medio Aleman. ANGL. Half a Du-
cheman or Aleman. Liv. 1. bell. Pun. Vtique quum quæ ad Apen-
nium ferunt, obſepta gentibus semigermani fuiſſent.

Semigræcus, ἡμιγραικός. GAL. A demi Grec. ITAL. Mezzo Greco. GER.
Halb Griechiſch. HISP. Medio Griego. ANGL. Half a Greck. Varr. 2. de
re ruſt. c. 1. ut semigræcis pastoribus dicam Græcè.

Semigrævis, e. ἡμιγραιφός. GAL. A demi paſant & chargé. ITAL. Mezzo
grave & caricato. GERM. Halb ſchwerſertig. HISP. Medio grave y car-
gado. ANGL. Half weightie or hearie. Liv. 5. bell. Pun. Quia magna
pats in turribus epulati aut ſopiti vino erant, aut semigraves po-
tabant.

Semihomo, ἡμιάνθρωπος. GAL. A demi homme. ITAL. Mezzo hu-
mo. GERM. Ein alber menſch. HISP. Medio hombre. ANGL. Half a man. Col.
lib. 10.

Quamvis semihominis vesano gramine facta
Mandragera pariant flores, mæſtâmque cicutam.

Virg. 8. Æneid.

Hic spelunca fuit vasto submotâ recessu
Semihomnis Caci.

Semihora, x, Horæ unius spatium dimidium. ἡμιώρα. GAL. Demi
heure. ITAL. Mezza hora. GERM. Ein halbe ſtund. HISP. La metad de
una hora, a media hora. ANGL. An half hour. pro Rabir. perd. reo,
Nunc quoniam Tite Labiene diligentia meæ temporis angustis
obſtitisti, meque ex comparato & constituto ſpatio deſenſionis in
semihoræ circulum coëgiſti, parebitur, & quod iniquiſſimum est,
accuſatoris conditioni: & quod miſerrimum, inimici poteſtati.
Plin. lib. 22. cap. 9. Omne autem curatur recens præligato ore, lino
crasso, demissum in ferventem aquâ semihora.

Seminanis, pro Semiinanis. GAL. A demy vnde. Plin. lib. 2. c. 18. Itaque in
quadrato Solis dividua est. In triquetto seminani ambitur orbe,
impletur autem in adverso de luna.

Semijugerum, i, ἡμιζυγέριον. GAL. Arpent de terre. ITAL. Mezzo un cam-
po. GERM. Ein halbe jouchart. HISP. La metad de una hueba de tier-
ra. ANGL. Half ſo much land das two oxen yoked can plough in a day. Colum.
lib. 5. c. 1. At Galli candetum appellant in areis urbanis ſpa-
tium centum pedum: in aggreſſibus autem pedum c. l. quod arato-
res candetum nominant semijugerum quoque arpennam vocant.
Idem lib. .... c. 18. Vel in semijugera omnibus modis dirimatur.

Semilacer, ἡμιλάκερ. GAL. A demi desſhiré. ITAL. Mezzo ſtracciato. GERM. Halb
geriſſen. HISP. Cosa medio diſpedaçada. ANGL. Half rent or torne. Ovid. 1. Metam.

Ille cruore fluens, subidò tamen allevat artus,
Semilacer toto rentat conſurgere.

Semilater, dimidius later. Glosſ. ἡμιλάτρους semilateres.
Semiliber, ἡμιλίβηρος. GAL. A demi libre, ou en liberté. ITAL. Mezzo
libere. GERM. Halb frey. HISP. Cosa medio libre. ANGL. Half free. Cic.
Attic. lib. 13. Obsecro abiiciamus ista, & semiliberi ſaltem ſumus:
quod aſſequemur & tacendo & latendo.

Semilix, x, mascul. gen. q. dimidius lixa: vilis homo. ἡμιλίξος. Liv. 8.
bell. Pun. Sed illi primum non Annium Umbrum semilixam, nominis

etiam abominandi ducem, sed Decium Iubelium Tribunum mi-
litum sequuti sunt: Vide Lixa.

Semilixula, Ein sudelstoch.

Semimadidus, adjectivum. ἡμιμάδιος. GAL. A demi moite, a demi
moïlle & trempé. ITAL. Mezzo bagnato. GERM. Halb naß. HISP. Cosa
medio mojada. ANGL. Half wet. Colum. lib. 2. cap. 4. Sed quandoque
arabatur, observabimus ne lutosus ager tractetur: ne exiguus nim-
bis semimadidus.

Semimarinus, adjectiv. ἡμιμαρινός. GAL. A demi marin. ITAL.
Mezzo marino. GERM. Halb def meers. HISP. Medio marino, a de mar.
ANGL. That belongeth half to the sea. Lucr. lib. 5.

A rapidis canibus succinctas semimarmis
Corporibus Scyllas.

Semimas, aris, mascul. gen. q. dimidius mas. Castratus, eviratus. ἡμι-
μάσας. GAL. A demi maste, chastré. ITAL. Castrato, mezzo maschio.
GERM. Ein halber mann verſchnitener. HISP. Cosa medio mascula. ANGL.
Half golded. Varr. 3. de re ruſt. c. 8. E queis tribus generibus proprio
nomine vocantur formina, quæ sunt villaticæ gallinæ, mares galli,
capi semimares, quod sunt castrati. Liv. 1. bell. Maced. Ante omnia
abominati semimares, jusſique in mare extemplò deportari. Ovid.
1. Faſt.

Semimaris flammis viscera libat ovis.

Idem 4. Faſt.

Ibunt semimares, (Galli sup.) & inania tympana rudent.

Semimares item dicuntur androgyni, utrunque habentes ſexum,
Idem 4. Met. de Hermaphrodito.

Ergo ubi se liquidas, quo vir descenderet, undas
Semimarem fecisse videt.

Semimetrum, dimidium metrum. Papias: Semimetrum, imperfecta men-
ſura, q. Semis metron.

Semimitra. Vlpian. D. lib. 24. titul. 1. l. 25. §. 10. Ornamentorum hæc
vitta, mitra, semimitra, calantica.

Semimortuus, a, um, ἡμιμόρτος. GAL. A demi mort. ITAL. Mezzo morto.
GERM. Halb geſtorben/halb tod. HISP. Cosa medio muerta. ANGL. Half
dead. Catul. ad Licinium, Epig. 48. al. 51.

At deſſa labore membra, poſtquam
Semimortua lectulo jacebant;
Hoc lucunde tibi poemata feci:
Ex quo perſpices meum dolorem.

Semineces, Semimortui: proprieque de iis dicitur qui gravi vulnere ac-
cepto morti ſunt vicini. ἡμιμόρτοις. GAL. A demi mort. ITAL. Mezzo
morti. GERM. Halb tod. HISP. Cosa medio muertas y medio vivas.
ANGL. Half dead. Liv. 6. bell. Pun. Tandem poſtquam ij qui circa rē-
gem ſeminecem reſtantem, deinde pilo terræ affixum pugnabant,
obruſi telis occubuerunt. Ibid. lib. 3. Seminecem cum ad Cannas in
acervo caſorum corporum inventum, curatumque benignè etiam
cum donis Annibal domum remiferat. Ovid. 1. Metam.

Atque ita ſemineces partim ferventibus artus
Mollit aquis: partim ſubjecto torruit igni.

Sidon. Apollin. lib. 1. ep. 7. Nos quidem prout valemus, abſentes præ-
ſentésque vota facimus, preces ſupplicationésque geminamus, ut
ſuſpenſo icſtu jamjamque mucronis exerti pietas Auguſta ſemine-
cem (quanquam publicatis bonis) vel exilio muneretur.

Seminudus, adject. ἡμιγυμνός. GAL. A demi nud. ITAL. Mezzo nudo.
GERM. Halb bloß oder nackt. HISP. Cosa medio desnuda. ANGL.
Half naked. Liv. 9. ab Vrbe, Primi conſules propè ſeminudi ſub
jugum miſſi: tum ut quiſque gradu proximus erat, ita ignominia
objectus.

Semiobolus, Oboli dimidium: & per translationem quævis res vilissi-
ma. ἡμιόβολος. GAL. Demi denier, une maille. ITAL. Mezzo denaro.
GERM. Ein halber beſter. HISP. Medio dinero. ANGL. Half a ſarling.

Semipaganus, i. adject. ἡμιπαγανός, ἡμιπαγανός. GAL. A demi ruſtique.
ITAL. Mezzo ruſtico. GERM. Ein halber baur oder dorffwoan. HISP. Me-
dio aldeano. ANGL. Half an vplanduh man. Perf. prologo,

— ipse semipaganus
Ad ſacra vacuum carmen aſſero noſtrum.

Semipater, Ovid. 6. Faſt.

Semipes, edis, & masc. gen. Meſura dimidiati pedis, hoc est, digitorum
octo. ἡμιπυς. GAL. Demi pié. ITAL. Mezzo piede, di meſura. GERM.
Ein halber ſchuch. HISP. Cosa de cantidad de medio pie. ANGL. The
meaſure of an hal foot. Plin. lib. 12. c. 18. Caſiæ color triplex. Quum
primum emicat, candidus, pedali meſura: deinde ruſeſcit addito ſe-
mipede: ultra nigricans.

Semipedalis, e, quod dimidij pedis longitudinem habet. ἡμιποδίας.
GAL. De demi pié. ITAL. Di mezzo piede. GERM. Halb ſchuchig.
HISP. De medio pié. ANGL. Of the meaſure of half a foot. Plinius
lib. 14. cap. 4. Semipedales ramorum relinquentes truncos. Idem
lib. 36. cap. 25. Materia craſſitudine ſemipedali ad regulam & libel-
lam exigitur.

Semiperfectus. Sueton. in Caligula, Opera ſub Tiberio ſemiperfecta
abſolvit.

Semiphalarica, teli genus ſive gladij eſt. Gell. cap. 25. lib. 10. Haſta, pi-
lum, phalarica, ſemiphalarica, ſoliferrea, &c.
Semiplacentinus, Cic. in Piſonem, Quum eſſes interrogatus, quid ſen-
tires de Conſulatu meo, gravis autor, Calatinus credo aliquis, aut
Africanus aut Maximus, & non Caſonius ſemiplacentinus Calven-
tius, reſpondeſ, altero ad frontem, &c. ubi Piſonem Cic. vocat Se-
miplacentinum, quod matrem ex Placentino municipio habuerit.

Semiplagium, ij, Parvum rete ἡμιπλάγιον

Semiplenus, a, um, ἡμιπλήρης. GAL. A demi plein. ITAL. Mezzo pieno.
GERM. Halb voll. HISP. Cosa medio llena medio vaſija. ANGL. Half
full. Fulv. lib. 5. bell. Pun. Qui improviſo adorti ſemiplenas ſtatio-
nes, & adapertas fores portæ, qua paulò antè excurrerant armati,
haud magno certamine Naſſum cepere. Semiplenæ dates, Cic. 7. Ver.
Semiplenæ ſcrobis, Colum. l. 5. cap. 5.

Semiplenæ legiones, Velleius.

Semiputatus, a, um, ἡμιπυττός, οὐ τ' ἡμισίος κληθείς. GAL. A

demismondé. ITAL. Mezzo tagliato d bruscato. GERM. Halb geschnitten
HISP. Cosa medio podada. ANGL. Half cut or cleansed of the branches. } Virg. 2. Eclog.

Sempiterna tibi frondosa vitis in ulmo est.

Semiplōtia, Solæ quibus utebantur in venando, quo planius pedem ponerent.

Semiplotus, a, um. Semiplota crura. Catull. brevia, sed obesiufcula. sic. Scal. in Catul. Aliter semilauta legit.

Semiquinaria divisio, Cæsura genus, quum post duos pedes relinquatur syllaba, partem orationis terminans. περιημισιας, ut, Arma vi-vu-rumque ca-vu no-. Dicta Semiquinaria, quod consistit ex duobus pedibus & semisse: quod est dimidium quinque pedum. ¶ Semiseptenaria autem divisio, dicitur quum post tres pedes similiter relinquatur syllaba, partem orationis terminans. περιημισιας. ut, Arma vi-vu-rumque ca-vu no Tro-ia.

Semirasus, a, um, una parte rasus. ἡμίκευος. GAL. A demi rais & tondu, à demi rasé. ITAL. Mezzo raso. GERM. Halb beschoren. HISP. Cosa medio raida. ANGL. Half shaven or thorne. } Catul. epig. 55. al. 60.

Quum devolutum ex igne prosequens panem
A semiraso tonderetur usore.

Vbi de eo quicquid extremæ sortis ultimæque conditionis. Nam servitia ergastulorum, & pistrinorum, semirasa erant. Apuleius, frontes literati, & capillum semirasi, & pedes annulati.

Semirédūctus, adject. ἡμίρεδυσ. GAL. A demi retiré. ITAL. Mezzo ridoto. GERM. Halb vider ombhin gefürt. HISP. Medio traido. ANGL. Half brought againe. } Ovid. 2. de Arte,

Ipsa Venus pubem, quoties velamina ponit,
Protegitur lava semireducta manu.

Semirēfectus, adjectivum. ἡμίρεφτος. GAL. A demi refait. ITAL. Mezzo rifatto. GERM. Halb vider gemacht. HISP. Cosa medio restaurada y rehecha. ANGL. Half made againe. } Ovid. Ep. 7.

Et socij requiem poscunt: laniantaque classis
Postulat exiguas semirefecta moras.

Semirūtus, a, um, quasi semidirutus ἡμίρως. GAL. A demi abbasu & ruiné. ITAL. Mezzo rotto. GERM. Halb nider gerissen oder geschleiff. HISP. Cosa medio derrocada. ANGL. Half cast downe and destroyed. } Liv. lib. 2. bell. Maced. Purgato loco, qui strage semirutu muri cumulatatus erat, turrim ingentis altitudinis, magnam vim armatorum multiplici tabulato portantem promovit. Idem 6. bell. Pun. Quin ubi semirutam, ac spoliatam patriam respexerit, ingrediens Romam, &c. Lucret. lib. 1.

At nunc semirutis pendunt quædam mœnia teelia.

Semisēnēx, vel semisenecus antiquè. ἡμισενεα. GAL. A demi vieil. ITAL. Mezzo vecchio. GERM. Halber alt. HISP. Medio viejo y medio moço. ANGL. Half old. } Plaut. in Mil. O Lepidum semisenecum, næ si quas memorat virtutes habet, Atque equidem, planè eductum in nutricula Venero. Alij legunt semisenem.

Semisēpnrāriā divisio, Vide supra Semiquinaria.

Semisēpultus, a, um, adject. ἡμισεπτωτος. GAL. A demi enseveli, ou à demi enterré. ITAL. Mezzo sepolto. GERM. Halb begraben. HISP. Medio enterrado. ANGL. Half buried. } Ovid. Ep. 1.

Semisepulta virum curvum feriuntur aratris
Ossa: ruinosas oculis herba domos.

Semisōmnus, a, um, Vixdum experrectus, somno plenus. ἡμισωπτος. GAL. A demi endormi. ITAL. Che si risveglia con il sonno à gli occhi. GERM. Halb einschlafen. HISP. Cosa medio adormescida. ANGL. Half sleeping, half waking, in a slumber. Cic. ad Marium lib. 6. Quum illi interea, qui te istuc reliquerunt, spectarent communes mimos semisomni. Liv. lib. 9. ab Vrbe, Fuga cuncta complentur, portæque à semisomnis, ac maxima parte inermibus refringuntur. Tacit. lib. 1. Sine vulnere milites, qui semisomnos, inermes, aut palantes ceciderant. Plaut. Curcul. sc. 2. a. 1. Tibi screanti, sicca, semisomna affert potionem. & Quintil. Semisomno sopore, &c.

Semisōmnis e, idem. Cic. 7. Verr. Confirmant ipsi se, quum is etiam tum semisomnis stuperet: arma capiunt: totum forum, atque insalam, quæ est urbis magna pars, complent. Liv. 7. bell. Maced. Pedites verò ordinati, & præparati, sparsos per negligentiam, & semisomnes propè adorti sunt: cædes passim fugaque per campos facta est.

Semisōnariis, qui crotalia sonitat, quæ veluti medijs tintinnabuli formam gerit. Plaut. Aul. — sarcinatos petunt, Scropharij astant, semisonarij. Sunt qui legunt, semizonarij.

Semisōpītūs, a, um, Semisomnis. ἡμισωπιτος. Liv. 6. bell. Pun. Pars semisopitos hostes cadunt, pars ignis escas stramento arido testis iniiciunt. Ovid. 1. Amor.

Purpureo jacui semisopita toro.

Semisōpātium, ij, ἡμισωπατιον. GAL. Demi espée: un verdun. ITAL. Mezza spada, verdugo. GERM. Ein dusech / ferner sebel. HISP. Media espada, torciado. ANGL. An half sword. } Brevior ensis, quasi dimidiata spatha.

Semisōpīnūs, a, um, ἡμισωπινος. GAL. A demi renversé le visage en haut. ITAL. Mezzo steso col ventre in su. GERM. Halb ruckling. HISP. Medio papo arriba. ANGL. Lying with halfe the face up and half down. } Martial. lib. 6.

At tu multa diu dicis, vitreisque tepentem
Ampullis potas semisupinus aquam.

Ovid. 3. de Arte,
Quum jacet in dextrum semisupina latus.

Semitōglum, ij, Brevis, & quasi dimidiata toga: à quo Semitogatus ἡμισεττος.

Semitritus, a, um, ἡμισεττος, ἡμισεττος. GAL. A demi battu & broyé. ITAL. Mezzo battuto & tritato. GERM. Halb zerriben oder zermalen. HISP. Medio trillado. ANGL. Half worne or brayad. } Colum. lib. 1. c. 6. Huic autem nubilarium applicati debet, maximèque in Italia propter inconstantiam cœli, quo collocata semitrita frumenta protegantur, si subitaneus imber inceserit.

Semivētus, a, um, Mollis, flaccidus. ἡμισεττος, ἡμισεττος.

GAL. A demi mol & sané. ITAL. Molle, fiappo. GERM. Halb tuck / tuck
leicht. HISP. Cosa medio marchita y muello. ANGL. Half soft and flanging. } Colum. lib. 1. c. 19. Alii solis vitigineis: nonnullis plantaninis semivictas uvas contegunt, & ita in amphoras recondunt.

Semivir, Mollis, effœminatus, spado, eunuchus, ἡμισυρος. GAL. Demi homme, chastré. ITAL. Mezzo huomo. GERM. Ein halber man, vcrschynitiner, der keins mans vort ist. HISP. Medio varon. ANGL. Half à man or a gelded man. } Livius 3. bell. Maced. Errare ait homines, qui tam atrocem cædem pertinere ad illos semiviros crederet. Plin. lib. 11. c. 49. Testes homini tantum injuria aut sponte naturæ franguntur: idque tertium ab hermaphroditis, & spadonibus semiviri genus habent. Virg. 4. Aeneid.

Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu.

Ovid. 4. Metam.
Quisquis in hos fontes vir venerit, exeat inde
Semivir, & tactis subito mollescat in undis.

¶ Est etiam hoc centaurorum epitheton, quos Poëta fabulantur in teriore sui parte homines, cætera equos fuisse. Idem de Centauro Nesso. 4. Epist.

Semivir occubuit vi, Lerniferoque veneno
Nessus, & infecit sanguis equinus aquas.

Semivivus, a, um, Semimortuus. ἡμισυρος. GAL. A demi viv, à demi mort. ITAL. Mezzo vivo. GERM. Halb noch lebendig. HISP. Cosa medio viva. ANGL. Half quicke. } Cicero 3. Verr. Ibi hominem ingenuum, domi nobilem, populi Romani socium atque amicum, fumo extruciatum, semivivum reliquit. Idem pro Sextio, Et quum erat reclamatum semivivis mercenariorum vocibus, Popul. Rom. negare dicebat.

Semivnciā, a, aut potius Semuncia. Dimidia uncia. ἡμισυρια. GAL. Demi once. ITAL. Mezza onza. GERM. Ein lot. HISP. Media onça. ANGL. An half ounce. } Perlius.

— sed nullo rhure litabis,
Hæreat in stultis brevis ut semuncia recti.

Liv. 4. bell. Maced. Ne qua mulier plus semuncia auri haberet: ne vestimento versicolori uteretur. Cic. pro Cecinna, Fecit hæredem et deunce & semuncia Cæcinnam. ¶ Semunciæ, apud Catonem de rust. de ornamentis boum. Vetus Criticus exposuit ἡμισυρια, i. cellulas: alij semisurpeas.

Semuncialis, e, quod mensuram, pondus, vel valorem semunciæ æquat. ἡμισυρια. GAL. De demi once. ITAL. Di mezza onza. GERM. Edig / eines lods schwär. HISP. Cosa de media onça. ANGL. Of an half ounce } Plin. lib. 33. cap. 1. Mox lege Papyriana semunciales assis facti.

Semunciaris, a, um, Semuncialis. Liv. 7. ab Vrbe. Item otium domi, scilicet que mansit, T. Manlio Torquato, C. Plautio secundum Consulibus, semunciarium tantum ex unciario for nus factum.

Semivocales, dictæ sunt sex numero consonantium, quasi dimidium vocalium sonum habentes. ἡμισυρια.

Semustus, vel Semustus, a, um, dimidia parte ustus, semiustulatus. ἡμισυρος. GAL. A demi rosti & bruslé. ITAL. Mezzo arso. GERM. Halb verbrent. HISP. Cosa medio quemada. ANGL. Half burned. } Ovid. 4. Fast.

Semustamque facem vigilata nocte viator
Ponet, & ad solitum rusticus ibit opus.

Virg. 3. Aeneid.
Fama est Enceladi semustum fulmine corpus
Vrgeri mole hac.

Robora semusta, Lucan. lib. 8. Membra semusta, Idem lib. 9.

Semustulatus, a, um, semiustus ἡμισυρος. Cicero pro Milone, Tu P. Clodij cruentum cadaver ejecisti domo, tu in publicum ejecisti, et spoliatum imaginibus, exequiis, pompa, laudatione, infelicissimis lignis semiustulatum nocturnis canibus dilaniandum reliquisti.

Semustulandus, a, um, ἡμισυρος. Suet. in Tiberio, c. 75. Corpus ut moveri à Miseno cœpit, conclamantibus pleiisque Atellas potius deferendum, & in amphitheatro semiustulandum. Romam per milites deportandum esse, cremandumque publico funere.

Semizonarij, qui semizonas, sive semicinctia conficit. Plaut. Aul. sc. 5. a. 3. Stropharij astant, astant semizonarij.

Semissis, est dimidia pars assis, hoc est, uncia sex. ἡμισυρια. GAL. La moitié de quelque chose. ITAL. Mezza libra. GERM. Das halb theil eines dings das in zwödf theil mag abgetheil werden. HISP. La mitad de la libra ò seis onças. ANGL. The half of any thing. } Cicero ad Attic. lib. 15. Sed sicubi incidit de Tulliano semisse. Maxianam adhibebis, ut scribis. ¶ Ad monetam quoque referitur, ut ait Budens, quemadmodum triens, & quadrans, Cicero pro P. Sextio, Sed ab uno gladiatore innumerabilia alia nova conscriberentur: ut remissis semissibus & trientibus, quinta propè pars vectigalium tolleretur. ¶ Semissis homo, id est, nullius pretij, & vix semisse æstimandus. ἡμισυρια. Varinius, Cic. lib. 5. Simul verò semissis homo contra me arma tulit. ¶ Semissis usura dicitur, quoties de centum numis senos numos usuræ nomine quotannis percipimus. Capitol. in Alexand. Trientarium fœnus, ait eum, æquissimum & lenissimum exercuisse, ad usum Reipubl. Plin. lib. 14. cap. 4. Ex his tamen usuræ multiplicatæ semissibus.

Semissalis, e, quod est unius semissis: ut, semissales usuræ, cum semi aurei quotannis in centenos penduntur. l. 10. D. de pollicitat.

Semissarius, a, um, idem, ut Hæres semissarius, qui est hæres ex semisse. l. 116. §. 1. D. de leg. & fideicom. 1. Ex Hotomano.

Semitā, a, Via arcta, & angustior, dicta quasi semi iter, ut auctor est Var. l. b. 4. de ling. Latin. ἡμισυρια nashib nashib. ἡμισυρια bil ἡμισυρια mesillab. ἀσπιδος. GAL. Un sentier, un chemin estroit, ou à talons. ITAL. Sentiero, calle, viotolo. GERM. Ein fustroß. HISP. La senda, ò el sendero. ANGL. A path or footway. } Cæsar 7. bell. Gall. At ne singulari quidem homini unquam eo tempore anni semitæ patuerant. Virg. 9. Aeneid.

Rara per occultos ducebat semita calles.

Semitam pro via dixit Cic. 4. Ferr. Attendite, jam intelligetis, hanc pecuniam

pecuniam qua via modo visa est exire ab isto, eadem semita rever-
tisse. Semita cedere honoris causa. Senec. epist. 65. fuisti heri, &c.
Horat. 1. Epist.

fall-nis semita vita.

Metaph. & obsecrè usurpavit Plaut. in *Cure. sc. 2. a. 1.* Nemo (inquit)
quemquam publica prohibet via, Dum ne per fundum septum fa-
cias semitam: Dum tete abstineas nupta, vidua, virgine, &c.

Semitalis deus, dictus quod semitas in agris custodiat.

Semitaris, qui semitas percipit. $\xi \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta$. GAL. *Qui est souvent par
les chemins, ou qui guette les chemins.* ITAL. *Chi è sempre per i sentie-
ri.* GERM. *Ein gassentemner, gassentdrer.* HISP. *A quello que anda por
las sendas.* ANGL. *That runneth through the pathes.* Catull. *ad
contubernales,*

Omnes pusilli & semitarij mæchi.

Semitatim, Advrb. per semitas. Titinnius, Ita semitatim fugi, & effugi
patrem. apud Charif. lib. 3.

Semitatus. Martial. lib. 6. epigr. 74.

Calviam Triphilem semitatus unguento.

Cum in capite tanquam sulcos duxisset unguenti lituris, & velut
vias secuisset, *semitatus* dixit: hanc esse antiquorum librorum scri-
pturam, & mirari se quod multi *segmentatus* & defendant & decla-
rent: ait Turneb. lib. 20. c. 27.

Semito, as, are, eo modo dictum, quo Limitos, as, $\xi \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta$, GAL. *Faire
un sentier.* ITAL. *Fare un sentiero.* GERM. *Ein fustroßg machen/pfaden.*
HISP. *Hazer senda.* ANGL. *To mak a path or footway.* Plin. lib. 17.

cap. 22. Vinas limitari decumano XVIII. pedum latitudinis ad
contrarios vehiculorum transitus, aliisque transversis limitibus de-
num pedum distingui per media jugera. Aut si major sit modus, to-
tidem pedum cardine, quot decumano semitari. Semper verò quin-
tanis semitari, hoc est ut quinto quoque palo singulæ jugo paginae
includantur.

Semivivus, Semivivus, & cætera à semis composita, Vide in *Semis.*

Semivocalis e, habens sonum dimidiæ vocalis.

Semizonarius, zonulas minus dimidio latas, quam justa zona est, fa-
ciens.

Semneum, $\sigma \nu \nu \epsilon \nu \mu$, locus venerabilis.

Semo, Mercurius dictus, quod inter sermones recenseretur.

Semones, dij minores & pagani, nec cælestes ob meriti paupertatem;
nec terrestres. q. semihomines, heroes, ut Priapus, Hippona, Vertun-
nus, &c.

Semodius, ij, quasi semis modius. $\xi \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta$. GAL. *Vn demi boisseau.*
ITAL. *Mozzo mozzo.* GERM. *Ein halber sester.* HISP. *Medio tolemio d
medio.* ANGL. *Half a bushell.* Juvenal. *Satyr. 4.*

& tamen uno

Semodio scobis hac emundat semulus unus.

Martial. lib. 7.

Semodiusque faba cum vimine Picanarum.

Colum. lib. 2. cap. 11. Quod eadem quatuor modiis nonnunquam &
tribus, interdum etiam duobus ac semodio jugerum occupat.

Semoveo, es, Seorsum moveo, sejungo, disiungo. $\xi \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta$. GAL. *Oster, retirer à part.* ITAL. *Levare via.* GERM. *Nâs
bend sich rucken oder thun.* HISP. *Mover à parte.* ANGL. *To tak away and
put à parte.* Plaut. in *Afin. sc. 7. a. 1.* Culpa tua isthæc, quæ discipu-
lum semidoctum abs te semoves, Cic. *de Arusp. resp.* Itaque qui an-
tea voce præconis à liberis semovebantur, tuis ludis, non voce, sed
manu liberos à se segregabant. Terent. in *And.* — jam ferme moriens
me vocat, Accessi, vos semota, nos soli. Cæs. 1. *de bell. civ.* Semotus à
militibus locus petito colloquio.

Semotè, advrb. $\delta \nu \nu \epsilon \nu \delta \delta$. Diomedes Grammat. lib. 1. Separatio, ut
seorsum, separatiim, semotè se segregatiim.

Semper, omni tempore, vel duratione, continuè, sine intervallo, perpe-
tuò. $\xi \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta$. GAL. *Toujours, à jamais.* ITAL. *Sempre.* GERM. *Alstvegen/immerdar.* HISP. *Siempre.* ANGL. *Ever.*
Terent. in *Andr.* Rectè ego semper fugi has nuptias. Plaut. *Mostell.*
sc. 3. a. 1. Qui gaudent gaudeant suo semper perpetuo bono. Catull.

Semper mæsta tua carmina morte canam.

Plaut. *Cure. sc. 2. a. 5.* Ut semper dum vivam, me alat, &c.

Semperlenitas, atis, unica dictio est apud Ter. in *And.* aut certè duæ
per subunionem conjunctæ. Verba Terent. sunt hæc: Et heri semper-
lenitas verebar quorsum evaderet.

Sempiternus, a, um, quasi semper æternus, perpetuus, & semper du-
rans. $\xi \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta$. GAL. *Sempiternel, eternal, per-
petuel.* ITAL. *Sempiterno.* GERM. *Ewig/immerwærend.* HISP. *Cosa que
siempre dura.* ANGL. *Perpetuall, eternall.* Plaut. in *Merc.* Homo me
miserior nullus est æquè, opinor, atque adversa cui plura sint sem-
piterna. Idem, *Aul. sc. 3. a. 1.* Quod sempiternum salutare sit liberis
procreandis (præfantis bonum omen verba sunt.) Item *Mostell. sc. 3.
a. 1.* fore amicam tibi sempiternum & amatorem proprium in vita
patas. Terent. in *And.* Ego vitam deorum propterea sempiternam
esse arbitror, Quod voluptates eorum propriæ sunt. Cic. *Lucio lib. 5.*
Neque autem ego sum ita demens, ut me sempiternæ gloriæ per-
cum commendari velim.

Sempiternò, adverbium, idem est, quod in sempiternum. Cato *de con-
sulatu suo.* Ego mihi monumenta sempiternò posui, quæ cepi. Sofi-
pater lib. 11. *Instit. Grammar.* Item sempiternè, idem quod sem-
per. Pacuvius in *Medo* Populòque ut faustum sempiternò sospitanz.
Ex Nonio.

Sempiternivum, i, herba quæ Græcè $\alpha \mu \nu \tau \omega \nu$ dicitur, utroque nomine à
perpetua viriditate deducto. $\xi \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta$. GAL. *Toubarbe.* ITAL. *Sempreviva.* GER.
Hauswurze. HISP. *Terva puntera.* ANGL. *Ayegrene, senegrene, or seme-
grene.* Verba hæc folio est carnosò, leni, atque oblongo: Duo ejus
genera sunt: majus in fistilibus vasculis feritur, quod aliqui Buph-
thalmion à similitudine, hoc est, bovis oculum vocant, $\alpha \mu \nu$ enim bos,
 $\tau \omega \nu$ oculus. Alij $\zeta \omega \delta \phi \rho \alpha \lambda \mu \omega \nu$, hoc est, animalis oculum. Alij
Hypogeson, quoniam fere in suggrundiis nascitur. Alterum genus
est minusculum, quod *Eriithales* vocatur, quasi amor florescens.
 $\alpha \mu \nu$ enim floresco significat. Item *Triithales*, quod ter floreat.

Item Chrysothales, quod aureum florem producat. Nascitur in pa-
rietinis & petris. Latini utrumque genus Sedum appellant. Vide
Plin. lib. 25. cap. 13.

Sempronius Gracchus, pater fuit Tiberij, & Caij Gracchorum. Vide
Plut. in *vita Gracchorum.*

Semuncia, vel semiuncia, dimidia uncia.

Sena, insula in Britannico mari, adversa litoribus Galliarum. Autor Pom-
pon. lib. 3. Est & nomen civitatis inclytæ in Tuscia, octingentis à
Roma stadiis distans, quam Brennus Gallorum dux pro senibus, va-
letudinariisque & armentis extruxit, anno ante Christi adventum
362. Vulgò *Siena.*

Sena, planta, Syriæ frequens; valens virtute purgandi per inferiorem
ventrem, quam ad rem folia vulgò efficaciter adhibentur, anisi semi-
ne, aut aliis odoratis & lenientibus medicamentis contemperata.

Senaculum, i, ubi Senatores consultandi gratiâ consistebant. $\xi \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta$
schabâr. Βυλδουρησος, γαρνυια. GAL. *Le parloir, ou le lieu où s'assemblent
les Senateurs, Senat.* ITAL. *Palazzo di consiglio.* GERM. *Ein raathaus/
oder raatstuben.* HISP. *Lugar do se ayuntavan los Senadores.* ANGL. *A
conseil house.* Valerius Maximus scribit, Senatum apud Senaculum
habitare consuevisse, ut quum ad Curiam vocaretur, præstò adesset.
Fuerunt autem tria præcipua senacula Romæ. Vnum ubi nunc est
ædes Concordiæ, inter Capitolium & forum, in quo sedebant magi-
stratus, de Republica cum senioribus deliberantes: alterum ad por-
tam Capenam: tertium intra ædem Bellonæ. Autor Nicostratus
lib. *de senatu habendo.* Festus, Senaculum, locus Senatorum. Sena-
culum, item de senatu mulierum. Lamprid. in *Heliogabal.* Facit & in
colle Quirinali senaculum, id est, mulierum senatum, in quo antè
fuerat conventus matronalis solennibus saltem diebus.

Seni, & Senarius, Vide *Sex.*

SENATORES, inquit Plutarchus in *Problematis*, alios Patres vocant,
alios Patres conscriptos, quia primis à Romulo lectis alij additi,
& conscripti: vel quia qui sententiam dicunt, conscripti sunt, qui
non solum Patres vocati sunt, sed cum additione Patres conscripti.
 $\xi \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta$ *Zeckenim, Βυλδουρησος.* GAL. *Senateurs conseillers.* ITAL. *Senatori.*
GERM. *Raatsherren.* HISP. *Los senadores.* ANGL. *Senatours or consail-
lours.* Vlpianus, *de senat. l. nupta.* dicit, Senatores esse, qui à Patri-
tiis, & Consularibus usque ad omnes illustres viros descendunt, quia
hi soli in Senatu dicere sententiam possunt: appellatique sunt ab
ætate provecta quod tales in principio in Senatum electi fuerent. Sed
& à sinendo dici possunt Senatores: quoniam ipsi agendi facultatem
dabant. Senatores qui? Gell. cap. 18. lib. 3. Senatorium census
octingentorum millium antea: Sub Augusto duodecies HS. Sueton.
in *August. cap. 41.* De pignore & multa Senatoris, qui non adesset,
Gellius cap. 7. lib. 14.

SENATORIUS, a, um, quod est Senatoris. $\xi \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta$. GAL. *De Senateur.*
ITAL. *Cosa di Senatore.* GERM. *Raatshetlich / Des raatsherren.* HISP.
Cosa de Senador. ANGL. *Belonging to à senatour.* ut, Senatoria di-
gnitas, Senatorium consilium. Cic. 3. *Verr. Rempub.* Senatorio con-
silio maximè posse defendi. Tacit. lib. 15. Et Vivianus Annius gener
Corbulonis nondum Senatoria ætate, sed pro legato quinta legio-
ni impositus. Cic. *pro Flac.* Lisania adeptus est ordinem Senatorium.
Senec. epist. 47. Senatorium per militiam gradum auspicari.

SENATUS, us, & i, à senectute, vel à sinendo: quia magistratibus non plus
licebat, quam Senatus permitteret. $\xi \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta$ *schabâr. Βυλδουρησος.* GAL.
Senat, la compagnie des Senateurs & conseillers, Parlement. ITAL. *Se-
nato, palazzo di consiglio.* GERM. *Ein raat.* HISP. *Senado d lugar do se
ayuntavan los senadores.* ANGL. *The compagnie or assemblee of the
sailours.* Et significat tam locum in quem Senatores conveniunt,
quam ipsos Senatores. Cic. *pro Sextio.* Senatus princeps salutis,
mentisque publicæ. Idem *alibi.* Nec ante in Senatum accederem,
quam rem confecissem. Senatum agere, i. cogere, vel habere. Con-
vocare, vel vocare Senatum. Efficere frequentem senatum, est ferè
omnes Senatores cogere Senatum haberi, est cogi. Senatus erit, id est,
convocabitur, cogetur. Senatus mitti, aut dimitti dicitur, quum Se-
natores à Consule missi facti, domum abeunt. Senatum cooptare, est
Senatum constituere. In senatum legere, est Senatorem facere. In
Senatum venire, aliquando est Senatorem fieri. Movere Senatu, est
ex Senatu rejicere. Senatum extinguere, est Senatus auctoritatem
& dignitatem deprimere, vel tollere. Senatus legatis datur, i.
Oratoribus convocato senatu fit dicendi copia. Salust. in *Iugurth.*
59. Igitur ubi legati satis confidunt die constituto senatus utriusque
datur. Senatum consilij in cor convocare, dicit Plaut. in *Amph.*
quod est consulere apud se quid agendum sit. Hue (inquit) conces-
sero dum mihi Senatum consilij in cor convoco. Idem in *Epid.* jam
Senatum convocabo in corde consiliarium. Omni Senatu, id est,
Omni Senatorum coitione, quoties congregantur omnes Senatores.
Plin. lib. 15. cap. 18. Namque perniciali odio Carthaginis flagrans,
nepotumque securitatis, quum clamaret omni Senatu Carthagi-
nem delendam, attulit, &c. de Catone. Senatus unde dictus, Iu-
tarch. in *Romul.* Senatus & pro loco & pro hominibus sumitur, in-
quit Verrius apud Gellium cap. 7. lib. 18. Senatum quibus habere
licebat. Gellius cap. ult. lib. 14. Et de ratione Senatus consulendi,
rogandi, habendi, idem Gell. cap. 7. *opusdem lib. 14.* Senatus prin-
ceps à quo legebatur, & de ordine rogandi in Senatu sententias.
Vide *eundem c. 10. lib. 4.* Senatu operam dare. Plaut. *Afin. sc. 2. a. 5.*
Censes illum Senatu operam dare, aut clientibus. Idem *Milit. sc. 6.
a. 2.* frequens Senatus poterit nunc haberi. (de consilio trium.)
Idem *Aul. sc. 5. a. 3.* Quid tute solus de Senatu sevocas. *Idem.* Re-
deo in Senatum: de loco & hominibus simul.

SENATUSCONSULTUM, i, Senatus sententia, Senatus auctoritas jam per-
scripta. $\xi \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta \delta$ *dath pn check ἴπην chukkâho. Βυλδουρησος, οὐδὲν ἄλλο
τὸ δὲ ἀποβουλεύσασθαι.* GAL. *La deliberation, ou le conseil des Senateurs
ou Conseillers, Arrest.* ITAL. *Senato consulto, deliberatione del Senato.*
GERM. *Ein radts oder rathenschuß.* HISP. *Establecimiento d decreto de Se-
nado.* ANGL. *A decree of the senator consule.* Quod fiebat aut per
rogationem, quum rogabatur unusquisque sententiam: aut per dis-
cessionem, quando plerique idem sentientes in unam partem pedi-
bus

bus ibant, sicut testatur Gell. lib. 3. c. 18. Flavius Vopiscus de Aureliano. Deinde aliis manum portigentibus, aliis pedibus in sententiam euntibus, plerisque verbo consentientibus est Senatusconsultum. Senatusconsulti exemplum apud Gell. cap. 6. lib. 4. Idem S. C. formula, apud eundem cap. 11. lib. 15. ¶ Quibus liceret S. C. facere, & S. C. intercedere. Idem cap. 7. lib. 14. Item S. C. per relationem, Gellius Ibid. & S. C. duo genera. Ibid. c. 18. lib. 3. ¶ Senatusconsultum, ad ærarium deferebatur. Suet. in Aug. cap. 94. ¶ Senatusconsultum tacitum, id est, ubi non scribatur, non servi publici, non censuales interessent. ¶ De S. C. per discessionem, idem in Tiber. 31. S. C. tum per discessionem quomodo fiebat, Gell. c. 18. lib. 3.

Seneca, *seneca*, natione Hispanus fuit, patriam Cordubensis, Academicus Philosophus & Neronis præceptor; à quo divitiis ingentibus auctus, quum in Pisonianæ conjurationis suspicionem venisset, ejusdem jussu incisus venis mortem obiit. ¶ Fuit & alter Seneca, Tragicus Poëta, cujus fabulæ decem ad nos pervenerunt. Vtriusque meminit Sidonius Apollinaris ad Felicem,

*Non quod Corduba præpotens alumnis,
Facundum ciet, hic putet legendum.
Quorum unus colit hispidum Platona,
Incausumque suum movet Neronem.
Orchestra canit alter Euripidæ.
Pictum facibus Æschylum sequutus.
Aut Plaustris solitum sonare Thespim.
Qui post pulpita trita sub cothurno:
Ducebant olida patrem capella.*

Senecensis, vulgò *Senet*. V. E. Gallix, sub A. Ebrodunensi.

Senecio, nis, herba est cichoracei generis, cauliculo cubitali, subrubro, foliis continuis, divisura cruce, sed multo minoribus, floribus luteis, qui celeriter in pappos vanescunt capillorum modo canescentes, idque potissimum vere: unde & erigeron à Græcis appellatur. ¶ *Senecio*. GAL. *Senecion*. ITAL. *Cardonello*. GERM. *Erucyrout* oder *grindtraut*. HISP. *Los berros de bon varun*. ANG. *Groundsell*. ¶ Fuit item hoc Oratoris cujusdam cognomen Neronis tempore, qui quod omnia grandia affectaret, per jocum pro Senecio Grandio dicebatur. Vide *Senec. Suasoriarum lib. 1.*

Senectus, Senectus, Senesco, Vide *Senex*.

Senescalcus. L. Alen. tit. 79. Si alicujus senescalcus, qui servus est, & dominus ejus XII. vassos infra domum habet, occisus fuerit, X L. sol. componatur. antecedit de pastore porcorum & ovium: sequitur de mariscalco, coquo, pistore, fabro, artifice, spatario, Frid. Lindebr. in Glossa. senescalcus armenti custos, son enim, sive *seneste*, & *senne*, armenta vocantur in Il. Ripuar. & Anglior. sic mariscalcus, id est, equorum custos, sive servus. Vtraque vox honestiorem significationem postea nacta, & *senescalcus*, regie mensæ propositus dictus fuit. Vide & *Marescalcus*.

Senex, is, olim & senecis, Dictus videtur quasi seminex, quod acta majori suæ ætatis parte, jam morti propinquior sit. ¶ *Senex*. GAL. *Vieil, vieillard, ancien*. ITAL. *Vecchio*. GERM. *Alt, voolbetagt*. HISP. *Viejo*. ANGL. *An old man or woman*. ¶ Est & generis communis secundum Priscianum. Tibul. lib. 6. Eleg. 6.

Commemorant merito tot mala ferre senem:

loquitur de meretrice vetula. Apertè autem Pomponius apud Varonem lib. 6. de ling. Lat. in feminino posuit: Dic tu pufam illam, sic fiet mutuo muli, Nam verè pufus tu, tua amica senex. Pro hero majori. Plaut. *Mofsell. sc. 1. a. 1.* Sine modò adveniat senex. Idem *Pseud. sc. 4. a. 1.* Volui iniicere tragulam in nostrum senem. *Ibid. sc. 5. a. 1.* Orationem tibi para adversus senem. (id est, herum.) Idem *Asin. sc. 4. a. 2.* Si sciat noster senex (id est, herus.) Idem *Mendach. sc. 3. a. 5.* Si senex venerit, ne me indicetis. Idem *Capit. sc. 3. a. 4.* Ibo ut conveniam senem, (id est herum.) ¶ Idem *Asin. sc. 3. a. 4.* Vxori excuses te, & dicas senem, (id est, inutilem Veneri.) Item, Senex, pro Nestore. Tibull.

Namque Senex longa peragit dum sacula vita.

¶ Hujus genitivus est, *senis*, olim etiam *senecis*, secundum analogiam. Plaut. in *Cistell.* Vos negotiosi senecis soletis esse. Comparativum est, *senior*, quod valde senem significat. Ovid. l. 2. *Metam.*

Tum senior quamvis obstat mihi longa vetustas.

Quint. de *Isocrate*, Eo namque seniore (octavum enim & nonagesimum complevit annum) præcipere Aristoteles pomeridianis scholis cœpit. ¶ Capitur quandoque etiam senior, pro magis sene. Senec. *Epist. 75.* Quemadmodum ex duobus sapientibus, qui senior discessit, non est beator eo, cujus inter pauciores annos terminata est virtus, ¶ Est & *senior*, generis communis: in obliquis verò commune trium generum. ¶ Senes vocantur quantum ad privatam ipsorum vitam, quòd usque ad senilem ætatem vixerunt. Vetères, quantum ad publicum tempus, quòd alia ætate vixerunt, etiam si ad senium non pervenerunt, utriusque Antiqui dicuntur: sed magis Vetères quàm Senes. ¶ Seniores pro Senatu aliquando dicuntur, quoniam, ex provectioris ætatis hominibus legi solet Senatus. Livius 4. bell. *Maced.* Scriptum erat Aristonem privatum ad neminem, publicè ad seniores (ita Senatum vocabant) mandata habuisse. ¶ Seniores ab anno quadragesimo sexto dicebantur: ut scribit Gell. cap. 28. lib. 10.

Senectus, utis, & Senecta, æ, Ætas senilis. ¶ *Senectus*. GAL. *Vieillesse*. ITAL. *Vecchiezza, vecchiaia*. GERM. *Das alter*. HISP. *La vejez*. ANGL. *Old age*. ¶ Senec. cap. 11. de *consol. ad Marciam*, Huc quod Senectus vocatur, pauci sunt circuitus annorum. Plaut. *Asin. sc. 1. a. 1.* Te obtestor per senectutem tuam. Ovid. 2. *Fast.*

Sub quo (Augusto) delubris sentitur nulla senectus.

Terent. in *Phorm.* Senectus ipsa est motbus. Virg. 6. *Æneid.*

vires ultra, sortemque senecta.

Plin. lib. 16. c. 27. Est etiamnum ætatis differentia. Amygdala enim & pyrus in senecta fertilissimæ, &c. Est autem senectus, sexta hominum ætas: unde & senes à senario numero quidam dictos existimant. Ætas enim prima incipit ab infantia, nomen à non fando ac-

cipiens. In ea enim ætate non fatur homo: aut si fatur, imperfectus est ejus sermo. Secunda, pueritia: cujus pars est pubertas, usque ad XIV. annum. Tertia, adolescentia. Quarta, juvenia. Quinta, virilis ætas. Sexta, senectus, cujus pars est ætas decrepita. Alij tamen senes à segnitie dictos malunt, quòd tardi sint, & ad res gerendas inutilis. Alij rursus à mortis vicinitate appellatos contendunt, quasi semineces. Cicer. in *Topicis*, Senectus est occasus vitæ. Idem de *senectute*, Hoc enim onere (quod mihi tecum commune est) aut jam urgentis, aut certè adventantis senectutis, & te, & meipsum levare volo. Juven. *Satyr. 9.*

obrepit non intellecta senectus.

Cic. de *senect.* Ædepol senectus si nihil quicquam aliud virij apporet secum, quum advenerit, unum id satis est, quòd diu vivendo, multa quæ non vult, videt. ¶ Senectus, propterea dicitur pellis quam verno tempore serpentes eruunt, quæ & à Græcis *γῆρας*, à nobis *crinum* venatio dicitur: unde & senectutem exuere dicuntur. Plin. lib. 8. cap. 30. Angues modo eodem & stelliones senectutem exuere, eamque protinus devorare, præripientes comitali morbo remedia. ¶ Senectutis incommoda enumerat Plaut. *Men. sc. 2. a. 5. intio.*

Senectus, a, um, Senilis: ut, Membra senecta. ¶ *Senectus*. GAL. *Envieilli, chose de vieil*. ITAL. *Cosa de vecchio*. GERM. *Alter*. HISP. *Envejecido, cosa de viejo*. ANGL. *Old*. ¶ Luct. lib. 3.

Quidve foras sibi vult membrum exire senectis.

Ætas senecta. Plaut. *Aulul.* Video hercle egote me arbitrari Enclio hominem idoneum, Quem senecta ætate ludos facies haud merito meo. Senectum corpus. Salust. lib. 4. *Histor.* Omnes quibus senecta corpore animus militaris erat.

Senica idem veteribus fuit quod Senex. Pomp. *Pistori*. Pappus hic ostendit habitat senica. Idem *præcone posteriore*, Sed me exercet Senica nequam, neque illo quid faciam scio. Ex Nonio.

Seniculus, instrumentum, cui stupas circumvolvunt suspendentes Poll.

Senium, ij, Senectus. ¶ *Senium*. GAL. *Vieillesse*. ITAL. *Vecchiezza*. GERM. *Das alter*. HISP. *Viejo*. ANGL. *Old age*. ¶ ut, Confectus senio, apud Plin. lib. 7. cap. 55. Mens senio fluxa, Tacit. lib. 5. Terent. *Eunuch.* pro improbo & moroso sene posuit, quum ait, Ut illum dij deique senium perdant, qui me hodie remoratus est. Gellius *c. ult. lib. 10.* Senio aut tædio languens animus. ¶ Senium lunæ, pro decursu, Plin. lib. 7. cap. 48. Quidam lunæ senio annum terminabant, ut *Ægyptij*. ¶ Quandoque etiam dicitur tædium, tristitia, & molestia: quod senes omnibus odio sint. Cicer. *pro Mili.* Tota civitas confecta senio est: squalent municipia. Turpilium, Quia odio, ac senio mihi mptæ sunt. Nævius senium fonticum appellat, quia nocens, quia senectus naturalis morbus est, ut inquit Aristor.

Senio, es, ui, & Senesco, cis, Senex fio. ¶ *Senio*. GAL. *Senvieillir, devenir vieil*. ITAL. *Esser vecchio, invecchiarsi*. GER. *Alten / alt werden*. HISP. *Envejecer*. ANGL. *To waxe old*. Catul.

Nunc placida senet quiete.

Plin. lib. 6. c. 4. Feminas gigni celerius quàm mares, sicut celerius senescere. Unde & Consenesco, de quo supra suo loco, senescit civitas otio, id est, otio torpescit. Livius lib. 1. ab *Urb.* Senescit pugna. Idem lib. 5. ab *Urb.* Senescit studium cum spe. *Velleim*. Senescunt consilia. Liv. 5. d. 4. quum nimia diuturnitate & mora vana fiunt. Senescere fama dicitur, ab eodem lib. 5. ab *Urb.* quum tempore minuitur. Senescit hyems, id est, declinat. Idem 4. d. 5. Senescere exiguo cornu Luna. Item, Hic amore senescit habendi. Senescit laus, id est, deflorescit. Senescit morbus, id est, remittitur, relaxatur. Senescunt vitia, abolerentur. Senuit tranquillissimè. Suet. in *August.* cap. 2.

Senilis, e, quod ad senem pertinet. ¶ *Senilis*. GAL. *De vieillard*. ITAL. *Cosa de vecchio*. GER. *Eines alten / das zu einem alten gehöret*. HISP. *Cosa perteneciente a viejos*. ANGL. *Belonging to an old man or woman*. ¶ Cic. 1. de *divin.* Is autem Tages, ut est in libris Hetruscorum, puerili specie dicitur visus, sed senili facile prudentia. Ovid. 1. de *Ponto*,

Iamque meos vultus ruga senilis arat.

Cic. *pro Sestio*, Te sororis filius Posthumius, adolescens gravis, senili iudicio notavit. Ovid. 5. *Metam.* (hyems senilis)

tremulo venit horrida passu.

Idem *Eleg. 7. lib. 1. Trist.* Ruga senilis erit in fronte.

Seniliter, adverb. ¶ *Seniliter*. GAL. *En vieillard*. ITAL. *Da vecchio*. GER. *Nach der alten weis / vie die alten*. HISP. *Con un en viejo*. ANGL. *Lik old man and woman*. ¶ Ut tremere seniliter. Quintil. lib. 1. cap. 11.

Seni, senæ, sena, Vide *Sex*.

Senio, nis, Latus tali sex puncta continens, & à senario numero dici videtur: ejusque jactus perutilis erat. ¶ *Senio*. GAL. *Six points en dé ou un dé qui contient six points*. ITAL. *Sei punti nel dado*. GERM. *Ein sech auff einem würffel*. HISP. *Seys puntos en el dado*. ANGL. *A sixe, the number of sixe in the dice*. ¶ Persius *Sat. 3.*

Inve etenim id summum, quid dexter senio ferret,

Scire erat in voto.

¶ Nonnunquam & damnosus, quemadmodum & canis. Erat enim quædam ludi ratio, qua quicumque aut canem jecisset, aut senionem, numum unum in medium conferre cogebatur: ut est videtur in epistola quadam Augusti apud Suet. *Martialis lib. 13.*

Non mea magnanimo depugnat tessera sale,

Senio nec nostrum cum cane quassat ebur.

Senium, Vide *Senex*.

Sennaar, *oluvuag*, campus Babylonis, in quo à Nimrod gigante extructa est turris illa celsissima, divortio linguarum notissima.

Sennunia, tristitia. Gl. *Isid. leg. Senium tristitia.*

Senogallia, *senogallia*, civitas est agri Gallici, infra Picenum, teste Plin. lib. 3. cap. 14. dicta à Senonibus Gallis, qui eam condiderunt. De hac Silius lib. 8.

Et Glanis & Rubico & Senonum de nomine Sena.

Pomp. Mela lib. 2. Senogallia maritima ad Aterni fluminis ostia. Senones, σιωνες, populi Gallia, finitimi Belgis, qui olim urbem Romam incendierunt & Capitolium obsederunt. Hos Furus Camillus aggressus adeo cecidit, ut incendiorum vestigia Gallici sanguinis inundatione deleret. Scribit Verrius referente Festo, ideo Senones appellari, quia novi venerunt ex Transalpina Gallia, quasi Cænonas, litera immutata. σιωνες enim Græcè, Latine novus dicitur. Senonicus, um, Gellius cap. 21. lib. 17. Post non longo tempore bellum Senonicum fuit.

Sensibile, sensum, Sensus, Vide Sentio.

Sentia, Deæ nomen apud Romanos, quam & bonam deam vocabant: veteres Faunam & Fatuam dixerunt. Hanc Varro scribit tantæ pudicitiae fuisse, ut nemo illam, dum vixit, præter virum suum, mas viderit, nec nomen ejus audierit. Propter quod illi in operto mulieres sacrificabant, & bonam deam nominabant.

Sententia, Sententiosus, Vide Sentio.

Sentica, Hispaniæ urbs. Ptolem. lib. 2. c. 6.

Senticerum, Vide Sentia.

Sentina, æ, Patis navis inferior, in qua omnes confluunt sordes, à sentiendo dicta. ἡ σεντινα. GAL. L'offec, sentine. ITAL. Sentina, una parte bassa nella nave. GERM. Das vnderst rheil eines schiffs in welches alle ley beydrad / vnd wuff wasser zusammen rühet. HISP. La sentina do se coge agua en la nao. ANGL. The pumpe of a shippe. Cæsar lib. 3. de bell. civil. Sentinæ vitiis conflictati. Iuvenalis Sat. 6.

Si jubeat conjux, durum est conscendere navem, Tunc sentina gravis, tunc summus vertitur aer.

Senec. Epist. 29. Navis, quæ sentinam trahit, (id est, aquam.) Per translationem sentina dicitur omnis locus, qui sceleratorum hominum receptaculum sit. Cic. in Catilinam, O fortunatam Rempublicam, siquidem hanc sentinam hujus urbis ejecerit. Vno mehercule Catilina exhausto, relevata mihi, & recreata respublica videtur.

Sentino, as, Sarago, ac subtiliter periculum evito: à sentina navis, quam quisque ut aqua liberet, evacuat contendit. Cæcilius, Capit. Consilium postquam sentinat satis. Festus.

Sentinum, σεντινον, oppidum in confinibus Umbrae, & Piceni, quod nunc Saxum feratrum appellatur: à quo Sentinates populi dicti sunt. Plin. lib. 3. cap. 14. tradit vocatum Sentinum ab amne qui Sentinus dicitur.

Sentio, is, si, sum, Senu percipio. ἡ σεντιω. GAL. Sentir, percevoir. ITAL. Sentire, pigliare in sentimento. GERM. Empfinden. HISP. Sentir. ANGL. To perceive, or feele. Plaut. in Curcul. sc. 2. a. 2. Sentio sonitum. Vnde quinque corporis sensus appellati sunt, visus, auditus, gustus, odoratus, & tactus. Lucret. lib. 1.

Quin porro varios rerum sensimus odores:

Nec tamen ad naves venientes cernimus unquam.

Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Dij te juvant. H. Nihil sentio. R. Non es in senticento, Ideo non sentis. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist.

Vt quo suum Bacche non sentit faucia vulnus.

Plaut. Men. sc. 5. a. 5. An tibi intestina crepant, quod sentias. Ovid. Eleg. 8. lib. 3. Trist.

Et quem sensisti rite precare Deum.

Plaut. Aulul. sc. 2. a. 3. Cum magno malo tuo si hocce caput sentit E. Pol haud scio, quid post fiat, tuum nunc caput sentit. Idem Menach. sc. 5. a. 5. Ecquid sentis? inquit Medicus. B. Quidni sentiam? Interdum sentire ponitur pro intelligere. ἡ σεντιω. GAL. Entendre. ITAL. Intendere. GERM. Verstehen / vermercken. HISP. Entender. ANGL. To understand. Cic. pro Archia, Nam & ipse animus sentit, nescio quid in se esse divinum. Plautus Milit. sc. 6. a. 2. Me habent venalem, sensu, & jam dudum scio. Idem. Pseud. sc. 3. a. 4. Donec se fieri ludos senserit. Idem Curc. sc. 1. a. 2. Æsculapij sentio sententiam. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Senti ego & subolet mihi. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Semper senti filio te esse amicum, & illum intellexi tibi. Interdum pro

judicare, opinari, φερεω, φερεω, Plinius junior, Cupio abs te intelligere quid sentias, Cicero de Amicitia, Sed hoc primum sentio, nisi in bonis amicitia esse non posse. Gell. cap. 10. lib. 5. Si Iudices pro causa mea senserint (id est, pro me judicaverint.) Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Tecum sentio, pro assentior. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Sentio pariter. Ibidem sc. 5. a. 3. deorsum abs te sentio. Et Gellius cap. 11. lib. 18. Non idem sentio cum illo. Interdum pro advertere. Plaut. in Amph. Nec Nostrum quisquam sensimus, quum peperit. Sentire pro aliquo, sive ab aliquo, est sententia sua alicui favere. Sentire graviter de aliquo, est malam (ut vulgus loquitur) de eo opinionem habere. Cæsar 2. de bello civili, sive graviter de aliquo judicare, statuere. Budæus. Sentire medicinam, apud Celsum, est melius habere post medicinam. Sic Plin. lib. 22. cap. 25. atropa dixit, quæ cibum non sentiunt: hoc est, quæ ob debilitatem alimentum attrahere non possunt, aut in substantiam sui convertere. Eodem ferè sensu dicere videtur Ovid. Eleg. 12. lib. 3. Trist.

At mihi sentitur nix verno sole soluta.

(id est, bibitur, vel fallor.) Sentire cariem, sentire vetustatem. Plin. lib. 12. c. 7. Celeriter ea cariem sentit, hoc est, efficitur cariola. Idem lib. 11. c. 42. Tradunt Zoroastrem in desertis caleo vixisse annis xx. ita temperato ut vetustatem non sentiret, id est, non fenesceret. Budæus. Hujus composita sunt, Assentio, consentio, dissentio, presentio, subsentio, quæ vide suis locis.

Sentientis, is, idem quod sensu percipiens, opinans, judicans, intelligens, Interdum significans: ut apud Gell. c. 2. lib. 13. Tribus (inquit) vocabulis idem sentientibus, (id est, idem significantibus, sive sensum eundem habentibus.)

Sensurus a, um, Particip. futurum. Ovid 13. Metam. Est animus certe vestros sensurus honores. Idem Eleg. 5. lib. 4. Trist.

non me sensurus egentem.

Sentisco, scis, Sentio. ἡ σεντιω. GAL. Sentir, percevoir. ITAL. Sentire, pigliare in sentimento. GERM. Empfinden. HISP. Sentir. ANGL. To perceive, or feele. Plaut. in Curcul. sc. 2. a. 2. Sentio sonitum. Vnde quinque corporis sensus appellati sunt, visus, auditus, gustus, odoratus, & tactus. Lucret. lib. 1.

Quin porro varios rerum sensimus odores: Nec tamen ad naves venientes cernimus unquam. Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Dij te juvant. H. Nihil sentio. R. Non es in senticento, Ideo non sentis. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist. Vt quo suum Bacche non sentit faucia vulnus. Plaut. Men. sc. 5. a. 5. An tibi intestina crepant, quod sentias. Ovid. Eleg. 8. lib. 3. Trist. Et quem sensisti rite precare Deum. Plaut. Aulul. sc. 2. a. 3. Cum magno malo tuo si hocce caput sentit E. Pol haud scio, quid post fiat, tuum nunc caput sentit. Idem Menach. sc. 5. a. 5. Ecquid sentis? inquit Medicus. B. Quidni sentiam? Interdum sentire ponitur pro intelligere. ἡ σεντιω. GAL. Entendre. ITAL. Intendere. GERM. Verstehen / vermercken. HISP. Entender. ANGL. To understand. Cic. pro Archia, Nam & ipse animus sentit, nescio quid in se esse divinum. Plautus Milit. sc. 6. a. 2. Me habent venalem, sensu, & jam dudum scio. Idem. Pseud. sc. 3. a. 4. Donec se fieri ludos senserit. Idem Curc. sc. 1. a. 2. Æsculapij sentio sententiam. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Senti ego & subolet mihi. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Semper senti filio te esse amicum, & illum intellexi tibi. Interdum pro judicare, opinari, φερεω, φερεω, Plinius junior, Cupio abs te intelligere quid sentias, Cicero de Amicitia, Sed hoc primum sentio, nisi in bonis amicitia esse non posse. Gell. cap. 10. lib. 5. Si Iudices pro causa mea senserint (id est, pro me judicaverint.) Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Tecum sentio, pro assentior. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Sentio pariter. Ibidem sc. 5. a. 3. deorsum abs te sentio. Et Gellius cap. 11. lib. 18. Non idem sentio cum illo. Interdum pro advertere. Plaut. in Amph. Nec Nostrum quisquam sensimus, quum peperit. Sentire pro aliquo, sive ab aliquo, est sententia sua alicui favere. Sentire graviter de aliquo, est malam (ut vulgus loquitur) de eo opinionem habere. Cæsar 2. de bello civili, sive graviter de aliquo judicare, statuere. Budæus. Sentire medicinam, apud Celsum, est melius habere post medicinam. Sic Plin. lib. 22. cap. 25. atropa dixit, quæ cibum non sentiunt: hoc est, quæ ob debilitatem alimentum attrahere non possunt, aut in substantiam sui convertere. Eodem ferè sensu dicere videtur Ovid. Eleg. 12. lib. 3. Trist.

At mihi sentitur nix verno sole soluta. (id est, bibitur, vel fallor.) Sentire cariem, sentire vetustatem. Plin. lib. 12. c. 7. Celeriter ea cariem sentit, hoc est, efficitur cariola. Idem lib. 11. c. 42. Tradunt Zoroastrem in desertis caleo vixisse annis xx. ita temperato ut vetustatem non sentiret, id est, non fenesceret. Budæus. Hujus composita sunt, Assentio, consentio, dissentio, presentio, subsentio, quæ vide suis locis. Sentientis, is, idem quod sensu percipiens, opinans, judicans, intelligens, Interdum significans: ut apud Gell. c. 2. lib. 13. Tribus (inquit) vocabulis idem sentientibus, (id est, idem significantibus, sive sensum eundem habentibus.) Sensurus a, um, Particip. futurum. Ovid 13. Metam. Est animus certe vestros sensurus honores. Idem Eleg. 5. lib. 4. Trist. non me sensurus egentem. Sentisco, scis, Sentio. ἡ σεντιω. GAL. Sentir, percevoir. ITAL. Sentire, pigliare in sentimento. GERM. Empfinden. HISP. Sentir. ANGL. To perceive, or feele. Plaut. in Curcul. sc. 2. a. 2. Sentio sonitum. Vnde quinque corporis sensus appellati sunt, visus, auditus, gustus, odoratus, & tactus. Lucret. lib. 1.

Semina, corporibus nostris immista per artus.

Quam primordia sensiscunt concussa animai.

Sensus, us, ui, Facultas animæ, quæ objecta sensibilia apprehenduntur. ἡ σεντιω. GAL. Sens, sentiment, apprehension. ITAL. Senso, sentimento. GERM. Ein sinn oder empfindlichkeit. HISP. Sentido, potencia para sentir. ANGL. The sense, feeling or perceiving. De quinque sensibus, Vide Gellium c. 16. lib. 7. Ovid. Eleg. 3. lib. 1. Trist.

Vt tandem sensus convulvere mei.

Ibidem,

moriendo ponere sensus.

Velleius, Sensibus celebrem, verbis rudem Pomponium, (id est, sententiis.) Ovid. 1. Fast.

Hic sensus verbi, vis ea vocis erat.

Et Senec. c. 7. al. 26. de cons. ad Polyb. Hoc longè à sensibus tuis prudentissimis piissimisque abest. Suet. in Aug. c. 86. Sensum animi exprimeret. Liv. lib. 4. ab Urb. Ab operis sensu hostium animos avertere. Item Quintil. Expressa & veluti sensu tincta esse debet oratio in narrando. Sensuum autem alij sunt exteriores, visus, auditus, gustus, tactus, & olfactus. Alij interiores, sensus communis, imaginatrix, & memoria, Plin. lib. 10. cap. 69. Ex sensibus ante cetera homini tactus, deinde gustus: reliquis superatur à multis: Aquilæ clarius cernunt: vultures sagacius odorantur: liquidius audiunt talpæ obrutæ terra, tam denso, atque surdo naturæ elemento. Cic. 2. de natur. deor. Gustatus præclare septus est: ore enim continetur & ad usum apte, & ad incolumitatis custodiam: omnisque sensus hominum multa antecedit sensibus bestiarum. Differunt autem sensus, & sensa: nam sensus sunt facultates ipsæ quibus sentimus: sensa verò, quæ sentiuntur. Sensus humanitatis. Cic. 3. Verr. Non dubito quin tamen nullus in te sensus humanitatis, nulla ratio unquam fuit religionis: nunc tamen in metu periculòque tuo, tuorum tibi scelerum veniat in mentem. Idem. 7. Verr. An vos quoque hic acerbissimus innocentium cruciatus & micror pari sensu doloris afficit? Sensus vitalis. Lucret. lib. 3.

Denique sapè hominum paulatim cernis obire, Et membratim vitalem deperdere sensum: In pedibus primum digitos livescere, & unguis: Inde pedes & crura mori: post inde per artus, Ire alios tractim gelidi vestigia lethi.

¶ Mentis conceptus, etiam sensa dicuntur. ἡ σεντιω. GAL. Sentir, percevoir. ITAL. Sentire, pigliare in sentimento. GERM. Empfinden. HISP. Sentir. ANGL. To perceive, or feele. Plaut. in Curcul. sc. 2. a. 2. Sentio sonitum. Vnde quinque corporis sensus appellati sunt, visus, auditus, gustus, odoratus, & tactus. Lucret. lib. 1. Quin porro varios rerum sensimus odores: Nec tamen ad naves venientes cernimus unquam. Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Dij te juvant. H. Nihil sentio. R. Non es in senticento, Ideo non sentis. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist. Vt quo suum Bacche non sentit faucia vulnus. Plaut. Men. sc. 5. a. 5. An tibi intestina crepant, quod sentias. Ovid. Eleg. 8. lib. 3. Trist. Et quem sensisti rite precare Deum. Plaut. Aulul. sc. 2. a. 3. Cum magno malo tuo si hocce caput sentit E. Pol haud scio, quid post fiat, tuum nunc caput sentit. Idem Menach. sc. 5. a. 5. Ecquid sentis? inquit Medicus. B. Quidni sentiam? Interdum sentire ponitur pro intelligere. ἡ σεντιω. GAL. Entendre. ITAL. Intendere. GERM. Verstehen / vermercken. HISP. Entender. ANGL. To understand. Cic. pro Archia, Nam & ipse animus sentit, nescio quid in se esse divinum. Plautus Milit. sc. 6. a. 2. Me habent venalem, sensu, & jam dudum scio. Idem. Pseud. sc. 3. a. 4. Donec se fieri ludos senserit. Idem Curc. sc. 1. a. 2. Æsculapij sentio sententiam. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Senti ego & subolet mihi. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Semper senti filio te esse amicum, & illum intellexi tibi. Interdum pro judicare, opinari, φερεω, φερεω, Plinius junior, Cupio abs te intelligere quid sentias, Cicero de Amicitia, Sed hoc primum sentio, nisi in bonis amicitia esse non posse. Gell. cap. 10. lib. 5. Si Iudices pro causa mea senserint (id est, pro me judicaverint.) Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Tecum sentio, pro assentior. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Sentio pariter. Ibidem sc. 5. a. 3. deorsum abs te sentio. Et Gellius cap. 11. lib. 18. Non idem sentio cum illo. Interdum pro advertere. Plaut. in Amph. Nec Nostrum quisquam sensimus, quum peperit. Sentire pro aliquo, sive ab aliquo, est sententia sua alicui favere. Sentire graviter de aliquo, est malam (ut vulgus loquitur) de eo opinionem habere. Cæsar 2. de bello civili, sive graviter de aliquo judicare, statuere. Budæus. Sentire medicinam, apud Celsum, est melius habere post medicinam. Sic Plin. lib. 22. cap. 25. atropa dixit, quæ cibum non sentiunt: hoc est, quæ ob debilitatem alimentum attrahere non possunt, aut in substantiam sui convertere. Eodem ferè sensu dicere videtur Ovid. Eleg. 12. lib. 3. Trist.

Denique sapè hominum paulatim cernis obire, Et membratim vitalem deperdere sensum: In pedibus primum digitos livescere, & unguis: Inde pedes & crura mori: post inde per artus, Ire alios tractim gelidi vestigia lethi.

¶ Mentis conceptus, etiam sensa dicuntur. ἡ σεντιω. GAL. Sentir, percevoir. ITAL. Sentire, pigliare in sentimento. GERM. Empfinden. HISP. Sentir. ANGL. To perceive, or feele. Plaut. in Curcul. sc. 2. a. 2. Sentio sonitum. Vnde quinque corporis sensus appellati sunt, visus, auditus, gustus, odoratus, & tactus. Lucret. lib. 1. Quin porro varios rerum sensimus odores: Nec tamen ad naves venientes cernimus unquam. Plaut. Capt. sc. 1. a. 4. Dij te juvant. H. Nihil sentio. R. Non es in senticento, Ideo non sentis. Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Trist. Vt quo suum Bacche non sentit faucia vulnus. Plaut. Men. sc. 5. a. 5. An tibi intestina crepant, quod sentias. Ovid. Eleg. 8. lib. 3. Trist. Et quem sensisti rite precare Deum. Plaut. Aulul. sc. 2. a. 3. Cum magno malo tuo si hocce caput sentit E. Pol haud scio, quid post fiat, tuum nunc caput sentit. Idem Menach. sc. 5. a. 5. Ecquid sentis? inquit Medicus. B. Quidni sentiam? Interdum sentire ponitur pro intelligere. ἡ σεντιω. GAL. Entendre. ITAL. Intendere. GERM. Verstehen / vermercken. HISP. Entender. ANGL. To understand. Cic. pro Archia, Nam & ipse animus sentit, nescio quid in se esse divinum. Plautus Milit. sc. 6. a. 2. Me habent venalem, sensu, & jam dudum scio. Idem. Pseud. sc. 3. a. 4. Donec se fieri ludos senserit. Idem Curc. sc. 1. a. 2. Æsculapij sentio sententiam. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Senti ego & subolet mihi. Idem Capt. sc. 2. a. 1. Semper senti filio te esse amicum, & illum intellexi tibi. Interdum pro judicare, opinari, φερεω, φερεω, Plinius junior, Cupio abs te intelligere quid sentias, Cicero de Amicitia, Sed hoc primum sentio, nisi in bonis amicitia esse non posse. Gell. cap. 10. lib. 5. Si Iudices pro causa mea senserint (id est, pro me judicaverint.) Plaut. Pseud. sc. 2. a. 4. Tecum sentio, pro assentior. Idem Capt. sc. 2. a. 2. Sentio pariter. Ibidem sc. 5. a. 3. deorsum abs te sentio. Et Gellius cap. 11. lib. 18. Non idem sentio cum illo. Interdum pro advertere. Plaut. in Amph. Nec Nostrum quisquam sensimus, quum peperit. Sentire pro aliquo, sive ab aliquo, est sententia sua alicui favere. Sentire graviter de aliquo, est malam (ut vulgus loquitur) de eo opinionem habere. Cæsar 2. de bello civili, sive graviter de aliquo judicare, statuere. Budæus. Sentire medicinam, apud Celsum, est melius habere post medicinam. Sic Plin. lib. 22. cap. 25. atropa dixit, quæ cibum non sentiunt: hoc est, quæ ob debilitatem alimentum attrahere non possunt, aut in substantiam sui convertere. Eodem ferè sensu dicere videtur Ovid. Eleg. 12. lib. 3. Trist.

Communi sensu plane caret; &c.

Sensum, unde plurale Sensa, vide in præcedenti dictione.

Sensiculus, i, diminutivum. ἡ σεντιω. GAL. Petit sens. ITAL. Picciol senso. GERM. Ein kleine empfindlichkeit / sinnlin. HISP. Pequeno sentido. ANGL. A small sense. Quint. lib. 5. cap. 5. Inde minuti, corruptique sensiculi, & extra rem petiti.

Sensim, adverbium, Paulatim, seu pedetentim. ἡ σεντιω. GAL. Petit sens. ITAL. Picciol senso. GERM. Ein kleine empfindlichkeit / sinnlin. HISP. Pequeno sentido. ANGL. A small sense. Quint. lib. 5. cap. 5. Inde minuti, corruptique sensiculi, & extra rem petiti. Sensim, adverbium, Paulatim, seu pedetentim. ἡ σεντιω. GAL. Petit sens. ITAL. Picciol senso. GERM. Ein kleine empfindlichkeit / sinnlin. HISP. Pequeno sentido. ANGL. A small sense. Quint. lib. 5. cap. 5. Inde minuti, corruptique sensiculi, & extra rem petiti.

Sensibilis, e, ferè passivè accipitur, pro eo quod sentiri potest, quod sub sensum aliquem cadit, hoc est, quod vel auditu, vel visu, vel olfactu, vel gustu, vel tactu potest deprehendi. ἡ σεντιω. GAL. Sensibile. ITAL. sensibile. GERM. Empfindlich. HISP. Cosa que se siente, ó que se puede sentir. ANGL. Sensible, that may be perceived by the senses. Nonnunquam & activè, pro eo quod sensus facultate præditum est, αἰσθητικόν. Hujus contrarium est Insensibilis; quo utitur A. Gellius noct. Attic. lib. 17. cap. 10.

Sensifer, a, um, Sensus ferens. ἡ σεντιω. GAL. Qui porte sentiment. ITAL. Chi porta sentimento. GERM. Das empfindung bringt. HISP. Que tiene ò haze sentido. ANGL. That beareth or hath sense. Luct. lib. 3.

Ideo conclusa movebunt

Sensiferos motus.

Ibidem,

Longè ab sensiferis primordia motibus errant.

Sensificus, a, um, adjectivum, quod sensus causam præstat. ἡ σεντιω. GAL. Qui fait sentir, qui donne sentiment. ITAL. Chi fa sentire. GERM. Das empfinden machi. HISP. Que haze ò otro sentir. ANGL. That giveth the cause of feeling. Macrobius, Spiramentum sensificum, ad sua quæque loca naturali lege ducentes.

Sensilis, e, Sensibile, hoc est quod sensui subjectum est. αἰσθητικόν. Insensibile, quod sentiri non potest. Lucret. lib. 2.

Ex insensibilibus, ne credas sensibile gigni.

Sensitivus, a, um, sentiendi vim afferens: sentiendi vim habens: oriens à sensu, existens.

Sensuallia, αἰσθητικὰ, sensilia. Apuleius in Hermet. Asclepio. De sensu autè

& de omnibus sensualibus, quando & de spiritu, tunc totam vobis præstabo rationem.

Sensualitas, id est, pars appetitiva sensus, tripliciter sumitur: ut sensitiva est absolute: ut est volentis; & ut est mora deliberatione.

Sensatus, sensu valens, intelligens, prudens.

Sententia, a, Iudicium, animi conceptio, mens, animus. מַשְׁפָּט *ma-shaf-shabáh* דַּבָּר *da-báh* זְמוּנָה *zámuna*. GAL. *Sentence, opinion, avis.* ITA. *Sentenzia, parere, opinione.* GERM. *Ein meining/urtheil:item, ein spruch.* HISP. *Sentencia, parecer.* ANGL. *An opinion, sentence, judgement.* Salust. ut M. Porcius Cato rogatus sententiam, huiusmodi orationem habuit. Plaut. in *Pseud.* sc. 3. a. 1. Hæc mea sententia est, ut hinc porro quid agas consulas, id est, sic decretum & iudicatum à me est. Idem *Curc.* sc. 3. a. 5. Dicam meam sententiam (ut arbiter sup.) Si quidem vultis quod decreto facere. *Ibidem*, Vt scire possis meam sententiam. (arbitri. Sequitur: Iudicium hoc meum est. Idem *Aul.* sc. 2. a. 3. Seis jam meam sententiam: (minantis.) Idem *Capt.* sc. 3. a. 2. Tua ornatus reveniam ex sententia. Idem *Men.* sc. 2. a. 2. Bene opsonavi atque ex mea sententia. *Ibid.* sc. 1. a. 1. Nimis stultè faciunt mea quidem sententia. Idem *Most.* sc. 3. a. 1. Tenet res omnes sententiâque amantium. Livius *lib. 10. bell. Pun.* Sententiam interrogare. Ter. in *Phorm.* Alere nolunt hominem edacem, & sapiunt, mea quidem sententia. Ex animi mei sententia, prout cenfeo. Salust. *lug. 121.* Nam me quidem, ex animi mei sententia, lædere nulla oratio potest. i. mea quidem sententia. Vide *adnot. Constantini in Salust. 121.* Sic sententia est: id est, ita statui in animo. Res posita in sententiis dicitur, de qua variæ sunt hominum sententiæ. In ea sum sententia, id est, ita sentio. Omnibus sententiis absolutus est, dixit Cicero. *ad Quintum fratrem lib. 2.* id est, omnium consensu, & calculo. Paulus, Dicere sententiam æstimatus is, qui ea menteid pronuntiat, ut secundum hoc discedere eos, qui litigant, à tota controversia velit. Sententias etiam vocamus, inquit Quintil. *lib. 8. cap. 5.* lumina orationis, præsertim quæ in clausulis sunt breviter collecta, quas *ζωμῆ* vocant Græci: cuiusmodi est illa apud Terent. Obsequium amicos, veritas odium parit.

Sententiosus, a, um, quod sententiis abundat, & dictis quibusdam breviter collectis. ζωνυρολογικός. GAL. *Sententieux.* ITAL. *Pieno di sententie.* GERM. *Der voll hüpscher spruch ist.* HISP. *Lleno de sentencias.* ANGL. *Full of sentences.* Cicero. *de Claris Orator.* Genera autem Asiaticæ dictionis duo sunt: Vnum sententiosum, & argutum sententiis, non tam gravibus & severis, quam concinnis & venustis.

Sententiosè, adverbium ζωνυρολογικῶς, ζωνυρικῶς. GAL. *Sententieuxement, avec bon sentiment.* ITAL. *Sententiosamente, con buon sentimento.* GERM. *Mit hüpschen sprüchen.* HISP. *Sentenciosamente, con bueno sentido.* ANGL. *With many and good sentences.* Cicero. *2. de Orat.* Sæpè enim sententiosè ridicula dicuntur. Autor *ad Herenn.* definit sententiam hoc modo, Sententia est oratio sumpta de vita, quæ aut quid sit, aut quid esse oporteat in vita, breviter ostendit.

Sententialiter, idem quod sententiosè. Macrobius. *Saturn. lib. 5. cap. 16.* Et alia innumerabilia, quæ sententialiter proferuntur.

Sententiola, a, diminutivum. ζωνυριδιον. GAL. *Petit sentence.* ITAL. *Picciola sentenza.* GERM. *Ein sinnlin odit tuzer inhalt: item ein hüpsch spruchlin.* HISP. *Pequeña sentencia. A little sentence.* Cicero. *3. Philippic.* Sententiolam edicti cuiusdam memoriæ mandavi.

Sentis, is, Spina, quod à tangentibus quàm primum sentiatur. סִיר *sir* סִילּוֹן *sillon* קִרִּים *kots.* ἀκανθα. GAL. *Espine.* ITAL. *Spina.* GERM. *Ein dorn.* HISP. *Espina.* ANGL. *A brier, thorne, or bramble.* Colum. *lib. 6. c. 4.* Liberantur arva sentibus, qui æstivo tempore, pro Caniculæ ortu recisi, plerunque intereunt radicitus. Virgil. *2. Æneid.*
Improvissum aspris veluti qui sentibus anguem pressit humi nitens.

Plaut. *Capt. sc. 2. a. 1.* Asper meus est victus, sentine esitas? Sentis canis, frutex est atibulcæ instar, rubo multo major, folia ferens multo latiora myrtho, firmis circa ramos spinis, flore candido, fructu oblongo, nucleo olivæ simili, qui per maturitatem fulvescit, & flocculos intus continet. *κωνιόσαλον.* Alio nomine rubus caninus, & Gallorum vocabulo, Engleteria nominatur. Colum. *lib. 11. c. 3.* Et ejus quam Græci vocant *κωνιόσαλον*, nos sentem canis, appellamus.

Senticosus, a, um, Spinofus & asper. ἀκανθώδης. GAL. *Espineux.* ITAL. *Spinoso.* GERM. *Dornächtig.* HISP. *Espinoso.* ANGL. *Full of brieres and brambles.* Quàm senticosa verba pertorquet. Afran. apud Fest. in *Sentes*: Cato apud Non. *c. 2.* Naves putidas atque senticofas.

Senticetum, i, locus in quo sentes abundant. ἀκανθών. GAL. *Vn lieu où croissent forces espines, buissoniere* ITAL. *Spinetto, fratta.* GERM. *Ein dorn gestend.* HISP. *Espinar, lugar de espinas.* ANGL. *A place rober brambles grove.* Plaut. in *Capt. sc. 1. a. 4.* Non enim es in senticeto, eo non sentis.

Sentus, a, um, Horridus, Pilosus, situ & squalore obsitus. ξάσινος, δαυός, αὐζυροπός, τυρώδης. GAL. *Espineux, âpre comme espines & buissons.* ITAL. *Peloso, spinoso.* GERM. *Rauch als wann es voll dörnen roat/strubelchtig schunften.* HISP. *Lleno de espinas.* ANGL. *Rough, covered with prickling beares lik froive, briere or brambles.* Terent. in *Eunuch.* Video sentum, squalidum, ægrum annis, pannisque obsitum. Virg. *6. Æneid.*
*Sed me iussa divum, qua nunc has ire per umbras
Per loca senta situ cogunt, noctemque profundam,
Imperii egere suis.*

Seon, mons Amorrhæorum, Hermon. Item villa juxta montem Taborum.

Seorsus, & seorsum, adverb. Separatim, לְבַד *lebádáh* זְרוּקִים. GAL. *A part, s'pariment, à part soy.* ITAL. *Separatamente, à parte, da parte.* GERM. *Sonderbar an einem orth.* HISP. *Apartadamente, à parte.* ANGL. *A part, à under, s' verallie.* Cic. *lib. 7. Epist.* Seorsum à collega puto mihi omnia paranda. Autor *ad Herennium lib. 1.* Seorsum hoc ab illo tractandum est. Plaut. in *Epidico*, In ædiculam

seorsum isthæc eat jube. Idem *Afm. sc. 13. a. 2.* Seduxit me seorsum ad ædibus. Idem *Capt. sc. 5. a. 3.* Abs te seorsum sentio. Est & seorsus adverbium. Afranius in *emancipato.* Principium hoc oro in anime ut sic tuo statuas, officiis cogi ut abs te seorsus sentiam de re uxoria. Autor est Sospater *lib. 2. Instit. Grammat.*

Seorsus, a, um, adjectivum, Separatus à se, & orsus: quasi distinctis exordiis constans. מִבְּדָל *mibdál* מִפְּרָד *mephorád.* אַפְּרָד *âp'âv'ôr.* GAL. *Separé.* ITAL. *Sparato.* GERM. *Abgesunderet.* HISP. *Apartado.* ANGL. *Separated, put à part.* Virgil. in eo opusculo cujus est initium, Est & Non.
*— pariter nonnunquam sapè seorsis
Obstunt dubiis.*

Separ, is, Adjectivum, Dispar, diversus. Solinus *cap. 12.* Varro opinatur duo in Bœotia esse flumina, naturâ licet separi, miraculo tamen non discrepante.

SEPARO, ras, Divido, distraho. A se & paro. מִבְּדִיל *mibdil* מִפְּרִיד *mipridh.* ἀφορίζω, ἀποσπῆνω, χωρίζω. GAL. *Separer, departir.* ITAL. *Separare, spartire, distinguere.* GERM. *Don einanderscheiden/ absunderen/ abtheilen.* HISP. *Apartar una cosa de otra.* ANGL. *To separat à part, to sever, to put one frome an other.* Plin. *lib. 13. cap. 17.* Mort separant lavando, & siccata tundunt. Cicero. *4. Acad.* Quoniam vera à falsis nullo discrimine separantur. Idem *cont. Rullum*, Quam illa duo maria perrenui discrimine separantur. Idem *1. Offic.* Quod cogitatione magis à virtute potest, quam re separari. Ovid. *1. Amor. Eleg. 4.*
Separor à domina nocte iubente mea.

Sepârâtus, a, um, participium, Sejunctus, disjunctus. מִבְּדָל *mibdál* מִפְּרָד *mephorád.* ἀφαστομῆδος, ἀφαστομῆδος. GAL. *Separé.* ITAL. *Separato.* GERM. *Abgesunderet.* HISP. *Apartado.* ANGL. *Put à part, severed.* Cic. *4. Tuscul.* Quando igitur virtus est affectio animi, & virtus ipsa per se sua sponte separata etiam utilitate laudabilis. Idem *Attic. lib. 14.* Ista verò quæ tu contexi vis, aliud quoddam separatum volumen expectant.

Sepârâbilis, e, quod separari potest. ἀφαστός. GAL. *Asé à separer.* ITAL. *facile da separare.* GERM. *Abjunderig/ das sich von einem anderen sondern läst.* HISP. *Que se puede apartar.* ANGL. *That is easily severed.* Cic. *1. Tuscul.* Nec separabilem à corpore esse.

Sepârâtim, adverb. Divisim, seorsum. לְבַד *lebádáh* זְרוּקִים. GAL. *Separément, privément.* ITAL. *Separatamente.* GERM. *Besonder/ insonderheit/ sonderbarlich.* HISP. *Apartadamente.* ANGL. *Apart, a sundir, severalkie.* Salust. Omnia virtutis præmia ambitio possidet; neque mirum ubi vos separatim quisque consilium capitis Separatim de probitate alicujus dicere, dixit Cic. *ad Brutum*, pro eo quod est sigillatim: cui opponitur Acervatim. Legitur & separatè, à quo fit comparativum Separatius. Idem *2. de Invent.* Quædam separatius ad finem quo referri ad omnem orationem oportet, adjungitur. Separatim à. Idem *ad Calium, lib. 2.* Nihil accidet ei separatim à reliquis civibus.

Sepelio, is, vi, ultum, quod verbum à sepio quidam deducunt, quia cadaver terra, vel alio materiæ genere circumsepitur. Humo, terra obruo, in sepulcrum infero, tumulo mando קָבַר *kabâr.* δάψω. GAL. *Ensevelir, enterrer un corps mort.* ITAL. *Sepelire, sotterrare.* GERM. *Begraben/ zu der erden bestatten.* HISP. *Enterrar.* ANGL. *To bury, to interre, to lay in the grave.* Cic. *2. de Legibus*, Mortuum in urbe ne sepelito, neve urito. Idem *lib. 4.* Vt in quo vellemus gymnasio cum sepeliremus, nobis permiserunt. Sepelire dolorem, per translationem, est deponere, tegere. Idem *1. Tuscul.* Amittenda igitur fortitudo est, aut sepeliendus dolor.

Sepultus, a, um, Humatus, in sepulcrum illatus. קָבַר *kabâr.* τάψω. GAL. *Ensevely.* ITAL. *Sepolto, sepelito.* GERM. *Begraben.* HISP. *Enterrado.* ANGL. *Buried, interred.* Plin. *lib. 7. cap. 64.* Sepultus intelligitur quoquomodo conditus: humatus verò, humo tectus. Plaut. *Amph.* Spes & opes vitæ jacent sepultæ in pectore. *Ibid. sc. 1. a. 5.* Pro Iupiter! sepultus est quasi sit mortuus. (de humi jacente ob crepitum fulminis.) Ovid. *lib. 4. Trist. eleg. ult.*
*Felices ambo tempestivæque sepulti.
¶ Sepultus, pro sopitus. Virg. 3. Æneid.
Mam simul expletus dapibus, vinoque sepultus
Cervicem inflexam posuit.
Idem 2. Æneid.
Invadunt urbem somno, vinoque sepultam.
Idem 6. Æneid.
Occupat Æneas aditum custode sepulto.
Cicero pro *Lege Manil.* Quod bellum expectatione Pompeij attentatum, atque imminutum est, adventu sublaturum & sepultum. Sepultus sum, id est, perij. Et plus est, quàm nullus sum, auctore Donato in *Phorm. Terent.* Phorm. Lemni habuit aliam. c. nullus sum. p. ex quo filiam suscepit, & eam clam educat. c. sepultus sum.*

Sepulturâ, a, quandoque pro ipso sepulcro dicitur. קְבֻרָה *keburáh* הַעֲרִיב *hecarib* קָבַר *kebâr.* τάψω. GAL. *Sepulture, enterrement.* ITAL. & HISP. *Sepultura.* GERM. *Begräbnis.* ANGL. *Buryng, or enterring.* Sulp. *ad Cicero. lib. 4.* Ab Atheniensibus locum sepulturæ intra urbem ut daront. impetrare non potui. Quandoque pro funeratione, atque ipso sepeliendi actu *ἐπιταφιασμός.* Plin. Post sepulturam alia manium ambages sunt. Cic. *1. Tuscul.* Cujus hoc dicto admoneor. ut aliquid etiam de humatione & sepultura dicendum existimem. Sepulturæ honos, Suet. in *August. c. 17.* Ambobus communem Sepulturæ honorem tribuit ac tumulum ab ipsis inchoatum perfici iussit.

Sepulcrum, i, locus in quo corpus, ossave hominis sepulta sunt, à sepeliendo dictum, vel à *seor um*, & *pulcrum*, quod propter recordationem doloris minimè pulchrum & jucundum sit. Sospater *lib. 1.* קְבֻרָה *keburáh* קָבַר *kebâr.* τάψω. GAL. *Sepulcre, tombeau, monument.* ITAL. *Sepulcro, sepultura, avello.* GERM. *Ein grab.* HISP. *Sepultura, generalmente.* ANGL. *A sepulcre, grave or burying place.* Sicut à lao, lucrum: à fulcio, fulcrum: à polio polcrum, sive pulcrum: Simulacrum à simulo, & Lavacrum à Lavo. Vnde etiam ars exigit ut sine aspiratione scribatur: consuetudo tamen (ut inquit Gell.

Gell.) cap. 3. lib. 1. obtinuit ut vegetioris soni causa aspirationem recipiat. Virg. 1. Georg.

Grandiâque effossis mirabitur ossa sepulchris. Idem 3. Georg. animamque sepulchro

Condimus. Cic. pro Archia. Ennius in sepulchro Scipionum putatur esse constitutus. Idem pro Sext. Rosc. Cui de tanto patrimonio, ne iter quidem ad sepulchrum patrium relictum est. Idem de senectute, Nec sepulchra legens vereor, quod aiunt, ne perdam memoriam. Plaut. Mil. sc. 4. a. 2. Scio cruce[m] futuram mihi sepulchrum: Ibi majores mei sunt siti. Ovid. Eleg. 2. lib. 3. Trist. Sepulchri janua pulsata. Sepulchri autem appellatione omnis sepulchra locus continetur, ut ait Vlp. de sepulch. volat. l. prator ait. Sepulchrum, pro Sene, dixit Plaut. Pseud. sc. 4. a. 1. Ex hoc sepulchro vetere viginti minas effodiam. Sepulchrum commune, quod plebis erat, ut in Paticulis extra Exquilias, nec heredem sequebatur. Horat.

Hoc misera plebi stabat commune sepulchrum. Catullus translatè dixit, Troia nefas commune sepulchrum Europa, Asiaque.

Lucret. de terra, Omniparens eadem rerum commune sepulchrum.

Sepulchralis, e, quod ad sepulchrum pertinet. ἑπιτάφιος. GAL. Appartenance à sepulchro. ITAL. Pertinente à sepolero. GERM. Das dem grab gehöret. HISP. Perteneçiente à sepulchro. ANGL. Belonging to a grave. ut, ceremoniarum sepulchrales, quæ pertinent ad funerationem, impensam, structuramque sepulchrorum. Ovid. 8. Metam.

Ante sepulchrales infelix astis aras. Idem Epist. 22. Fax sepulchralis.

Sepulchretum, i, Locus ubi sepulchrorum est frequentia. ἑτάφια τόπος. GAL. Un lieu plein de sepulchres, un cimetiere. ITAL. Luogo pieno di sepoleri, un cimitero. GERM. Ein gottesacker / Kirchhof / greberstat. HISP. Lugar de muchas sepulchras. ANGL. A churchyard. Catull. Epig. 55.

Vxor Meneni, sape quam in sepulchretis. Vidisti ipsa carpere à rogo cenam.

Sepelibilis, e, quod sepeliri debet, aut potest. ἑπιτάφιος. GAL. Qui peut estre enseveli. ITAL. Che può essere sepolto. GERM. Das man begraben soll oder mag. HISP. Que pueda ser enterrado. ANGL. That may or ought to be buried. Plaut. Cistell. — facito ut facias stultitiam sepelibilem. s. Quid faciam? G. in latebras abscondas pectore penitissimo Tuam stultitiam.

Sepedes, quibus sunt sex pedes. Apul.

Sepedon, ulcus putridum. Rh.

Sepes, is, feminini generis, quæ objecta introitum prohibet in agrum aut hortum. ἑσπερά (vel) ἑσπερά. GAL. Une haye. ITAL. Siepe, cosa spinata. GERM. Ein zaun/hag. HISP. Seto à foto. ANGL. A hedge a mound. Colum. lib. 10. Talis humus, vel parietibus, vel sepibus hirtis claudantur, non sit pecori, non pervia furi.

Virg. 8. Eclog. Sepibus in nostris parvam te rosida mala (Dux ego vaste eram) vidis, cum matre legentem.

Idem 1. Georg. Quippe etiam festis quadam exerceo diebus Fau & iura sinunt: rivus deducere nulla Religio vetuit, segeti praeponderare sepe, Insidias avibus moliri, incendere vepres.

Sepes, septum, & sepimentum, idem significare declarat his verbis Varro lib. 1. de re rustica, cap. 14. Nunc de septis, quæ tutandi causa fundi, aut partis fient, videamus. Earum tutelatum genera quatuor: unum naturale, alterum agreste, tertium militare, quartum fabrilis. Horum unumquodque species habet plures. Primum naturale sepimentum, quod obseri solet virgultis, &c. Secunda sepes est ex agrestis ligno, &c.

Sephora, gallina. Pap.

Sepio, is, ivi, itum, vel sepsi, septum, Circumvallo, circundo. ἑσπία. GAL. Environner, clore de hayes. ITAL. Circundare, intornare. GERM. Verzeunen/verhagen/ mit einem zaun umgeben. HISP. Cercar de seto à foto. ANGL. To hedge or inclose. Dictum à sepibus, quæ objectæ, intercludunt iter. Cicero 2. de natur. deor. Latent præterea utiliter, & excelsis undique partibus sepuntur. Idem Epist. lib. 15. Vallo & fossa circundedi, sex castellis, castrisque maximis sepsi. Tacit. lib. 1. Acribus namque custodiis domum & vias sepserat Livia. Virg. 1. Aeneid. At Venus obsuro gradientes aëe spissit.

Suet. in August. c. 63. Sepit custodia militum eum, Velleius, Sepire mare praesidiis crassium, &c. Sepire pro ambage verborum obsecrare & quadam sepe obducere: ut & circumvestire sumitur. Apud Cicero, vetus Poëta, Quandoquidem circumvestit dictis sepit sedulo: unde & septuose pro obscure dixit Livius Andronicus, Septuose dictio abs te datur.

Sepimen, inis, sepimentum. Apul. Florid. lib. 1. colliculus sepimine consecratus.

Sepius, a, um, participium, Circundatus, munitus. ἑσπιασθαι. GAL. Environné. ITAL. Circundato. GERM. Umgeben. HISP. Cercado. ANGL. Inclosed with a hedge. Liv. 1. ab Urbe, Ad hæc Albana pubes inermis ab armatis septa in variis voluntatibus, communi tamen metu cogente, silentium tenuit, Virg. 1. Aeneid.

Infert se, septus nebula, mirabile dictu, Per medios miscetque viris, neque cernitur ulli. Plaut. Curc. sc. 2. a. 1. Per fundum septum semitam facere. (Obscenè.) Vide supra Semita.

Septa, Cauta, V. E. Mauritaniz Tingitaniz, sub A. Olissiponensi, parec Regi Catholico.

Septa, orum, generali vocabulo dicuntur omnia loca munita, & quo-

dam sepimento vallata. ἑσπιασθαι. GAL. Pars, closure de hayes. ITAL. Manaria branco. GERM. Jettliche östher die umbegeunt oder eingeschranckt sind/psierich. HISP. Seto à foto, à vallado circuito. ANGL. Places hedged or inclosed, a close or enclosure. ut, Septa villa, quibus villa circumsepitur. Varro lib. 1. de rerust. cap. 14. Nunc de septis, quæ tutandi fundi causâ, aut partis fiant, videamus. Hinc etiam pecorum stabula: ut stabula ovilia, bubilia, caprilia, & id genus reliqua, Septa nuncupantur. Virg. 1. Eclog.

Quamvis multa meis extres vitima septis. E converso Lucanus Ovilia pro septis posuit, & misera macularit ovilia Roma.

Septa etiam dicuntur loca in campo Martio circumdata & circumclusa, in quibus populus Romanus stans suffragia ferebat. Cicero pro Mil. Cum ille vi in septa irruisset. Hæc septa Ciceronis tempore ex marmore facta sunt. Idem ad Atticum, In campo Martio septa marmorea sumus facturi, eaque cingemus excelsa porticu. Martial. lib. 9.

In septis Mamurra diu multumque vagatus. Septa armis, armatisque circumdata. D. Cyprianus, Satellitum manu septus, &c. Sidon. lib. 1. epist. 13. Reductus ad desideria medicorum timore summorum, & latis cavens ne beatum ultra diceret, duceretque, qui septus armis ac satellitibus, & per hoc raptis incubant opibus, ferto pressus premeret aurum. Egessippus lib. 1. c. 34. Stipatores ex Gallia, quibus septa incedebat Cleopatra.

Jurifconsulti accipiunt Septa, pro obicibus, & claustris quibus utimur, ad impetus fluviorum coercendos. Vlp. de rivis, leg. 1. Septum pro interapedine & interstitio, apud Cels. lib. 8. cap. 4. media septa, & alibi, septa simpliciter, de spatiis dicitur, quæ jacent inter terebræ foramina. Septum etiam versum à Medicis, rei que anatomice peritis appellatur, quod Græci vocant διαφραγμα, quo partes vitales, hoc est, cor & pulmo à naturalibus discluduntur: de cujus substantia, figura, & usu, vide plura supra in dictione Diaphragma. Septuosus, quasi septorum plenus: id est obscurus.

Septuosè, adverb. à septio, Obscurè. ἑσπιασθαι. GAL. Obscurement. ITAL. Obscuramente. GERM. Verborgentlich dunkel. HISP. Escuramente. ANGL. Obscurely, darkly. Liv. Antiocha, Ità septuosè dictio abs te datur, quod consecutum sapiens agere contulit. Nonius.

Septimè, id dicitur quo aliquid sepitur. ἑσπιασθαι. GAL. Closure de hayes. ITAL. Chiusura di siepe. GERM. Verzeuening. HISP. Seto à foto, espinal. ANGL. A hedge or enclosing with a hedge. Varr. 1. de re rust. c. 14. Primum naturale sepimentum, quod obseri solet virgultis aut spinis, quod habet radices vivæ sepi. Cic. 1. de Leg. Atque hæc omnia quasi sepimento aliquo vallabit, differendi ratione, veri & falsi judicandi scientia.

Septio, Vide Sepes.

SEPIA, ἑσπία. GAL. Seiche. ITAL. Sepia. GERM. Ein meetspin oder blaßfisch der ein schwarzen schweiß von ihm lest roan man in fahen wil / und sich darein verbirgt. HISP. La xibia pecado. ANGL. A fish called à cuttle. Genus piscis atrum cruiorem, dum se peti animadvertit, per aquam effundens, atque ita piscatoribus iter veluti præsepiens. Min. lib. 9. cap. 29. Sepiarum generis mares varij & nigriores, constantique majoris. Percussæ tridente femina auxiliatur: at femina icto mare fugit. Ambo autem ubi sentire se apprehendi, effuso atramento, quod pro sanguine iis est, infuscata aqua absconduntur. Pers. Satyra 3. Sepiam pro atramento scriptorio posuit, respiciens nimirum ad piscis ejus sanguinem, atramenti nigrorem referentem. Verba ejus sunt hæc.

Tum querimur, crassus calamo quod pendeat humor, Nigra quod infusa vaneat sepiæ lymphæ.

SEPIOLA, diminutivum. Plaut. in Cas. Emitto sepiolas lepidas, &c.

SEPIUM, ἑσπία, pars dura solidaque in dorso sepiæ: quæ in boligine, gladiolus Fischbein dicitur: quo utuntur aurifabri.

SEPIAS, sepias, ἑσπίας, Magnesiæ promontorium est, Herod. lib. 6. & Plin. lib. 4. cap. 9.

Sepinates, vel potius Sapiantes, ἑσπιασθαι, Populi sunt inter Samnites in quarta Italia regione à Plinio collocati. Horum oppidum Sapi-num, ἑσπιασθαι commemoratur à Ptolemæo lib. 3. cap. 1.

SEPIUS, untis. ἑσπίας. Siponto, hodie Manfredonia. Oppidum Appulorum Dauniorum, ad radicem Gargani montis à Diomede conditum: à multitudine Sepiarum, quæ ibi fluctibus ejiçuntur, imposito nomine. Hoc postea aliquot literarum immutatione Sepius, ἑσπίας, & Sipontum appellatum est.

SEPLASIA, fuit forum Capuæ, in quo unguentarij negotiabantur, ejus deliciis factam fuisse Punicam ferociam testatur Valerius Maxim. lib. 9. Cicero contra Rullum. Iam verò qui metus erat tunicatorum illorum? & in Albana, & Seplasia.

SEPLASARIUS, pro unguentario, & effæminato. Lampridius in Heliogabalo, Pinxit se ut cupidinarium, ut seplasarium, ut popinarium.

SEPTONONIS, pen. pro. Seorsum pono, separo, sejungo, disjungo. ἑσπιασθαι. GAL. Separer, mettre à part, réserver. ITAL. Mettere da banda, separare. GERM. Neben sich setzen oder legen. HISP. Poner à parte. ANGL. To put aside, or à part, to lay à part. Cic. in Orat. Ut ij qui docerent, nullum sibi ad eam rem tempus ipsi seponerent. Idem 3. de Orat. Ut alius aliam sibi partem, in qua elaboraret, seponeret. Horat. in Arte.

Scimus inurbanum lepido seponere dicto.

Quint. lib. 12. In consiliis verò, quæ ratio suadendi est, ab honesti questione sposita est, id est, divisa, separata. Livius lib. 1. ab Urbe. Captivam pecuniam in ædificatione ejus templi seposuit. Ovid. 3. Fasti. Te memorant, Gange, totòque Oriente subactis, Primitias magno seposuisse Iovi.

Suetonius in Calig. c. 47. Ac nonnullos ex principibus legit ac seposuit ad pompam. Pro relegare in aliquem locum. Suet. in Aug. cap. 65. Agrippam ob ingenium fordium & ferox, abdicavit, seposuitque Surrentum. (Paulò antè, relegavit.) Vide paulò infra Sepositum.

SEPOSITIO, ἑσπιασθαι. Vlp. D. lib. ult. tit. 2. l. 2. Si fortè qui decimam vorit, decesserit ante sepositionem,

Spōsitus, Remotus, disjunctus. ἄπομαχτος. GAL. Mis-
arriere des autres, retiré, reculé & lointain. ITAL. Tirato à dietro, allon-
tanato. GERM. Fern gelegen. HISP. Apartado, puesto à parte. ANGL. Put
à part, reculed. Mart. lib. 1.

Qua cum seposita est, qua gens tam barbarâ, Casar,
Ex qua spectator non sit in urbe tua?

Pro relegatus, Sucton. in Otho. cap. 3. Quare diducto matrimonio,
sepositus est per causam legationis in Lusitaniâ. Vide Sepono supra.
SEPS, seps, masculini generis, ἄψ, Parvus serpens, ex cuius ictu mem-
bra percussa putrescunt: à σῆψ, verbo Græco, quod est putrefacio.
Nam quidquid momorderit, resolvitur in putredinem. Lucan. lib. 2.

Offaque dissolvens cum corpore tabificus seps,
Plin. lib. 29. c. 5. Lacerta, quam hi Sepa, alij Calcidem vocant. Aufon.
An Libya ferale malum sit Romula vox, seps?

Sepedon, σῆπιδων, etiam serpens, quem Gesnerus eundem esse censet cum
sepe. Vox proprie est putredo, ergo serpens per meton. effecti.

SEPTA, septorum, Vide Sepio, in Sepes.

SEPTEM, numerale nomen, notæ significationis, à Græco ἑπτά deduc-
tum, spiritu aspirato in l mutato, & vocali ultima in em. ἑπτα
schib'ah'â. GAL. Sept. ITAL. Sette. GERM. Siben. HISP. Siete en nu-
mero. ANGL. Seven. Virg. 6. Æneid.

Necnon Threicius longa cum veste sacerdos
Obloquitur numeris septem discrimina vocum.

Septemagium territorium captum à Romanis. Plutarch. in Romul.

SEPTANGULUS, dicitur quod septem angulos habet ἑπτάγωνος.

SEPTEMBĒR, mensis septimus à Martio, à quo Romani olim annum
suum auspiciabantur. ἑπταμήσιος. GAL. Septembre. ITAL. Settembre. GERM. Der herbstonat. HISP. El mes de
setiembre. ANGL. The moneth of September. Aliquando sumitur ad-
jectivè. Horat. 1. Epist. 16.

Ha latebra dulces etiam (si credis) amara,
Incolumem tibi me præstant Septembribus horis.

SEPTĒMFLŪS, a, um, quod septem alycis, rivis, aut fontibus fuit. ἑπταπλοῦτος.
Qui coule par sept lieux. ITAL. Che cola per sette luoghi. GERM.
Das siben stüß oder furt hat. HISP. Quo corre por siete partes. ANGL.
That floweth or runneth in seven places. Ovid. 15. Metam.

Pérque papyriferi septem sua flumina Nili
Villicis egisse rates.

SEPTĒMGĒMĪNŪS, a, um, quod septem habet partes, sive membra. ἑπτάμηρος.
GAL. Qui double en sept. ITAL. Che ha sette parti o membri.
GERM. Das siben thei oder arm hatt. HISP. Cosa de siete dobles. ANG.
Sevenfold. Virg. 6. Æneid.

Et septemgeminis turbant trepida ostia Nili.

SEPTĒMPĒDĀS, e, quod septem pedes est longum. ἑπταπόδιος. GAL.
De sept pieds. ITAL. Lungo di sette piedi. GERM. Siben schuchia. HISP.
Lungo de siete pies. ANGL. Seven foote long. Plaut. Curcul. ibi nunc
statuam vult dare auream, Solidam faciendam ex aureo Philippeo,
quæ sit Septempedalís.

SEPTĒMPLEX, icis, quod in septem partes divisum est. ἑπτάπλοος. GAL.
De sept doubles, separè en sept parties. ITA. Spartito in sette parti. GER.
Sibenschach/oder das siben theil hatt. HISP. Cosa de siete dobles. ANG.
Sevenfold. Virg. 12. Æneid.

Et clypei extremos septemplex orbis
Per medium fridens transit femur

Ovid. 2. Trist.
Solutus ad ingressus missus septemplex Istri
Parrhasia gelidâ virginis axe premor.

Idem 13. Metam.
Surgit ad hos clypei dominus septemplexi Aiax.

SEPTĒMVĪR, i, unus ex septemviris, dignitatem aliquam administranti-
bus in imperio Germanico, Electores principes dicuntur Septemvi-
ri, Churfürsten q. electionis principes, ἀρχιεπισκοποι. Romæ collegia
quatuor erant, Pontificum, augurum, septemvirorum, epulonum, &
quindecim-virorum. Postea sodalium Augustalium accessit colle-
gium. Vide Casaub. in Sueton. Otho. cap. 10.

SEPTĒMVĪRĀLĪS, e, ad septem viros pertinens. Livius 4. bell. Pun. Vt proditio
pro Septemvirali iudicio esset, semperque aliud sentiter infidus
Socius, vanus hostis, &c.

SEPTĒMVĪRĪTŪS, us, d. Septemvirorum dignitas. Cicero. 1. Philipp. Eundem
in Septemviratu nonne destitisti? intervenit enim.

SEPTĒNĀRĪŪS, a, um: ut, Septenarius numerus, qui constat septem re-
bus. ἑπτάριος. GAL. Contenant sept. ITAL. Numero di sette. GERM. Die
zahl von siben. HISP. Numero de siete. ANGL. That containeth seven. 3.
Septenarius versus. ἑπτάμετρος. Cicero 1. Tusc. Non intelligo quid
metuar, quum tam bonos septenarios fundat ad tibiam. Septe-
narius dierum, est hebdomas.

SEPTĒNDĒCĪM, Numeri nomen indeclinabile, notæ significationis
ἑπταδέκτα, ἑπταδέκτα. GAL. Dixsept. ITAL. Diecisette. GERM. Siben-
zehen. HISP. Diez y siete. ANGL. Seventene. Cic. 8. Verr. En quod
Tyndaritanus libenter prædicent, nos in septendecim populis Siciliæ
non eramus.

SEPTĒNŪS, a, um, Septem. ἑπταμήσιος. GAL. Sept. ITAL.
Sette. GERM. Siben. HISP. Siete. ANGL. Seven. Cicero. 4. Verr.
Et pueri annorum senum septenumque denum, Senatorium nomen
nundinati sunt. Virg. 5. Æneid.

Dixerat hæc, auctis quum lubricus anguis ab imis
Septem ingens gyros, septena volumina traxit.

Propert. lib. 2. Eleg. 17.
Non quia septenas noctes sejuncta cubari.

SEPTUENNĪS, e, Septem annorum. ἑπταετής. GAL. Qui a sept ans, agé de
sept ans. ITAL. Di sette anni. GERM. Sibenidig. HISP. Cosa de sie-
te años. ANGL. Of seven yeares. pro quo legitur & Septuennis, &
hoc septuennæ. Plautus in Menach. in Prologo: Postquam jam pueri
septuennes sunt. Scævum apud Diomed. l. 3. Septuennis cadens.

SEPTENTRĪŌĒS, sunt septem stellæ, ex quibus quasi juncti Triones
figurantur. ἑπταστήριος. GAL. Septentrionalis parte septentrio-

nale opposite au midy. ITAL. La parte settentrionale opposta à mez-
di. GERM. Das mitternächtsich sibengestirn / der heerwagen oder bdr.
HISP. El norte. ANGL. The north, or seven starres in the north. Scri-
bit Varro, triones rusticorum vocabulo boves vocati, quasi triones,
hoc est, aranda terræ, ac colenda idoneos. Alij triones à situ
dictos malunt, quoniam ita sitæ sunt, ut ternæ quæque stellæ pro-
ximæ inter se trigonon, id est, triquetram figuram constituant,
quam recentiores vocant triangulum. Hoc sydus à figura, quia si-
mile plastro videretur, antiqui Græcorum ἀστρογώνιον, id est, plastrum
dixerunt: nostri à bobus junctis, Septentriones appellarunt. Ab his
etiam ventus spirat, qui Austro objectus est: & Latine Septen-
trio, & Septentrionalis ventus, & Septentrionarius: Græcè verò quod
ab arcto fiet, Apartias appellatur. Cicero. ad Att. lib. 9. Ex ea die fu-
re Septentriones venti. Septentriones, Græcè ἀπείρου, quid, & unde,
docet Gell. c. 21. lib. 2.

SEPTENTRĪŌNĀLĪS, e, adject. ἑπταήμερος. GAL. Septentrional, du septentrion.
ITAL. Settenzionale, di settenzione. GERM. Mitternächtsich. HISP. Cosa
de la parte del norte. ANGL. Of the north. 3. Vt, Septentrionalis ven-
tus, à Septentrione flans. Plin. lib. 9. c. 17.

SEPTENTRĪŌNĀRĪŪS, ventus septentrionalis.

SEPTĪES, adverbium, Septem vicibus. ἑπτάκις. GAL. Sept fois. ITAL.
Sette volte. GERM. Siben machl. HISP. Siete vezes. ANGL. Seven
times. Cicero. 2. Philip. Vbi est septies millies sestertium, quod in
tabulis, quæ sunt ad Opis, patebat. Plin. lib. 16. c. 40. Septies resti-
tuto templo.

SEPTĪFĀRIĀM, Septem modis, ea forma qua multifariam. ἑπτάμοδος. GAL.
Divise en sept. ITAL. A sette modi. GERM. Sibenleyweyß. HISP. En
siete maneras. ANGL. Seven diverse wayes. 3. Satta de verborum anti-
quitate, In quod volumen unum eos lectitavimus, & postea inven-
imus septifariam divisum. Nonius.

SEPTĪMŪS, a, um, Ultimus, sive unus ex septem. ἑπταμήσιος. GAL.
Septieme. ITAL. Settimo. GERM. Der siben/ ciner auß siben. HISP.
Cosa setena en orden. ANGL. Seventh in order. 3. Plin. lib. 7. c. 51. Vt ta-
men in septimum & quinquagesimum, atque centesimum vitæ de-
raret annum. Plaut. Pseud. sc. 2. a. 2. Aedes esse septimas à porta esse
dixit. Idem Men. sc. ult. a. 5. Auctio die septimi fiet. (Ita ibi omnes
docti legunt die septimi.) Cave scribas septimo.

SEPTĪMANŪS, a, um, qui ex ordine septimorum: septimo mense editus.
SEPTĪMANĀ, adjectivè, quæ in septimorum ordine: ut primana in pri-
marum, substantivè est, septimana dies: ipsi septem dies collecti, heb-
domas dierum. Septimana item septem hebdomades inrei Pas-
cha & Pentecosten, Solemnitas ad finem illarum hebdomadam,
quæ Pentecoste, Quinquagesimo die post falcem missam in sege-
tem, celebratur. Septimana magna, quæ Pascha antecedebat,
ob varios pietatis ritus, qui ad meditationem passionum Christi
pertinebant, ita dicta.

SEPTĪMŪM, adverb. Septimò. ἑπταήμερος. GAL. Pour la septieme fois, sept fois. ITAL. La settima volta. GERM.
Sibenendmahl. HISP. La setena vez. ANGL. Seventhlie. 3. ut, Sep-
timum Consul, sicut & secundum Consul. Cicero. 3. de nat. dor. Cur
enim Martius tam feliciter septimum Consul domi suæ senex est
mortuus?

SEPTĪNGĒNĀRĪŪS, a, um, quod septingentorum numerum complecti-
tur. ἑπτακοσιοτάριος. GAL. Du nombre de
sept cens, septcentieme. ITAL. Di settecento, settecentesimo. GERM. Das
sibenhundert hat. HISP. De siete cientos. ANGL. Of the number of seven
hundred. 3. ut, Septingenarius grex, Varr. 2. de re rust. cap. 10. Septinge-
narij enim mei, tu octingenarios habuisti.

SEPTĪNGĒNTĪ, a, a, pluraliter tantum. ἑπτακοσιοτάριος. GAL. Sept cens.
ITAL. Settecento. GERM. Sibenhundert. HISP.
Sietecentos en numero. ANGL. Seven hundred. 3. Plin. lib. 3. c. 2. Et
M. Varro benignissimo invento inscitis voluminum suorum fecun-
ditati non nominibus tantum septingentorum illustram. Livius 3.
bell. Pun. Casilinum oppidum redditum Campanis est, firmatis se-
ptingentorum militum de exercitu Annibalis præsidio.

SEPTĪNGĒNTĪSĪMŪS, a, um, Ultimus, sive unus ex septingentis, ἑπτακοσιοτάριος.
GAL. Septcentieme. ITAL. Settecentesimo. GERM. Der sibenhundert ist / oder einer auß sibenhundert.
HISP. Sietecientos en orden. ANGL. The sevenhundredth. Liv. 3. ab
Urbe, in Froæm. Res est præterea, & immensi operis, ut quæ supra
septingentesimum annum repetatur.

SEPTĪCOLLĪS, urbis Romæ epitheton, à septem collium numero imposi-
tum. ἑπτάκολλος. GAL. De sept colline. Di sette coll: à montagna.
GERM. Das siben bühel hat. HISP. De siete collado. ANGL. Of seven
hilles. 3. quorum nomina erant. Capitolinus, Palatinus, Quirinalis,
Aventinus, Cælius, Viminalis, & Exquilius.

SEPTĪMONTĪVM, dies festus appellatus mense Decembri, qui dicitur
in Fastis Agonalia, quod in septem montibus fierent sacra, Palatio,
Velia, Fagutali, Subura, Cermalò, Cælio, Oppio, Cespio. Festi illa ve-
rò Agonalia propriè idus Decembres, alia ab illis Agonalibus,
quæ notant Fasti mense Ianuario.

SEPTĪMONTĪALĪS, e, ad septimontium pertinens: ut, Septimontiale sacrum,
Suet. in Domit. cap. 4.

SEPTĪMONTĪALĪS, Vide Septuncialis.

SEPTĪZONIŪM, hebdomas: quasi zonâ temporis à septem diebus conti-
bulata.

SEPTŪĀGĪNTĀ, Decies septem. ἑπταετήσιος. GAL. Septante.
ITAL. settanta. GERM. Sibenntig. HISP. Setenta en numero.
ANGL. Seventie or threescore and ten. 3. Cicero. 5. Verr. Vnus ager Agy-
rinensis centum septuaginta oratoribus inanius quum sit.

SEPTŪĀGĒNŪS, a, um, quamvis propriè ad distributivum numerum
pertineat, sæpè tamen id ferè valet quod septuaginta. ἑπταετήσιος.
schib'ah'â. GAL. Septuaginta. ANGL. Seventie. Plin. lib. 2. 6.
cap. 16. Septuageno coitu durate libidinem contactu herbæ cuius-
dam.

SEPTŪAGĪCS, Adverbium. Colum. lib. 7. c. 2. Hoc in se multiplicato, se-
ptuagies septuageni sunt quatuor millia & noningenti. Septiana

L'opinion des autres. ITAL. *Setta, liga, opinione.* GERM. *Ein sect / ein rott einer besondern meinung.* HISP. *La secta que cada uno sigue.* ANG. *A sect, or opinion of some against the commune opinion.* Proprie est ratio illa dogmatum, quam quis sibi in Philosophia imitandam proposuit, & tuendam suscepit: à sectando (ut volunt) dicta, quod plures primum opinionis ejuspiam autorem sequantur, vel à sectione (ut aliis placet) quod quum omnes Philosophi dicantur, scitorum tamen diversitate à se invicem sint divisi. Aliud enim de summo bono sentiunt Stoici, aliud Academici, aliud Peripatetici, aliud Epicurei, Cic. *de Orat.* Est autem secta, disciplina, seu certa quaedam disciplina formula, factio, studium, ratio vitæ. Col. lib. 6. Quare antiquissimum est formam hujus operis conscribere, quam velut sectam, legemque in proscindendis agris sequantur agricolæ. Cic. *pro Calio.* Qui hanc sectam, rationemque vitæ re magis quam verbis secuti sumus. Idem 2. *de nat. deor.* Omnis natura artificiosa est, quod habet quasi viam quandam, & sectam quam sequatur. Idem *ad Brut.* Reliquias hostium Brutus persequitur. Et *Caesar*, Hostes autem omnes judicari, qui M. Antonij sectam secuti sunt. Quid secta, & unde? vide apud Gell. *cap. 6. lib. 10.* Hinc *Consectaneus*, qui ejusdem sectæ est, *ὁμοδοξος.* August. *lib. 10. de Civit.* Quanto humanius, & tolerabilius consectaneus tuus Platonius Apuleius erravit.

Sectaculum, id quod sequitur, propago, progenies. Apul. **Sectarius** vervex, qui gregem ovium præcedens, ducem se illis præbet. *ἕξ ἀλλοτρῆσι κτηνῶν ἢ ἀκολουθεῖ, ὁ κει ἢ ἡγµέν.* GAL. *Le mouton qui va devant le troupeau que les autres suivent.* ITAL. *Montone che precede il grege.* GERM. *Ein hammel oder herman dem die schaffherd nach hzeucht.* HISP. *El cabestro de qualquier ganado.* ANGL. *A ramme that geeth before and guideth flock.* Plaut. *in Captivis*, Qui petroni nomen induit verveci sectatio.

Sequax, eis, Facilis, sive aptus ad sequendum quocumque trahatur. *ἀκολουθεῖς.* GAL. *Qui suit facilement.* ITAL. *Segaco.* GERM. *Suzig, das gern volget wohin man es zeucht.* HISP. *Cosa que mucho sigue, ὁ persigue.* ANGL. *That followeth easilie.* ut, Lanæ sequaces, quæ nentis manum sequuntur. Martialis *lib. 13.*

*Niliacum ridebis olus, Lanæque sequaces,
Improba quum morsu fila, manûque trahes.*

Cornuum natura sequax, id est, flexilis, & ductilis. Plin. *lib. 11. cap. 37.* Adeo sequax natura est ut in ipsis viventium corporibus ferventi cæra flectantur. Aliquando significat id quod se spargendo dilat. Persius *in Proœmio.*

*quorum imagines lambunt
Hedera sequaces.*

Sequacem verò materiam, dixit Plin. *lib. 11. c. 2.* pro tractabili, & facili. Idem, bitumen sequax, dixit *lib. 7. c. 15.* id est, lætum, & quod attactum digitos sequitur, picis vel visci more. Sequaces caprea, hoc est, aliæ aliam sequentes. Virg. *3. Georg.*

*Capreaque sequaces
Illudunt, pascuntur oves, avidaque juventa.*

Aliquando sequax, idem est quod sectator. Senec. *Cæterique Aristippi sequaces.*

Sequelâ, æ, ipse sequendi actus. *ἀκολουθία.* ANGL. *The act of following.* Aliquando ponitur pro accessione & appendice. Scæv. *vol. 1. 93. D. de solut.* Et quasi generale quid retinendum est, ut ubi ei obligationi, quæ sequelæ locum obinet. principalis accedit, &c.

Sequela, accessio. Vlp. *d. lib. 47. tit. 2. l. 14.* Si jumenta tibi commodavero, quorum sequela erat oculæus.

Serâ, æ, per simplex r. Instrumentum est, quo clauduntur ostia. *ἡ ἄνοδος.* GAL. *Vne serrure, ou un cadenas.* ITAL. *Chiavatura, ferratura, chiusura, coppa.* GERM. *Ein türschloß.* HISP. *Cerradura.* ANGL. *A locke.* Juven. *Satyr. 6.*

*Adde seram, cohibe: sed quis custodiet ipsos
Custodes?*

Veterum seræ exemptiles erant, nec foribus clavis affixæ, tales sunt quas vocamus *cadenas.* Petronius Arbitr. Dum loquimur, sera jam sua sponte delapsa cecidit. Ovid. *1. Amor. Eleg. 6.*

Tempora noctis eunt, excute poste seram.

Dictæ seræ, teste Festo, quod foribus admotæ opponuntur, defixæ postibus, quemadmodum ea quæ terræ inseruntur. Varro *lib. 3. de lingua Latina*, à serare derivat, quod est aperire.

Serânus, sive (ut alij scribunt) Serranus, duplicato, r, Attilij cujusdam nobilissimi Senatoris cognomen, à serendo impostum: quod quo tempore adversus Samnites dictus est Dictator, à viatore inventus fuerit in agro sua manu frumentum serens. Plin. *lib. 18. c. 3.* Serentem invenerunt dati honores Serranum: unde cognomen.

Serapha, animal quadrupes. Gesn.

Seraphim, שרפים Vox est Hebraica, pluralis numeri, idem significans, quod igniti, candentes: à verbo שרף *seraph*. succendo, uro, exuro, comburo. Num. *21.* Misit Dominus in populum hannehasim haferaphim, id est, ignitos serpentes. Significat & certum ordinem angelorum celestium hierarchiæ, estque generis tam masculini, quam neutri, *Isaia 6.* Seraphim stabant subter illud *Ibidem*, Et volavit ad me unus de Seraphim. D. Hieronymus *ad Furiam*, Hæc sunt duo seraphim ter glorificantiâ Trinitatem.

Serâpias, ἰσχυριῆς, herba, quæ & orchis dicitur, eò quod habeat, radicem geminis testiculis similem: de qua Plin. *lib. 26. c. 10.*

Serapion, Ælianus dictus, orator Alexandrinus, scripsit ad Adrianum principem, Panegyricum, & orationes in genere deliberativo. Item, Vtrum Plato jure removerit. Homerum à sua republica. Præterea attem rhetoricam. Autor Suidas. Serapion, pictor, cognominatus Rhyatographus, quod humilia quædam & sordida pingeret. Autor Plin. *lib. 35. cap. 10.* Serapion, præsul Antiochenus sub Commodoprincede: cujus meminit Hieronymus. Serapion item alius, qui ob elegantiam ingenij, Scholasticus meruit cognominari, charus Antonio monacho: scripsit contra Manichæos egregium volumen, & quædam alia: laudatus etiam ob fidei constantiam sub Constantino principe, ut idem Hieronymus auctor est.

Serapis, is, vel Serapidis, secunda syllaba indifferente, *ἰσχυριῆς*, Deus Ægyptiorum, qui & Apis & Osiris dicitur. Martial. *lib. 9.*

Vincebant, nec qua turba Serapin amat.

Idem.

Isaum Serapin Nilus veneratur Osirin.

Vide de hoc plura in dictionibus, *Apis, & Osiris.* Serapeum, *σεραπειον.* Serapidis templum Alexandria, atriis, & columnis amplissimis, signisque spirantibus, omnique opum varietate ita exornatum, ut toto orbe terrarum, uno Capitolio excepto, nihil unquam visum sit ambitiosius. Author Am. Marcellinus *in Alexandro.*

Serbônis, *σερβωνίς*, palus juxta montem Casium, mille circiter stadiorum ambitum habens. Vide Strabonem *lib. 17.* Herodotus *lib. 3.* Serbonitidem vocat.

Serênâ, uxor Stiliconis, ex qua Mariam suscepit: quæ Honorio Imperatori nupsit. Hujus Serenæ laudes eleganti Panegyrico celebravit Claudianus Poëta.

Serênys, a, um, Tranquillum, sine nubibus, sine imbre: à serendo, ut quidam volunt, quod id maximè tempus sationi aptum sit. *ἡ ἡσυχία τῆς ἡσυχίας τῆς ἡσυχίας.* GAL. *Clair & serain, sans nuées & pluies.* ITA. *Sereno, tranquillo, senza nube.* GERM. *Schön/heitlich/hüpfich.* HISP. *Cosa serena y clara.* ANGL. *Faire, leere, without cloudes or raine.* Virg. *6. Æneid.*

*Ac veluti in pratis, ubi apes, æstate serena,
Floribus insidunt varijs.*

Idem 1. Georg.

*Humida solstitia, atque hyemes orate serenas
Agricola.*

Author ad Herennium *lib. 4.* Ita ut hirundines æstivo tempore præstò sunt, frigore pulsæ recedunt: ita falsi amici sereno vitæ tempore præstò sunt, simulatque hyemem fortunæ viderint, devolant omnes. Martialis *lib. 1.*

Cælo perfruitur s. reniore.

Serena frons per translationem ponitur pro læta. Idem *lib. 2.*

Sic me fronte legat dominus Faustine serena.

Ovid. *Eleg. 1. lib. 1. Trist.*

Carmina proveniunt animo deducta sereno.

Suet. *in Aug. cap. 79.* Vultu erat, vel in sermone, vel tacitus, adeo tranquillo, serenoque, ut, &c. Serenus color, lucidus. Plin. *lib. 9. cap. 35.* Serenum colorem margaritæ pro claritate maturina contrahunt. Serenum, substantive, idem quod serenitas, *ἡσυχία, ἀσυχία.* Virg. *1. Georg.*

*Nec minus ex imbri soles, & aperta serena
Prosperare.*

Quint. Temperatus (sanguis) medium quoddam serenum in vultu. Sereno, casus ablativi, pro sereno tempore. X. Nubilo. Plin. *lib. 11. c. 24.* Aranci sereno non texunt, nubilo texunt. Quandoque ponitur serenus, pro sicco: quod & Nonius annotavit. Virg. *1. Georg.*

unde serenus

Ventura agat nubes.

quas alibi Arida nubila appellavit,

atque arida nubila d'ffert.

Serênitâs, atis, Puritas & tranquillitas ætæ. *ἡσυχία τῆς ἡσυχίας.* GAL. *Serain, beau temps.* ITAL. *Serenità, serenizza.* GERM. *Wätterschöne.* HISP. *Aquel sereno ò claridad.* ANGL. *Fairness of weather.* Plin. *lib. 10. c. 97.* Salamandra animal lætæ figura, stellatum, nunquam nisi magnis proveniens imbribus, & serenitate deficiens. Cic. *2. de Divin.* Hæc igitur quum sint tum serenitas, tum perturbatio cæli: est ne sanorum hominum, hoc ad nascentium ortus pertinere non dicere? Liv. *lib. 6. bell. Pun 2.* Vbi recepissent se in castra, mira serenitas cum tranquillitate oriebatur.

Serêno, as Clarifico, Tranquillo. *ἡ ἡσυχία τῆς ἡσυχίας.* GAL. *Faire clair & serain.* ITAL. *Sereno, sereno, chiaro & sereno.* GERM. *Schön ond heiter machen.* HISP. *Haz et claro y sereno.* ANGL. *To mak faire weather, to quiet.* Virg. *1. Æneid.*

*Olli subridens hominum sator, atque deorum,
Vultu quo calum, tempestatesque sernat.*

Translatè dicitur & de aliis, quàm æris constitutione. Idem *4. Æneid.*

Consilium vultu tegit, ac spem fronte seremat.

Plin. *lib. 2. c. 6.* Atque etiam nubila humani animi seremat.

Serenator, ut serenator Iupiter, apud Apul.

Serênâtus Phœbus. *ἡσυχία τῆς ἡσυχίας.* Silius *lib. 5.*

Dona serenato referat solemnia Phœbo.

Serenum, serenitas: vitæ felicis æquabilitas. Serês, ἰσχυριῆς, populi Scythiæ Asiaticæ, à Sera urbe sic dicti, apud quos arbores sunt, quæ non solum folia, sed lanam quoque profertunt tenuissimam. Nam ex earum frondibus canitiem depectunt aqua perfusam, ex quo vellere vestimenta conficiunt, quæ serica nuncupantur. Virg. *2. Georg.*

Velleræque ut folijs depectant tenuia Seres.

De his Marcellinus *lib. sua historia 23.* Agunt, inquit, ipsi quietius Seres, armorum semper & præliorum expertes: utique hominibus sedatis & placidis est otium voluptabile: nulli finitimorum molesti, cæli apud eos jucunda salubrisque temperies, æris facies munda, leviûmque ventorum commodissimus flatus, & abundè sylvarum sublucidæ, à quibus arborum fetus aquarum asperginibus crebris velut quædam vellera mollientes, ex lanugine & liquore mistam subrilatatem tenerimam pectunt, nentésque subregmina, conficiunt sericum ad usus antehac nobilium, nunc etiam infimorum sine ulla discretionè proficiens. Ipsi præter alios frugalissimi, pacatioris vitæ cultores, vitant reliquorum mortalium cætus. Quumque ad cœmenda fila, vel quædam alia transeunt fumen advenæ, nulla seromonum vice, propositarum rerum pretia solis oculis æstimantur: & ita sunt abstinentes, ut apud se tradentes genitia: nihil ipsi comparent adventitium. Hæc Ammianus Marcellinus. Hujus nominis nominativus singularis est Ser. *ἰσχυριῆς.* Sidonius.

Ægyptia

pro, sermone. ¶ Pro fabula. Idem Pseud. sc. 5. a. 1. Per urbem solus sermo est omnibus. Liv. 4. d. 5. Hoc in sermonibus homines habebant. Virg. 1. Aeneid.

Amisissos longo socios sermone requirunt.

Idem 6. Aeneid.

Nec magis incepto vultum sermone movetur, Quam si dura silix, aut stes Marpesia cautes.

Tractare aliquid Græco, vel Latino sermone, Cic. lib. 1. de finib. Non eram nescius, Brute, quum quæ summis ingeniis, exquisitæque doctrina philosophi Græco sermone tractavissent, ea Latinis literis mandarem, fore ut hic noster labor in varias reprehensiones incurreret. ¶ Instituere sermonem cum aliquo, est cum illo verba facere, vel incipere colloqui. Idem de Orat. Quum mihi sermo cum hoc ipso Crasso multis audientibus esset de te institutus. ¶ Dissipare sermonem, est vulgare, & dissipare. διαρρηκτὸν τὸ λόγον. Idem pro Flacco, Sermo est tota Asia dissipatus. ¶ Ordini sermonem, id est, excogitare, comminisci. Idem de Orat. Crassus princeps ejus sermonis ordiendi fuit. ¶ Habere sermonem, est verba facere. Idem de senect. Cyrus in eo sermone quem moriens habuit. Item, Sermones habere cum aliquo è libello. Suet. in August. c. 84. Sermonibus mortologis uti. Plaut. Pseud. sc. 1. a. 5. Conspectu & sermone filij frui. Senec. c. 15. de consol. ad Helviam. Item, Serere sermonem, pro fabulari, Plaut. Curc. sc. 3. a. 1. Tribuere alicui sermonem, est inducere eum loquentem. Cic. de senect. Omnem autem sermonem tribuimus. Catoni seni. Incidere in sermonem alicujus. Idem de Amicitia, Conferre sermonem cum aliquo, hoc est, colloqui. Idem 2. de invent. Sermo capite carens, & pede, hoc est, cujus neque initium facile fuerit invenire, neque exitum. Plaut. Asin. sc. 4. a. 3. Nec pes, nec caput sermonis apparet. ¶ Sermo, & continua oratio opponuntur apud Suet. in Tib. c. 27. Atque etiam siquid in sermone, vel in continua oratione blandius diceretur, non dubitaret interpellare, reprehendere, & commutare continuò.

Sermunculus, diminutivum. ἡ δαιμόνιον. GAL. Petite parole, petit bruit de ville, petit discours. ITAL. Picciola fama, picciol ragionamento. GERM. Ein kleine red. HISP. Pequeno sermón, d raxon y fama. ANGL. A little talk or brute. Plin. Epist. 103. Ut sermunculis etiam & fabellis ducantur, Cic. ad Attic. lib. 13. Sermunculum enim omnem aut restrinxerit, aut sedarit. Idem pro Diotaro, Nonne intelligis Cæsar, ex urbanis malevolorum sermunculis hæc ab istis esse collecta?

Sermocinator, aris, Sermonem facio, loquor. ἡ δαιμόνιον. GAL. Raifonne, parler, deviser. ITAL. Parlare, ragionare. GERM. Reden, red oder sprach halten. HISP. Parlar, hablar, razonar. ANGL. Cosppeak, to talk or commune. Plin. lib. 10. Super omnia humanas voces reddunt psittaci, & quidam sermocinantes. Cic. 2. de invent. Et quibus in rebus homines in consuetudine scribendi, aut sermocinandi co verbo uti soleant considerabitur. Idem 3. Verr. Respondit illa, ut meretrix, non inhumanè, libenter se ait esse facturam, & se cum isto diligenter sermocinaturam. ¶ Sermocinari cum aliquo, (i. loqui.) Gell. cap. 4. lib. 10. Spiritum atque animam porro verum ad eos, quibus cum sermocinamur, intendimus. ¶ Pro disserere, sive disputare, Suet. in Tib. cap. 56. Zenonem quendam exquisitius sermocinantem, cum interrogasset, &c.

Sermocinatorio, ἡ δαιμόνιον, colloquium. Macrobius. Satur. lib. 1. cap. 6. Percontantes, quidnam offenderint sermocinationis.

Sermocinatrix, cis, διακλεικῆ. Quint. lib. 3. cap. 43. Quam sanè permitamus dicere sermocinatricem.

Sermōnōr, aris, Sermonem habeo, loquor. Gell. c. 2. lib. 17. Sermonari, inquit, rusticius videtur, sed rectius: Sermocinari crebrius est, sed corruptius. Qu. Claud. in Annalib. apud Gell. loco citato. Cum his, inquit, confermonabatur.

Sermyla, sive Sermylia, σερμυλία Stephano, civitas est in finibus Macedoniae, non procul ab Atho monte, ut scribit Herodotus lib. 7.

Sēro, as, fera claudio. ἡ δαιμόνιον. GAL. Clorre, ferrer, fermer. ITAL. Serrare, chiudere. GERM. Beschliessen. HISP. Cerrar con cerradura. ANGL. To lock to shute à dore. Colum. lib. 6. de mulæ feminibus loquens, Femina (inquit) serari, & interdum iauri solent. ¶ Hujus composita sunt Obsero, pro ocludo, κατὰ κλειώ. Terent. in Eunuch. Tu abi atque obsera ostium intus. Et Refero, aperio, ἀνοιγω. Virg. 7. Aeneid.

reserat stridentia limina Consul.

Sēro, is sevi, satum, Semino. ἡ δαιμόνιον. GAL. Semer. ITAL. Seminare. GERM. Seyen. HISP. Sembrar. ANGL. To seve. Cæf. 5. belli Gallici Frumenta non serunt, sed lacte, & carnibus vivunt. Virg. lib. 1. Georg.

Nudus ara, sere nudus, hyems ignava colono.

Ibidem.

Exercete viri tauros, serite hordea campis.

¶ Aliquando significat Planto. ἡ δαιμόνιον. GAL. Planter. ITAL. Piantare. GERM. Pflanzten. HISP. Plantar. ANGL. To plante. Cic. 1. Tusc. Serit arbores, quæ alteri seculo profint. Colum. lib. 3. cap. 20. Si unum genus severimus, quum id acciderit quod ei noxium est, tota vindemia privabimur. ¶ Per translationem serere quandoque capitur pro, generare. ἡ δαιμόνιον. Vnde, satus, id est generatus. Virg. 7. Aeneid.

satus Hercule pulchro

Pulcher Aventinus.

¶ Per translationem quoque dicimus, Serere bella, & serere certamina: id est, movere lites, & pugnas, sive bellis causam dare, Liv. 7. bell. Punic. Annibal turmatim per equites peditumque jaculatores levia certamina serens, casum universæ pugnae non necessarium ducebat. Idem 2. ab Vrbe. Et in aliena urbe cum patribus sere certamina, priusquam pignora conjugum, ac liberorum, chauritasque ipsius, cui longo tempore assuescitur, animos eorum consociasset. Serere bella ex bellis, est bello uno extincto, alterum aggredi. Idem 1. bell. Maced. Tum Qu. Bebeius Tribunus plebis viam antiquam criminandi Patres aggressus, inculaverat bella ex bellis feri, ne pace unquam plebs frui posset. Serere causas discordiarum. Suet. in Calig. cap. 26. Serere

colloquia, Liv. lib. 4. bell. Pun. Idem, Serere fabulam. Ibid. Serere rationes. Idem Liv. lib. 10. ab Urb. ¶ Hujus composita sunt, Assero, circumsero, confero, desero, dissero, exsero, intersero, insero, obsero, resero, & subsero, quæ habent penultimam correptam: de quibus suis locis. ¶ Fuit etiam antiquis in usu, sero, serui, sertum: à quo manra: de quibus egimus suis locis.

Sātūs, a, um, participium, Seminatus. ἡ δαιμόνιον. GAL. Semé. ITAL. Seminato. GERM. Beseyet. HISP. Sembrado. ANGL. Sown. Virg. 3. Georg.

Sed frumenta manu carpes sata.

Idem 3. Eclog.

Atque sutas alio vidi traducere messes.

¶ Per translationem etiam accipitur pro participio natus, sive genitus: ἡ δαιμόνιον. (vel) nulladh. Virg. lib. 2. Aeneid.

At non ille, satum quo se mentiris, Achilles

Talis in hoste fuit Priamo.

Liv. 8. bell. Macedon. Ut fidem fecerit, non sanguine humano, sed stirpe divina satum se esse.

Sātūs, us, ipsum ferendi actum sive plantationem denotat. ἡ δαιμόνιον. GAL. Semaille, semaison, planté. ITAL. Semenza, seminata, piantazione. GERM. Seyung, pflanzung. HISP. Sementera, semiente. ANGL. A sowing, planting. Plin. lib. 17. c. 17. Quapropter de talearum sato nunc dicendum, id est, plantatione. Cic. de senectute, Quid ego vitium ortus, satus, incrementa commemorem? Idem 1. de divinac. Ob eandem causam multa inusitata partim è caelo, alia ex terra oriabantur: quædam etiam hominum, pecudumve conceptu, & sato. ¶ Quandoque etiam satus, pro ipso accipitur semine, sive semento. ἡ δαιμόνιον. Cic. 2. Tusc. Cultura autem animi philosophia est, quæ extrahit vitia radicibus, & præparat animos ad satus accipiendos.

Sātōr, oris, verbale, qui serit, aut plantat. ἡ δαιμόνιον. GAL. Sémour, planteur. ITAL. Seminatore, piantatore, GERM. Ein seyer, pflanzet. HISP. Sembrador, plantador. ANGL. A sower or planter. Colum. lib. 3. c. 16. Satoris officium est, primum quam recentissimam, & si fieri posset, eodem momento quo serere velit, de seminario transferre plantam diligenter exemptam & integram deinde, &c. Plin. lib. 2. s. c. 1. Hesiodus negavit fatorem oleæ fructum ex ea percepisse quenquam. ¶ Sator caelestium, Cic. 2. Tusc. id est, creator, & genitor. ἡ δαιμόνιον. ¶ Pro autore, sive causa. Plaut. Capt. sc. 5. a. 3. Sator, satorque scelerum & messor maxime. Et Sator litis, apud Livium lib. 1. d. 3.

Sātōriūs, a, um, quod ad fatorem pertinet. ἡ δαιμόνιον. GAL. Appartenant à semeur. ITAL. Pertinente à seminatore. GERM. Das zu dem seyen gehört. HISP. Pertenciente à sembrador. ANGL. Belonging to à sower. Col. lib. 2. c. 9. Nonnulli pelle hyænae satoriam trimodiam vestiunt, &c. Satoria quala, apud Caton. quibus ad ferendum opus est, i. ad sementem.

Sātio, nis, Satus, seminatio. ἡ δαιμόνιον. GAL. Semaille, semaison, sementera. ITAL. Semenza, seminata. GERM. Seyung, HISP. Semiente, sementera. ANGL. Sowing. Cic. de Univ. Post eam autem sationem diis (ut ita dicam) junioribus permisit ut corpora mortalia effingerent. Idem 5. Verr. Ne sit tempus sationibus præterisset, granum in provincia Sicilia nullum haberemus. Virg. 2. Georg.

Optima vinctis satio est, quum vere rudens Candida venit avis, longis inuisa colubris.

Sationarius, ager sativus. Blesen.

Sātivūs, a, nm, quod seminatur, vel quod idoneum est, ut seminetur. ἡ δαιμόνιον. GAL. Bon à semer. ITAL. Buono da seminar. GERM. Gut zu seyen/ das man seyert. HISP. Cosa que se puede sembrar. ANGL. Sown or sowing to sowe. Cui contrarium est, agrestis. Plin. lib. 15. cap. 7. Eadem ratio & in sativa myrto. Gellius, Sed hi pleraque naves loris suebant; Græci magis cannabe, & stappa, cæterisque sativis rebus.

Serto, as, dense sero, i. ordino: ut cum corona plectitur. Gloss. Sertus σερτανοί.

Sērd, adverbium, Serotinus, Vide Seruus.

Serōpta, σερπτή, civitas Phœnicis, apud quam nascebatur vinum latidatissimum, quod Seroptanum dicebatur. Sidonius, Quaque Seroptano palmite missa bibas.

Sērpēs, serpentis, Vide Serpo.

Sērpētāstra, Varro vocat instrumenta, quæ geniculis puerorum ambulare discentium alligantur, ne vari fiant, aut compenes. Dicta à serpendo: serpunt enim magis pueri quam gradiuntur.

Serphus, σερφός, insecti genus, formicæ simile, vel culici.

Sēro, is, pti, ptum, Repo, ventis ingredior, more serpentis incedo. ἡ δαιμόνιον. GAL. Se trainer, se couler, se glisser. ITAL. Ramegare, andar carponi. GERM. Arriechen/ schleichen. HISP. Gatear por el suelo. ANGL. To creepe. Cic. 5. de fin. Deinde suo quæque appetitu moventur: serpere anguiculos, nare anaticulas, evolare merulas, comibus uti videmus boves, vespas aculeis: suam denique cuique naturam esse ad vivendum ducem. Plin. lib. 9. cap. 13. Pinnis quibus in mari utuntur, humi quoque vice pedum serpunt. ¶ Serpere quoque dicuntur plantæ, quum ob caulis infirmitatem stare non possint, humi procumbunt. Plin. lib. 22. c. 16. Aculeatarum caules aliquarum per terram serpunt, ut ejus quam coronopum vocant. Virg. 8. Eclog.

atque hanc sine tempora circum

Inter vistrices hedera tibi serpere lauros.

¶ Serpere item humi dicuntur scriptores, qui nimis humili utuntur genere dicendi. Horat. de Arte,

Serpit humi tuus nimium, timidusque procella.

¶ Transfertur & ad inanimata, ut idem sit quod spargi, crescere seu dilatar. Cicero in Latio, Serpit enim, nescio quomodo per omnium vitas amicitia. Idem pro Rab. Vestib. Serpet hoc malum, mihi credite, longius quam putatis. ¶ Composita sunt Inserpo, & Proserpo: de quibus egimus suis locis.

Sērpēs,

serpens, eis, participium, quod longius, ac latius serpit, & divagatur. *שֶׁרֶפְסֵן* *serphes*. GAL. *Qui coule & se traine, qui s'etend & s'avance.* ITAL. *Chi se stende avanti.* GERM. *Witerschend/ das sich weit außstreckt.* HISP. *Cosa que gatea por el suelo.* ANGL. *That creeper.* Cicero de senectute, Vitis, quæ natura caduca est, & nisi fulta sit, ad terram fertur, tandem ut se erigat, claviculis suis, quasi manibus quicquid est nacta, complectitur, quam serpentem multiplici lapsu, & erratico, ferro amputans coercet ars agricolarum, ne sylvecat farmentis. Ovid. *Eleg. ult. lib. 4. Trist.*

Quaque nocet serpens, qua jurvat herba.
 Aliquando serpens nomen substantivum est, & significat anguem, & omne quicquid serpit, tam masc. quam fem. generis. *שֶׁרֶפְסֵן נָחָשׁ* *serphes nash*. GAL. *Serpent.* ITAL. *Serpente.* GERM. *Ein schlang.* HISP. *Sierpe.* ANGL. *A serpen.* Plin. lib. 8. cap. 23. Nec pedibus pavendas tantum serpentes, sed & missili volare tormento. Idem lib. 8. cap. 14. Nota est in Punicis bellis ad flumen Bagradam à Regulo Imperatore balistis, tormentisque, ut oppidum aliquod, expugnata serpens eox. pedum longitudinis. Virg. 1. *Georg.*
Ille malum virus serpentibus addidit atris.
 Ovid. 3. *Metam.*

longo caput extulit antro
Ceruleus serpens, horrendaque sibilis mistis.
 Serpentina secla ferarum, pro serpentum genere. Lucr. lib. 6.
Naribus alipedes ut cervi sapere putantur
Ducere de lutebris, serpentina secla ferarum.

Serpens, Draco, Suet. in *Tiber. c. 72.* Erat ei in oblectamentis serpens draco, &c.
 Serpedo, rubor cutis, cum membrorum extantia, dictus eo quod serpat per membra. Pap. & Isid. lib. 4. 8.

Serpentaria, herba. Germani (ut Tragus tradit) numulariam appellant, *Schlangentraut* / id est, serpentariam: quia tanquam anguis subter alias plantas humi repit. Serpentaria radix, consiligo, *Schlangenwurz* / quod omni veneno adversetur.

Serpentinus, a, um, ad serpentem pertinens, ut, Vox Serpentina. *שֶׁרְפִינָיִם*.
 Iustinus *histor. lib. 32.* Omne serpentinum genus in fictiles lagenas conici jussit.

Serpentiger, a, um. *שֶׁרְפִינָיִם*. GAL. *Qui porte serpent.* ITAL. *Che porta serpente.* GERM. *Schlangentrager.* HISP. *Que tiene de trabe serpiente.* ANGL. *That beareth a serpent.* Ovid. 4. *Trist. Eleg. 6.*
Sphynaque, & Harpias, serpentigerisque Gigantes.

Serpentigena, ex serpentibus natus. *שֶׁרְפִינָיִם*. GAL. *Engendré d'un serpent, ou de race de serpent.* ITAL. *Generato da serpente, d' una razza di serpente.* GERM. *Don schlangen erboren.* HISP. *Engendrado de serpiente.* ANGL. *Engendred of a serpent.* Ovid. *Metamorph.*
Vos serpentigeris in se fera bella dedistis.

Serpullā, a, veteribus dicebatur, quam nos serpentem dicimus. Festus *serpenti*.
 Serpyllum. *שֶׁרְפִילָּם*. GAL. *Serpolet.* ITAL. *Serpyllo, serpolino.* GERM. *Duendel.* HISP. *Serpo y va conoçida.* ANGL. *Wild or creeping time.* Herbae nomen nulli non nota, *שֶׁרְפִילָּם*, hoc est, à serpendo dictum, mutatione aspirationis in s literam. Habet enim ramusculos tenues humi serpentes: & quocumque terram attigerint, radicem agentes, & sese propagantes. Officinæ etiam hodie Latinum nomen retinent. Vulgus Gallorum *Serpoletum* appellat. Virg. 2. *Eclog.*
Allia serpyllumque herbas contundit olentes.
 Idem 4. *Georg.*
Et olentia laud
Serpylla.

Serra, Serra, V. E. Christianorum S. Thomæ in India Orientali.
 SERRA, a, per duplex r, instrumentum dentatum, quo ligna & lapides secantur: à Dædalo primum inventum, teste Plin. lib. 7. c. 56. *שֶׁרָר* *massor* *מַשְׁרָר* *megherah.* GAL. *Vno scie.* ITAL. *Seca, rasaga, sega.* GERM. *Ein sägen.* HISP. *La sierra de hierro.* ANGL. *A sawe.* Columell. lib. 5. Vno ictu arborem præcidi: si minus, serrea defecari. Martial.
Et pinguis tunicas serrea secare potest.

Sueton. in *Calig. cap. 27.* Multos honesti ordinis, &c. serrâ medios dissecuit. Serra, & forfices, verba sunt militaria. Gell. cap. 9. lib. 10.
 Est & genus piscis marini, apud Plin. lib. 32. cap. 11.
 Serrulā, a, diminutivum. Parva serrea. *שֶׁרְרִילָּם*. GAL. *Petite scie.* ITAL. *Seghetta.* GERM. *Ein kleine sägen / säglin.* HISP. *Pequeña sierra.* ANGL. *A litle sawe.* Colum. lib. de arboribus, cap. 6. Et si fieri potest, juxta aliquem nodum serrulâ defecato. Varro lib. 1. c. 50. in quo sit ferrea serrula.

Serræ, arum, M. sub P. Constantinopolitano olim fuit. Hodie Serrarum Archiepiscopus se nuncupat Primatem Macedoniae.
 Serrago, quod serrea de ligno deteritur. GERM. *Sägmehl* / quasi serræ farina, *שֶׁרְרָגוֹ*.

Serreo, as, Serrâ per medium seco, dissecō. *שֶׁרְרָא* *nasar* *שֶׁרְרָא* *ghorér.* GAL. *Sciens, enare, ou couper avec une scie.* ITAL. *Segare, rasagare.* GERM. *Sägen.* HISP. *Asserrar con sierra.* ANGL. *To cutt with a sawe, ta sawe.*

Serratus, a, um, quod serræ in modum est denticulatum. *שֶׁרְרָטוּס*. GAL. *Fait en saçon de scie, qui a des dents comme une scie.* ITAL. *A foggia di serrea.* GERM. *Zeiserrhet oder gezähnet wie ein sägen.* HISP. *Cosa que tiene dientes como sierra.* ANGL. *Toothed lik a sawe.* unde serrati dentes dicuntur, qui ad similitudinem dentium serræ pectinatim sunt stipati. Plin. lib. 11. cap. 37. Dentium tria genera, serrati, aut continui, aut exerti. Serrati pectinatim coeuntes, ne contratio occursu atterantur, ut serpentibus, piscibus, canibus: continui, ut homini, equo: exerti, ut apro, elephanto. Serra item numi quidam dicebantur apud Romanos, ab impressa serræ nota. Tacit. de moribus Germanorum, Pecuniam probant veterem & diu notam, serratos, bigatosque.

Serranus, Vide *Serranus*, unico r.
 SERRATA, frutex est dodrantalis, in petrosis & asperis nascens, folia *Calepini Pars 11.*

habens exigua, amara, effigie & divisura quercus, flore parvo, penè purpurco. *שֶׁרְרָטוּס*. Alio nomine trillago dicitur. Vide Plin. lib. 24. cap. 15.

Serratulā, herba est, caulem habens quadrangulum, tenuem, cubiti altitudine, folia mollia, quernis similia, per ambitum incisuris divisa, odorata, propè radicem majora, semen in summo caule thymbræ modo spicarum, radicem tenuem, ut ellebori. *שֶׁרְרָטוּלָא*. Nascitur in pratis montosis, frigidis & opacis locis: unde & *שֶׁרְרָטוּלָא* Græci appellarunt. Latini etiam Vetoniam appellant, nomine à Vetonibus Hispaniæ populis, qui eam primi invenerunt: indito: qua appellatione etiā hodie utuntur Officinæ. Plin. lib. 25. c. 8. Vetonis in Hispania eam invenerunt, quæ Beronica dicitur in Gallia. in Italia autem Serratulā, à Græcis cestron, aut psychotrophon, ante cunctas laudatissima.

Serrheum, sive Serthium, *שֶׁרְרָהוּם* Stephano, mons Thraciæ, cujus meminit Plin. lib. 4. cap. 11.
 Serrhī, *שֶׁרְרָהִי*, populi sunt Colchidi vicini, inter Cercetas & Sephalotos siti, quorum meminit Plin. lib. 6. c. 5.

Sertorius, civis Romanus fuit, è Nursia oriundus, rei militaris peritissimus. Partium Marianarum fuit unā cum Cinna: moderatius tamen se gessit, quā alij. Sylla redeunte è bello Mithridatico, urbēque potito, ipse quoque in Hispaniam aufugit: ubi brevi tempore ob virtutem sibi gratiam earum gentium conciliavit: traditurque per eum Hispanos disciplinam rei militaris Romanam didicisse, ac fortiores deinde fuisse. Nam præter attem rei militaris abstinentissimus etiam voluptatum, tam religiosus est habitus, quod cervam quandam secum in expeditionibus haberet sequentem, quā Dianæ numen dicebat esse, ex eaque responsa accipere, resque gerendas auspiciari. Illa cervæ alba erat, à Lusitano quodam ei data. Vide Gell. c. 22. lib. 15. Quare dux Lusitanorum delectus, parvis copiis multas urbes subegit. Sed & quatuor Romanorum duces contra se missos variis cladibus affixit. Primum Cottam navali prælio superavit: Phidiam Hispaniæ Prætozem cum duobus millibus civium Romanorum interfecit: Domitium Proconsulem contrivit: Toranium quoque à Metello missum cum toto exercitu delevit. Denique à Pompeio victus est, & à M. Perpenna ejusdem factionis socio per prodicionem in cœna interfectus est. Ex Plutarcho.

Sertulā campana, herba incana, croci odorem referens, folia habens brevissima atque pinguisima, in coronamentorum usu commendata: unde & sertulæ nomen invenit. *שֶׁרְטוּלָא*. GAL. *Melilot.* ITAL. *Meliloto.* GERM. *Der gemein oder grofste steintlee / bärentsee.* HISP. *Corona de Rei.* ANGL. *Melilot.* Cato sertam Campanicam vocat, propterea quod circa Nolam Campaniæ urbem laudatissima proveniat: quantum & in agro Attico, & circa Cyzicum, & Chalcedonem nascatur. Vide Plin. lib. 21. cap. 9.

Sertus, a, um, Consertus, vel compositus. *שֶׁרְטוּס* *mechubbār* *שֶׁרְטוּס* *שֶׁרְטוּס*. GAL. *Composé.* ITAL. *Composto.* GERM. *Serstoche* *ten.* HISP. *Compuesto.* ANGL. *Made.* Lucan. lib. 10.
Accipiunt seras nardo florenta coronas,
Et nunquam fugiente rosa.

Sertum, i, Sertā, corollæ ex herbarum frondibus, floribusque confertæ, hoc est, connexæ: unde & nomen acceperunt. *שֶׁרְטוּם* *tspherah* *שֶׁרְטוּם* *tspherah* *שֶׁרְטוּם* *tspherah*. GAL. *Vu chapeau de fleurs, un bouquet de fleurs.* ITAL. *Ghirlanda.* GERM. *Ein Franz.* HISP. *Guirnalda.* ANGL. *Agar land or hatt of floures.* Virg. lib. 1. *Æneid.*
Sertis que recentibus halant.

Idem Eclog. 6.
Serta procul tantum capiti delapsa jacebant.
 Plaut. *Asin. sc. 1. a. 4.* Sertā, cotonas, unguenta ferre Veneri. Ovid. *Eleg. 1. lib. 2. Trist.*
Ponis & in nitida laurea sertā coma. (Victori)

Idem *Eleg. 3. lib. 3. Trist.*
Dæque tuis lacrymis humida sertā dato, (mortuo)
 Feminino genere dixit Corn. Severus,
Huc ades Aonia crinem circumdata sertā.

Idem Propertius.
Quum tua propendent demissa in pocula sertā.
 Sospiter lib. 1. Quamquam in vulgaribus Propertij exemplaribus, aliter nunc legitur.

Servā, Vide *Servus*.
 Servia, a, Sertum quod ex floribus fiebat. *שֶׁרְוִיָּא* *tspherah* *שֶׁרְוִיָּא* *tspherah* *שֶׁרְוִיָּא* *tspherah*. GAL. *Chapeau de fleurs.* ITAL. *Ghirlanda.* GERM. *Ein brumentrang.* HISP. *Guirnalda.* ANGL. *An hatt of floures.* Plin. lib. 21. c. 1. Quum verò ex floribus fierent sertā, à serendo servia appellabantur.

Servilliorum illustri Romæ familia fuit: ex qua ortum trahit P. ille Sevilius, vir triumphalis, qui à devictis Isauris Asiæ populis, Isaurici cognomen accepit: de quo vide Strab. lib. 24. Item P. Servilius Rullus qui primus Romæ solidum aprum in convivio apposuit, teste Plin. lib. 8. c. 51. Hujus filius fuit Servilius ille Rullus, legis Agrariæ promulgator, quā Cicero in consulatu suo subvertit: cujus meminit idem Plin. loco jam citato.

Servilis, Serviliter, Servio, Servitium, Servitudo, Servitus, vide *Servus* in *Servo, as.*

Serum, feri, Vide *Serius*.

Servilius Tullus, Sextus Romanorum Rex, ex serva natus, Tanaquilis astu post Tarquinij Prisci necem ad imperium proventus. Hetruscos ingenti prælio fudit. Primus lustrum condidit, populūque omnem ex censu in quinque classes distinxit. Urbis pomeria protulit, Quirinali & Viminali collibus muro inclusit. Tandem jamjam etate proventus à Tarquinio genero occisus est, & insepultus in viam abiectus: illeque instinctu Tullia filia suæ, quæ etiam conspecto patris cadavere, aurigam ejus reverentiā lora retorquentem compulit, ut per medium patris corpus carpentum ageret: à quo tam immani scelere, ei vico, in quo gesta sunt, scelerari nomen mansit. Vide plura de hoc apud Liv. lib. 1. ab *Urb.* Servius Sulpitius, Jurisconsultus insignis fuit, Cic. temporibus, qui à Senatu legatus missus ad Antonium, Reipublicæ bellum inferentem, ea in legatione perijt. Quo nomine

